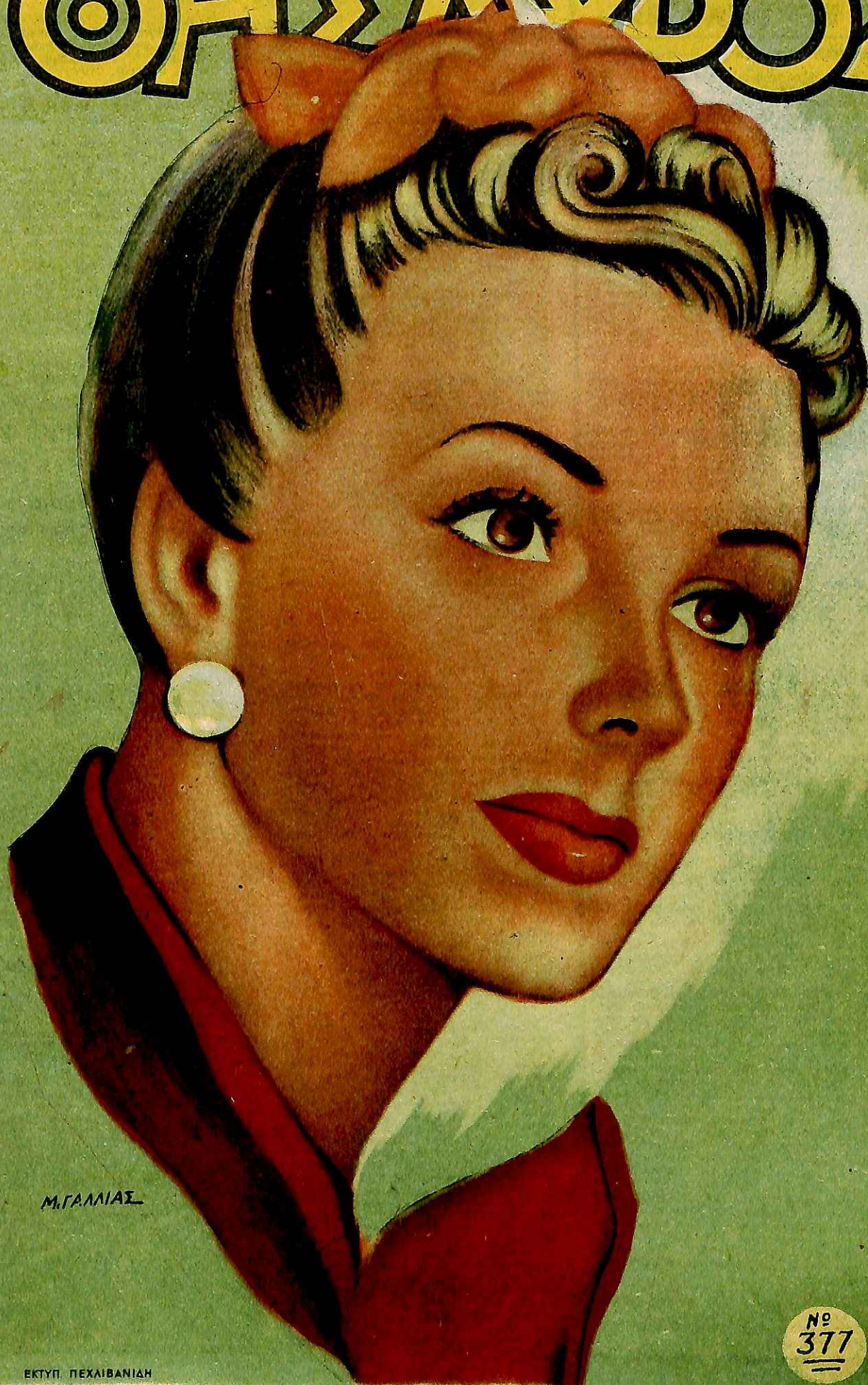

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Μ. ΓΑΛΛΙΑΣ

ΕΚΤΥΠ. ΠΕΧΑΙΒΑΝΙΔΗ

№
377

Γεύματα με 480 φαγητά ΣΤΙΣ ΒΕΡΣΑΛΛΙΕΣ

Τα μελλοντικά αμενοού με διαμίνες

Εξ αφορμής ενός εξαιρετικά λεπτού επίσημου γεύματος, που έδωσε στο Παρίσι, εδώ και λίγο καιρό ένας Γάλλος αριστοκράτης, ο γνωστός «γαстроνόμος» Λεόν Σερμπιέ μας περιέγραψε σε προηγουμένως τεύχος μαρικά εκκλησιαστικά γεύματα του παλαιού καιρού με την αφάνταστη ποικιλία των φαγητών τους, σε τρομακτικές αληθινά ποσότητες.

Σήμερα, σε μία καινούργια έρευνά του, μας προκαλεί στις Βερσαλλίες να παρακαθήσουμε ο ένα γεύμα του Λουδοβίκου 14ου. Η εποχή του «Βασιλέως» (1639-1715), μας δείχνει ο Γάλλος έρευνητής, ξεπεράσει όλες τις άλλες στην αφάνεια των φαγητών και στην πολυτέλεια και την έπισημοτητα.

Μόνο στο φαντασμαγορικό διάκοσμο των ανακτόρων των Βερσαλλιών, τα βασιλικά αυτά γεύματα κανονίζονταν με μία λεπτολόγο εθιμοτυπία. Μόλις ο Λουδοβίκος 14ος ξεκινούσε για την τραπεζαρία, τραβούσαν μπροστά πολλοί λακέρδες μ' έτι κεφαλή, ένα λογάκι της ανακτορικής φρουράς κι' ακολουθούσαν ένας σωρός αλλικοί και αξιωματικοί. Ο Λουδοβίκος καθόταν μόνος του στο τραπέζι και ένας αρχιβασιλιάς, ύστερ' από μία βαθειά υπόκλιση, έφώναζε: «Ποιό κρέας τού βασιλέως!» Κι' έτσι άρχιζε η παρέλαση των βαλάντων με τα φαγητά.

Μπροστά ήταν δυο φρουροί με τα μουσάκια στον ώμο. Κατόπιν ακολουθούσαν τέσσερις λακέρδες με κόκκινες φορεσιές και τριάντα βαλάντες με τις πιατέλλες.

Πίσω από αυτούς έρχονταν οι δυο «αρχιτραπέζες» υπηρέτες, ο πρώτος και ο δεύτερος, οι ευγενείς-κόσος, ο γενικός έλεγκτής των φαγητών, ο «έπι-μελητής των μαγειρείων», οι αρχιμαγειροί και οι «σκαυφολάκες».

Το πρώτο πιάτο του Λουδοβίκου περνούσε από χέρι σε χέρι, σύμφωνα με την ιεραρχία και τέλος έφτανε στον γενικό έλεγκτή των φαγητών, που το δοκίμασε, δεικνύοντας έτσι ότι δεν ήταν δηλητηριασμένο! «Αν ο Λουδοβίκος ήθελε να πιει νερό ή κρασί, ή επιθυμία του άνακτορικού μεγαλοφώνου σε άλλους και το ποτήρι περνούσε από πάντες τουλάχιστον χέρια ως ότου φέσση στα χείλη του.

Η εθιμοτυπία αυτή, που μάς φαίνεται εκνευριστική, δεν έκανε καμιά έντυπση στο Λουδοβίκο. Την είχε συνηθίσει! Σανταροβήτε δε ότι όλα αυτά που έφταναν ως τον «Βασιλέα» (1639-1715) ήταν πάντα αυτά τα πιάτα: «Ας ανεφέρουμε ένα από τα Λουδοβίκου 14ου επιθυμούν ότι ήταν ένα από τα πιο κίερα από διάφορες σούπες, τις έβριζε: Σούπα από πουλά με σπαράγγια και σούπα από άρνι με γογγύλια.

Επειτα ακολουθούσε η «πρώτη σειρά» των πιάτων, που περιελάμβανε: Κοτόπουλο με φραμπούζα, άρνι με σέκα, Αγριοπαπες γαλανί, Γουρουνόπουλο, Πιλάφι με μοσχαρί, σπαράγγια, μανιτάρια, άγκινάρες και βωδιό κομμά.

Η «δεύτερη σειρά» των φαγητών είχε τα έβριζε: Φαροπούλια, Φασιανούς, Πέδροκες, Μικρά Ζαρκάδια, Γουρουνόπουλο του γάλακτος, Χηνάκια, Φιλέ. Μη νομίζετε όμως πως τελείωσε η παρέλαση των πιάτων. Έρχομε ακόμη και μερικά άλλα, από τα πιο έκλεκτα και τα πιο μεζεζήδικα: Μοσχαρίσια, αυτιά και ποδοράκια, Γλώσσα και αυτιά έλαφιοι, Σηκότη Ζαρκαδιού, Πικρή έλαφιο, Μαύρο έλπας, Χελώνα, Πατέ Λεμονιών, Μανιτάρια.

Αυτά ήταν τα συνηθισμένα φαγητά, με διάφορες άλλες λιχουδιές των βασιλικών αρχιμαγειρών, αναδύματα των γαλλικών: Τούρτες, κομπότσες, διά-μες κ.ά.

Ο Λουδοβίκος 14ος, παρ' όλο το νερό στομάχι του, δε μπορούσε βέβαια να καταπορτίσει όλα αυτά τα πιάτα. Εφόσον όμως κανονίζονταν και τις τρεις-τέσσερα φαγητά από κάθε «σειρά», συμπληρώνον-κληρο φασιανό, που τον αγαπούσε ιδιαίτερα. «Από Μπορείτε τώρα να φαντασθείτε τα «μενού» των έπισημων γευμάτων στις Βερσαλλίες, κατά τις με-συγκεντρώνονταν γύρω από το Λουδοβίκο. Πιά να στους γάμους μόνο παραδείγματα, αναφέρουμε ότι ριόθηκαν τρεις πριγκίπισσες, αναφέρουμε ότι κάθε «σειρά» φαγητών από 160 πιάτα χιλιάδες κόκκους όρτικια!

Τέτοια έπισημα γεύματα δεν γίνονται πιά. Το στομάχι μας δεν άντεχει σήμερα σε τόσες εκπλη-στιότητες θα μάς τρέφουν με «μενού» από βιτα-μίνες και συνθετικές τροφές.

Το πάθημα του θείου μου

Πρωτότυπο διήγημα

Ο θείος μου, ο Μπούλ, ήταν ένας γέρος παρθέτος, ιδιότροπος, μισάνθρωπος και τρομερά ταχυνούνης. Οι παρθέτοι και οι ταχυνούνης τον εί-χαν χάσει πρό δεκαετίας από πελάτη τους. Ζούσε ολομόναχος στον παλιό του κύριο του Μπούλ και δεν καλού-σε την υπηρεσία του παρά μονάχα όταν ήθελε να τον ευρίση, να τον κό-ψη ή να μαλιάσει και να της παραδώσει τα πιάτα του ρούχα για μπάλωμα.

Όταν ζυμώθηκε κατέβαινε στο πάκο για να βρή την ευκαιρία ή υπηρεσία να του σιγουρήσει τα δικαιώματά του. Έ-φαινε το μεσημέρι και το βράδυ για να τον σερβίρη ή υπηρεσία του τραπέζι και να γυρίση να το βρή έτοιμο να φάη. «Όλα τα χρήματά του, περίπου δυο εκατομμύρια φράγκα και είχε κά-ναι μετρητά και δεν κατέβαινε στο χω-ριό, παρά μονάχα για να εισπράξη τόκους. Ούτε τα αυτοκίνητα, ούτε τα άρματα ούτε ο πόλεμος τον συγί-νησαν ποτέ. Ξάν να μη συνέβαινε τί-ποτα τριγύρω του. Πέθανε ένθενθεν δυο χρονών, όταν την κληρονομία και ήταν γερός, πολύ πιο γέρος από μένα που ήμουν τριάντα χρονών παλλη-κάρι.

Όταν αυτό τον πρόλογον σας την έκανα για να σας διηγηθώ τι του συ-νέβη κάποτε όταν ήταν έξινα χρο-νών.

Μία μέρα είχε κοιτάξει στο χωριό που άπαιχε κρείς άρες δρόμο από τον κύριο. Άρρωδ έλπιόμουν από τον άνη-ποσύνο του της Τραπεζής κρέαντα χιλιά-δες φράγκα τόκους, γάριζε πίσω σιγά, σιγά μέσα από τα μονοπάτια και τις ρεματίες. Έκρινε μία ζέση τρομερή. Φορούσε μία μεγάλη ψέβα, για τον ήλιο, στο κεφάλι και τα συνηθισμένα κουρελικά ρούχα του. Ήταν μεση-μέρι. Πελώσε, κάθισε κάτω από ένα δέντρο, έβγαλε μέσα από την τσέπη του μία φέτα ψωμί κι' άρχισε να τρώη.

Σαφώς είδε από πάνω του μία σκιά και φοβήθηκε τρομερά γιατί κρα-τούσε κλειστές στην τσέπη του τις τριάντα χιλιάδες φράγκα.

Γέρο! Άκουσε να του λήη αυτός που στήθηκε από πάνω του, — τίποτε άλλο δε βρήκε να πει:

Κούνησε το κεφάλι του και κούταξε τον άνθρωπο που του μιλούσε. Ήταν ένας άλχηκ, απ' αυτούς που γυρίζουν στα χωριά και ζητιανεύουν κι' όταν βούν δανεικά κρέδονταν, από αυτούς που ηθδούν παρόραρα, και μάντρες — και κλέδουν απ' τα στήια ότι βρούν.

— Είσαι τυχερός, συνέχισε. Μα φί-λε μου, κάποιον από πάνω σου καμιά χοιρομέρι. Θα το μοιραστούμε.

— Μά, όχι... όχι... πήγε να δια-μαρτυρηθώ ο θείος μου.

— Μεταξύ σου δέλεφον, δεν χρειά-ζονται τσιρομίνες, διάδου!

Είχε πάρει το θείο μου γι' αλήτη έτσι όπως ήταν τυμμένος.

Έφανα ο ένας δίπλα στον άλλο, τον κέρασε ο αλήτης από τη μπουκά-λα, που είχε κρυμμένη στο διακάκι του και φεύγοντας του άφησε και πε-νήνια φράγκα!

— Φεύγω γιατί είμαι βιαστικός, το έ-πε. Πάω να παρανοήσω. Έχω κάτι καλές πληροφορίες για κάποιο απόμωρο σπύγι. Τι να γίνη; Τραπεζίτες δεν εί-μαστε και πρέπει να ζήσουμε.

★

Είχαν περάσει τρείς μέρες από το περιστατικό αυτό όταν την τρίτη νύχτα ο θείος μου έζηνησε τρομαγμένος. Τα έπιπλα βέβαια έβριαν συχνά στον κύριο του, σκεφόμενα όπως ήταν. Αύ-τοι όμως ήταν θορυβοί που δεν άνη-σχυόσαν τον ύπνο του. Αυτή τη φορά όμως έπρόκειτο για κάτι άλλο. Ο θείος μου άωτοσσο δεν πήγε να ζυμώ-ση την υπηρεσία που κομείταν άρ-πητά μακριά από το διακάκι του. Και τι να την κάνει; Ήταν κουφή. Πέρασε λοιπόν γρήγορα το πατελάκι του και το κουρελίσωμο του σακκάκι, φόρεσε βιαστικά το τρώπα του παπούτσια και κρυφισκόνοντας και σινοεπατάοντας προχώρησε ως το γραφείο του όπου έκρυβε τα χρήματά του.

Έκείνη τη στιγμή όμως άνοιξε ένα παράθυρο κι' ένας άνθρωπος πήδησε μέσα. Το φεγγάρι φωτίσε όλο το δια-κάκι. Ο θείος μου όπως σάς είπα ήταν γερό κόκαλο. Δεν δίστεσε λοι-πόν στιγμή, άρπησε επάνω στον κλέ-φτη, άσφαχτηκαν και κυλάστηκαν κά-τω. Πάω στην πάλη, άκούστηκε μία κραυγή.

Οπικυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ «ΟΠΙΚΥΡΟΣ»

Ιδιοκτησία — Γ. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διευθυντής

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 29.967 • ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 600

ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΙΣ ΑΠΙΣΤΕΣ

— Τι τέρατα άσυμφορίας έστε έ-σεις οι άντρες! διατύπωσε την κατηγο-ρία της στη κοσμική συγκέντρωση μία κυρία με μεγάλη ελευθεροστομία αλλά και με το υπέρωλο λευκό.

— Όλα τα βλέμματα στράφηκαν προς το μέρος της, και περιέμεναν την άνα-πάντη του κατηγορητηρίου, στην οποία, άβουλη καθώς ήταν η ίδια, έξεδήλωνε άπορρομύλη ικανότητα.

Και άρχισε την αφήγησή της. Η Ι-στορία ενός έρωτικού κύριου. Πρωτα-θλήτης στον έρωτικό στίβο. Το παρελ-θόν του στενάζει κάτω από το βάρος των περπετασιών. Πλησιάζει τα πενήν-τα του και δεν έννοει να καταθέσει τα όπλα. — Σκεφθείτε δε ότι δεν είναι έ-λευθερος...

— Παντρεμένος; ρώτησαν μερικοί από το άκροατήριο.

— Παντρεμένος, έδεδαίωσε η κυρία.

— Συνηθισμένα πράγματα... έπεσε σά να μονολογούσε μία νεαρή κυρία, με μαλλιά που άρχισαν να λευκαίνονται πρόωγας και στής οποίας το σύντροφο καταλάβαιναν επίσης έκνομη έρωτική συναίσταση.

— Πολύ συνηθισμένα, συμφώνησε ή άλλη που ανέπτυξε την κατηγορία. Το άσυνήθιστο όμως στην περίπτωση αυ-τή είναι οι προτιμήσεις που δείχνει ο πε-ριεργος αυτός άνδρας.

Και έξηγεί: Έκείνης που λατρεύει είναι οι γυναίκες που τον άπατούν. Άν θέλη καμμία να προκληθεί την ψυχρό-τητα του, δεν έχει παρά να το δώσει δελγίματα άφοσίωσης. Να τί δεν μπο-ρεί ν' άνεχθώ: Την άφοσίωση. Η πίστις τον σκοτώνει. Η τακτική στην οποία τον άδηγεί το έρωτικό του ένστικτο έ-ινε πίστις στις άπιστες και άπιστία στις πιστές. Όσες γυναίκες έλάτρευσε τον άπίστησαν.

Άνθρώπος άξιοεπής στις άλλες έκ-δράσεις του βίου του, ξεπέφτει κάτω και από το τελευταίο σκαλοπάτι της άξιοεπείας όταν έμπλακη σε ύπόθεσι έρωτική. Είνε δε πάντα μπλεγμένος. Και το τελευταίο κουρελάκι του δρόμου μπορεί να κινήση τις άνησυχίες του και να τον έξυτελίστη άν βρή το σφυγ-μό του. Τον βρίσκουν — άλλοι μόνον — συχνά και τον κάνουν σκυψίδι. Σο-δεύει, παρακαλεί, πέφτει στα πόδια τους, λικνέται, κάνει όλα τα καρτήσια τους, δέχεται όλες τις ταπεινώσεις.

Ο πιο έρωτισμένος όταν πισθεί ότι τον άπατά ή γυναίκα του τον άγαπά διακόπτεται τις σχέσεις. Αυτός όχι. Η άπιστία συμπνίγει με την υποδούλωσή του. Τις πινέει έπ' αυτοσώρω και αντί να φοβηθών οι άπιστες, τρέμει αυτός μήπως τον έγκαταλείψουν. Θα ήθε το-...

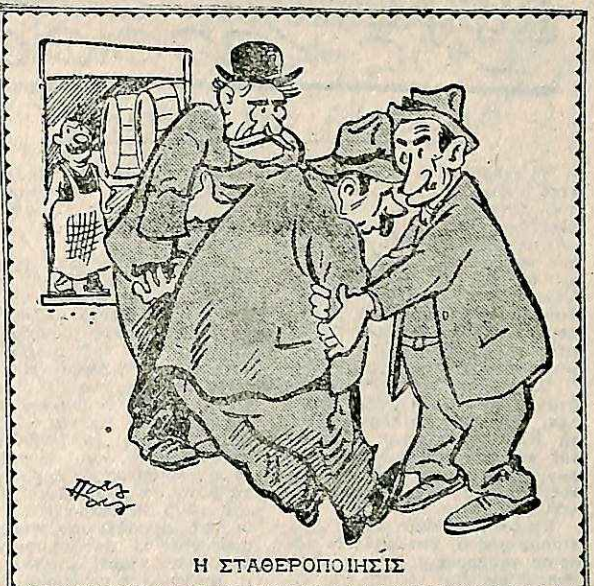
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΤΕΥΧΟΣ

Μία καταπληκτικού ένδιαφέ-ροντος σειρά συγκλονιστικών έρωτικών ιστοριών:

ΕΡΩΤΕΣ ταυρομάχων

Ιστορίες έξαλλης, φλογερής, παθητικής άγάπης, βγαλμένες απ' τη ζωή των διασημοτέρων Ισπανών ταυρομάχων, Ιστορίες περιπαθεστών έρωτων, πόνου, μίσους, άγρίων έκδικήσεων, Ιστορίες δραματικωτάτων περιπε-τειών, άιμασπών ειδυλλίων και άνατριχιαστικών τραγωδιών.

Π. ΠΑΛΙΟΛΟΓΟΣ

Η ΣΤΑΘΕΡΟΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΙΜΕΤΡΕΣ ΦΑΥΑΡΙΕΣ ΝΟΣΤΑΛΓΙΕΣ ΥΠΟ... ΤΟ ΜΗΔΕΝ

Πότε θάρη καλοκαίρι, πότε ο καιρός θ' αλλάξη κάθε ρούχο της άμέσως ή γυναίκα θα πετάξη κι' έτσι άδως άνεξόδως κι' άνευ άλλων προκομιών (των νάχη πλήθος ή Άθήνα δημοσίων θεαμάτων. Πότε θάρη καλοκαίρι κι' ή γυναίκα θα μπορέση τις προμήτορές της Εύας το κοστούμι να φορέση κι' όχι άννε όπως τώρα από μάλλινα γεμάτι, σαν γαρίδα, φιλτατοί μου, να μου γίνεται το μάτι για να δω λιγάκι μπράτσο!

★

Πότε θάρη καλοκαίρι να πετάξω το κολλάρο πράγμα πουνα υποθέτω πρόξενος κανών άπειρων και μ' άλλοντα και πάλη γισκαδάκια να ποζάρω άν κανουρίνος Λόρδος Βύρων! Πότε θάρη καλοκαίρι να κυκλοφορούμε άνέτως και να πάψη πιά ο κόσμος άπ' τις δέκα να νυστάζη και ή μύτη μας να στάξη!

★

Το χειμώνα τη ζωή σου δεν τη ζής ποτέ άδέρτα κι' άσφαλώς τον έαυτο σου δεν μπορείς να κουμαν- (τάρης και σκεπάδεσαι συνήθως με τετράδιπλη κουθέρτα λές και είσαι ο Καφαντάρης!

★

Πότε θάρη καλοκαίρι πιο μεγάλες νάν' οι μέρες και οι νύχτες να μικρύνουν κι' άπ' τη ζέση ζεαμένοι οι του Έθνους μας πα- (τέρες στη Βουλή με την κατάντια του λαού να καταγίνουν. Κι' άν άκόμα και το θέρος τους καυγάδες και τα μίσση δεν άφήσουν κατά μέρος κι' άν τυχόν δεν πη ως τότε ή Έλλάς (Χριστός Ά- (νέστη) θάδουν δικαιολογία πως τους πείραξε ή ζέστη!

★

Πότε θάρη καλοκαίρι το μαγιώ μου να κοσάρω και σπς πλάς τις νταντελλένες του θάληρου ν' άρ- (ριθάρω, μέο' τη θάλασσα να πέσω και στον ήλιο να έκθσω (όλο γενικά το σώμα, και τας χείρας και τους πόδας για να πάρω πιά το κρώμα το σοκολάτι της μόδας. Ένώ τώρα το χειμώνα με το κρύο το δυνατό μπαινι μόνος μου στο μπάνιο και με βγάζουν ση- (κωτό!

★

Πότε θάρη καλοκαίρι πούχει χάρες ούκ άλλες και σκορπάσι στους ανθρώπους νοστιεία δυνατή, μοναχά που θα μάς φάνε τα κουνούγια και οι μινιες άν τυχόν παραμελήσουν να μοιράσουν Ντι-Ντι-Τι! (ρεϊ — πως κι' άν έρθη καλοκαίρι θα μάς πιάση πάλι γκρινία και μαζί και κατά μόνος με άπόνγνωθα λέμε: — Πότε θάρη το χειμώνα!... Ο συνεργάτης Γ.

Τα δρώματα της καρδιάς

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΤΣΙΓΓΑΝΑΣ

Η μικρή γαλλική ακταιωρός είχε άγκυροβολήσει στο λιμάνι του Χένταλ. Κι' ο πλοίαρχος είχε επιτρέψει σε όρκετους από τους άνδρες του πληρώματος να βγούν στην ξηρά, ακόμη και να περάσουν στο Ίρουν, στο Ισπανικό Εδαφόν. Τους σύστησε μόνο να προσέχουν να μη μεθύσουν πολύ στις ταβέρνες και να μη δημιουργήσουν επεισόδια.

Ένας απ' τους άσειροχους ήταν ο τιμονιέρης "Υβ Ντεντέλ", θαυμασίο παλληκάρι απ' τη Βρετανία, έξυπνος, ελκίρνης και άριστος ναυτικός, και συγχρόνως νέος, καλοκαμωμένος, συμπληθητικός, ξανθός, με γαλανά μάτια.

Βρισκόταν από λίγη ώρα καθισμένος σ' ένα τραπέζι κάποιας ταβέρνας του Ίρουν, σιγοπίνοντας το κρασί κι' ονειροπολώντας, όταν ένας ήχος από ντεφι τον έκανε ν' ανασπώση το κεφάλι του. Στη μέση ενός κύκλου από θεατές, χορεύε παθητικά μια τσιγγάνα, χτυπώντας ρυθμικά το ντεφι πάνω απ' το κεφάλι της. Ήταν 17 ετών, μικροκαμωμένη, μ' έκθαμβωτική ομορφιά, μάτια ύπεροχα και δόντια μοργαριτάρνια.

Ο "Υβ την έκτύταζε, σιωπηλός. "Ενοίωθε ότι η καλλονή της τον τραβούσε όλο και πιο πολύ. Μια δύναμη ανεξόρτητη της θελήσεώς του τον έκανε να σηκωθεί και να σταθεί στην πρώτη γραμμή, για να βλέπει καλύτερα. Μετά το χορό της, η κοπέλλα έστειλε φιλική σέλας, που τη χειροκροτούσαν. Ο "Υβ πήρε ένα απ' αυτά. Χλώμιασε, ένοιωσε κάτι σαν δάγκωμα στην καρδιά...

Η χορεύτρια έκαμε το γύρο των θεατών, με το ντεφι στο χέρι, μαγεύοντας τα φιλοδωρήματα που της πρόσφεραν. Όταν έφτασε εμπρός στον "Υβ, ο νέος κοκκίνισε κι' έμεινε σαν απολιθωμένος απ' την τολμηρή ματιά της, κυττάζοντάς την μ' έκστατικό

θαυμασμό. Η νέα γέλασε δυνατά, έκαμε ένα τσαχπινικό μορφασμό, πήρε το νόμισμα, που της έδινε, κι' απομακρύνθηκε.

Τώρα ο "Υβ ήταν θυμωμένος με τον εαυτό του, γιατί δεν είχε βρή να της πη ούτε ένα κομπλιμέντο—αυτός, ο τόσο δηλητηρικός συνήθως με τα κορίτσια του τόπου του. Γύρισε στο τραπέζι του κι' άναψε ένα τσιγάρο...

Μια γυναίκα φωνή θυμού και πόνου τον τράβηξε ξαφνα απ' τις ονειροπολήσεις του. Κι' είδε τη χορεύτρια, που προσπαθούσε απελπισμένα να ξεφύγει απ' τα βάνουσα χάδια ενός Ίσπανου τελωνοφύλακος. Οι άλλοι θεατές ανασήκωσαν τους ώμους τους κι' απομακρύνονταν, άπορώντας γιατί μια τσιγγάνα φαινόταν τόσο δύσκολη...

Ο "Υβ ένοιωσε ν' ανεβεί την τσιγγάνα στο κεφάλι του. Κι' όταν η κοπέλλα τουρίεψε μια ματιά βουδής λκείας, πετάχθηκε όρθιος, ώρμησε, άρπαξε τον Ίσπανό απ' τα δυο χέρια με τα σιδερένια του δαχτυλίδια και τον άναγκασε ν' άφίση έλευθερή την τσιγγάνα.

Εκείνος, μανιασμένος, θέλησε να τον χτυπήσει μ' ένα σκαμνί. Αλλά ο "Υβ άπέφυγε μ' εύκινησία το χτύπημα, κι' έπειτα, με μια κουτουλιά στο στήθος, πέταξε μακριά τον αντίπαλό του, μισολιπόθυμο.

Αισθάνθηκε τότε δυο γυναικάς μπροστά ν' άγκαλιάζουν το λαϊκό του, κι' ένα φλογερό φίλνι του πυρπόλησε τα χείλη και την καρδιά: "Η τσιγγάνα τουρίεψε το βραβείο της νίκης. —Αδριό, το δελνίον, στην πύλη της πόλεως... του μουρμούρισε στ' αότι, κι' έπειτα έφυγε τρέχοντας.

Ο Ίσπανός σηκώθηκε, χλωμός, λαγανισμένος, μ' ένα ματομένο άφρο στ' αέλη. Πριν φύγει, γύρισε κι' έβλεψε τη γροθιά του στον "Υβ, που τον κύτταζε άτάραχος, με τα

χέρια σταυρωμένα στο πλατύ στήθος του...

Ο έρωτας του "Υβ και της Ένκαρνασιόν διαρκούσε μια βδομάδα τώρα, όταν ξαφνικά ο πλοίαρχος δήλωσε ότι θα φεύγαν σε δυο μέρες. Η σκέψη του χωρισμού σπάρταζε την καρδιά του πειθαρχικού ναυτικού. Πού δεν ήξερα ως τότε τίποτε άλλο απ' το καθήκον...

Όταν συλλογιζόταν ότι η Ένκαρνασιόν μπορούσε να περάσει σ' άλλη άγκαλιά, το αίμα του έβραζε και μια κόκκινη φλόγα περνούσε απ' τα μάτια του...

Την παραμονή της άναχωρήσεως, ζήτησε την άδεια να βγεί λίγο στη στεριά. Ο πλοίαρχος του το επέτρεψε.

Πρόσεξε όμως, "Υβ! του σύστησε. Σε ήξερα πάντα λογικό παλληκάρι...

Ο τιμονιέρης της βάρκας, που τον πήγαμε στην ξηρά, κάρφωσε ξαφνα τα μάτια του στην παραλία κι' έμπε διστακτικός:

—Γιά κύτταξε, "Υβ, έσύ που βλέπεις πού καλά... Τι γίνεται εκεί κάτω; Σάν να βγάσουν απ' τη θάλασσα έναν πνιγμένο!

—Ας κάνουνε πού γρήγορα, για να τους βοηθήσουμε, άπάντησε ο "Υβ.

Η βάρκα πλησίασε στην ξηρά. Ο "Υβ πήδησε έξω, τους παραμέρισε όλους, κύτταξε... κι' έβγαλε ένα μουγκρητό, άπελπισίας. Μια πνιγμένη ήταν έαυλωμένη καταγής, με τα μάτια της άνοιχτά. Η Ένκαρνασιόν!

Τρελάει από πόνο, ο "Υβ νοιάστηκε δίπλα της, κι' άρχισε να της μιλά με σπαργινό... "Επειτα, βλέποντας πως είχαν τελειώσει όλα, άρχισε να κλαίει σαν παιδί...

Λίγο άργότερα, ψάρεψαν το πτώμα του Ίσπανου τελωνοφύλακος. Είχε έκδηλη για την περιφρόνηση της Ένκαρνασιόν: Την είχε ρίξει στη θάλασσα κι' έπειτα είχε πνίγει κι' αυτός.

Σ' όλη τη διαδρομή της έπιπτορή, ο "Υβ έμεινε σαν απολιθωμένος. Όταν η βάρκα πλεύρισε στο πλοίο, χρειάστηκε να τον τραντάζουν δυνατά, για να συνέλθει.

Επειτα από λίγο, είχε έαυλωθεί στο κρεμαστό κρεβάτι του και φαινόταν σαν πεσμένος. Πέρασε μια νύχτα φρικτή. Ενοίωθε να σαλεύουν τα λογικά του. Τον συγκλόνιζαν τ' άνοφυλητά.

—Αδριό θάρσθ να σε βοιά, λατρεία μου!... μουρμούριζε. Ο διπλανός του τον κύτταζε, με την καρδιά σφιγμένη. Και φρόντισε να είδοποιήσει τον πλοίαρχο για τους σκοπούς του.

Το άλλο πρωί, όταν ο "Υβ δοκίμασε να διασκεδάσει την κουραστική και να πέσει στη θάλασσα, ένοιωσε ένα χέρι να τον χτυπά στον ώμο. Γύρισε, σκυθρωπός, κι' είδε τον πλοίαρχό του.

—Σε πίστευα παλληκάρι, "Υβ! του έμπε εκείνος ψυχρά. "Η αυτόκτοניה είναι άναδρία... Κι' έπειτα, ξεχνάς τον γέρο πατέρα σου, που δεν έχει άλλον απ' σένα;

Κι' απομακρύνθηκε, δίχως άλλη λέξη. Ο "Υβ είχε γίνει κατάχλωμος, και κατόπιν είχε κοκκίνισι απ' τη ντροπή. Δάκρυα χοντρά κύλησαν στα μάγουλά του.

Ναι, έξεχασα το γέρο!... μουρμούριζε. Ένα σφύριγμα άκούσθηκε. "Επειτα σήμανε η σάλπιγγα, χαιρετώντας τη σημαία που άνέβαινε σιγά-σιγά. Όπως έλοι, κι' ο "Υβ στάθηκε προσοδή. Είχε έμπνίσει μέσα του το καθήκον.

Ο πλοίαρχος τον κύτταζε με συγκίνησι απ' τη νέφυρα. —Σώθηκε!... μουρμούρισε. "Η θάλασσα θα τον βοηθήσει να ξεχάσει τον πόνο του, το μεγάλο δράμα της καρδιάς του.

Περίεργοι προφητείες ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ

Καναστρόφες, θάνατοι, χαλασμός!

Αναριθμητες προφητείες, που οι περισσότερες απ' αυτές είναι παλιές και τάδε ή δεκαπέντε αιώνες, αναφέρονται στην εποχή μας. Το αξιοσημείωτο σ' αυτές είναι ότι όλες χαρακτηρίζουν την περίοδο μεταξύ των ετών 1936 και 1970 σαν την πιο τραγική για την ανθρωπότητα.

Σύμφωνα με την παλαιότερη απ' αυτές τις προφητείες, που όφειλται στον άγιο Μεσδόιο, οι λαοί θα εξεγερθούν στο εσωτερικό των κρατών και η επανάστασις θ' απλωθή σ' όλη την Ευρώπη. Οι θρόνοι θα πέσουν στην Ίσπανία και την Ίταλία.

«Στη Γαλλία, λέει μια άλλη προφητεία, που όφειλται στο μοναχό Νεκτού, τρία κόμματα θα έλθουν στα χέρια σε μια θανάσιμη πάλη. Χιλιάδες χιλιάδων θα βρουν ένα φρικαλέο θάνατο. Θα είναι «ο πόλεμος των έρωθών». Κατά τη διάρκεια της τρομερής αυτής αιματοκυλίας, που θα είναι γενική σ' όλο τον κόσμο, το Παρίσι θα καταστραφεί ολότελο».

Για την καταστροφή του Παρισιού μιλάει επίσης μια άλλη προφητεία του άγιου Σεζαίρ της Άρλης, που χρονολογείται από το 522. «Το σιδερό και η φωτιά σφίγγουν από παντού την πρωτεύουσα της Γαλατίας, που θα καταστραφεί από μια μεγάλη πυρκαϊά και θα πνιγί μέσα στο αίμα, λέει αυτή η προφητεία. "Επειτα θα καταστραφούν η δεύτερη πόλις της Γαλλίας και έπειτα μια άλλη άκούμη».

«Κλόψε δυστυχισμένη Βαυβών! λέει ο άγιος Θωμάς ο Άκινάτος (περί το έτος 1270). Πόσες θλίβερές ημέρες σε περιμένουν! Θα θερισθής όπως το ώριμο στάχυ».

Η προφητεία της Μελανίας είναι κατηγορηματικότερη. «Βλέπετε τον Σηκουάνα; λέει. "Αν ηζέρατε πόσοι άνθρωποι θα έλθουν να ριχθούν μέσα στα νερά του! Γιατί δεν τους ρίξουν μόνο. Οι περισσότεροι θα έλθουν να πέσουν μόνοι τους, φεύγοντας τη φωτιά που θα είναι σαν να κρέμεται από πάνω τους».

«Κλάψε δυοτυχισμένη Βαυβών! λέει ο άγιος Θωμάς ο Άκινάτος (περί το έτος 1270). Πόσες θλίβερές ημέρες σε περιμένουν! Θα θερισθής όπως το ώριμο στάχυ».

Η προφητεία της Μελανίας είναι κατηγορηματικότερη. «Βλέπετε τον Σηκουάνα; λέει. "Αν ηζέρατε πόσοι άνθρωποι θα έλθουν να ριχθούν μέσα στα νερά του! Γιατί δεν τους ρίξουν μόνο. Οι περισσότεροι θα έλθουν να πέσουν μόνοι τους, φεύγοντας τη φωτιά που θα είναι σαν να κρέμεται από πάνω τους».

Θα ένομιζε κανείς πως διαβάσει μια σύγχρονη περιγραφή έκρηξής άτομικής βόμβας. Αλλά η Γαλλία θα άνασπθί και θα γνωρίσει ημέρες μεγάλης ευθυμίας. Οι λαοί «θα ζήσουν τη μεσολάβηση της σις διαφορές τους».

«Η Άγγλία, που δείχθηκε άπληρη στο δεινά των άλλων έθνών, θα ταπεινωθή, λέει μια παλιά βρετανική προφητεία. "Η αυτοκρατορία της θα καταποντισθί και ο στόλος της θα καταποντισθί. Οι Ίνδιες θα ξεφύγουν από την κυριαρχία της. Ένας φρικαλέος κοινωνικός πόλεμος θα άνασπώση όλη την χώρα. "Η Γαλλία θα την βοηθήσει άργότερα για να ξαναορθί την ειρήνη και την ήρεμια».

«Ο άρχων της Ρωσίας, λέει η προφητεία του μοναχού Ρεννντί, θα φθάσει έως τον Ρήνο, όπου θα προσέλθι στο χριστιανισμό».

Άλλες προφητείες λένε ότι ο Πάπας θα ζήτησι καταφύγιο έξω από το Βατικανό και ότι για να βγί από το Βατικανό «θα χρειασθί να περάσει πάνω από τα πτώμα των καρδινάλιων του».

Οι «τελευταίοι χρόνοι» θα είναι οι δραματικότεροι. Κατά την εποχή αυτή θα γεννηθί ο Άντιχρίστος στή Κορσά. Θα μεγαλώσι στην Βισβαίθα και θα βασιλεύσι στην Καπερναούμ. Θα είναι γνός μιας διεφθαρμένης μοναχίς, που θα κατάνεσι από την έβραική φιλή του Ντάν και ενός επισκόπου και θα έκαμη καταληκτικά πράγματα. Θα άπάσι τότε ένας άγριος πόλεμος, που θα κρατήσει είκοσι έπτά χρόνια και στον όποιον η Ρωσία (ο «άετός του Βορρά»), όπως άποκαλείται στα άρχαία κείμενα) θα βρίσκεται με το μέρος της Έκκλησίας.

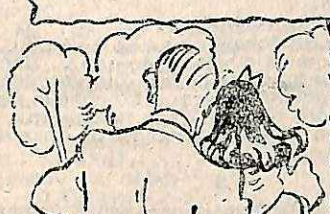
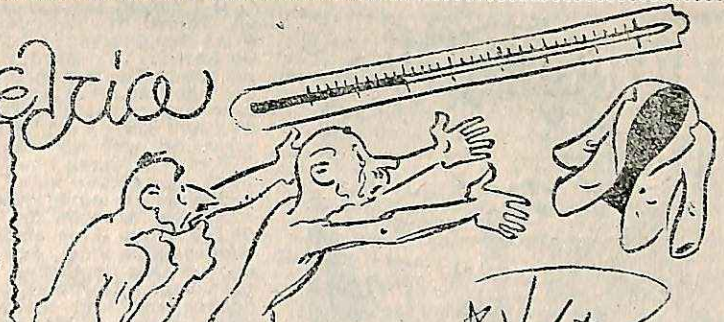
«Εκκλησία».

ΣΩΡΖ ΜΠΑΡΜΠΑΡΕΝ

Μεταωρολογιέ Δελτία

Των Έρωτευμένων

Μ' όλο τον άντικυκλώνα ή φωτιά τους μεγαλώνει κι' όπωσδήποτε φροντίζουν να βρεθούνε κάπου μόνοι και άφοδ στιγμές περάσουν τρυφεράς και θαυμασίας το δελτίο άναγγέλλει: Πτώσις της θερμοκρασίας!

Των Δημοσίων Υπαλλήλων

Θεωρήθηκαν απ' όλους πλάσματα προνομίου έπειδή θα τους μοιράζαν και ύφασματα και ρούχα, αλλά ή διανομή τους αναστάλλεται πολύ μ' άλλα λόγια: Τεραστίο του καιρού μεταβολή!

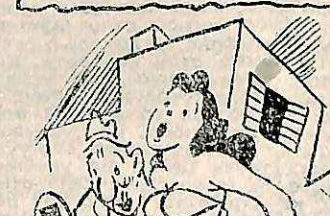

Των Ψαντευμένων

Οι καυγάδες τους κρατάνε μήνες τώρα στη σειρά όσπου σαν έπικουρία καταφθάν ή πεθερά κι' έπειθαίνει παραχρήμα πλήρης μένους και όργης. Κι' όσο πιά για το δελτίο, να τί λέει: Καταιγίς!

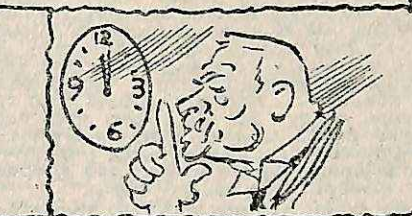
Του Θ. Σοφούλη

Και για λόγους εύνοήτους και για μια γνωστή αίτια έπιτείνεται στη χώρα ή φρικτή τρομοκρατία, ο πρωθυπουργός μας όμως ούτε τσιμουδιά δεν βγάζει: Αίθριος καιρός, γαλήνη και... ή φύεις ήσυχάξαι!

Του Έραφρου Θεάκου

Ένας θίασος μεγάλος ανεβάσει μια ρεβύ που τά όρια τά έχει της βλακειάς ύπερδθ, και ο μετεωρολόγος κατηφής και άπηνής άναγράφει στο δελτίο: Παντοθεν πρωτοφανής!

Των Κυβερνητών

Καταβάλλει προσπάθειες κάθε ώρα και στιγμή, αλλά τίποτα δεν στρώνει κι' όλα μένουν έκκρεμαί και με όλο του το όγκο το δελτίο προφανώς τά έξής δηλοί: Σαράντα κάτω—φύε!—του μηδενός!

Του Σ. Πανανδρέου

Όπως έγω ξαναγράφει κι' όπως κι άλλοτε σάς τάπα, είναι λίγο βασιλόφρων και λιγάκι Κάπα-Κάπα κάνει όμως και στο Κέντρον ύποστηρίξι γερή: "Ανεμοί έκ πολλών σημείων μέτριοι ως ισχυροί Αεσίοι κι' Άριστεροί!

Του Ο. Η. Ε.

Κατά τις συνεδριάσεις Άγγλοσάβωνες και Ρώσοι έπιτίθενται αλληλών με δριμύτητα κομπόση, αλλά ύστερ απ' τους λόγους τρυφούν με κέφι: Αιθριότητα δείχν με... πολλά μεγάλα νέφι!

Των Αεωματιών

Τον στρατόν άνασπώσαν με μεγάλη προθυμία να μεταβολή δεν κάνουν εις το Ναυτικό καμία πτώση, έτσι λέει το δελτίο μήνες τώρα στην σειρά τους άκεανούς μουνάτσας και φουρτούνες στην ξηρά.

Της Ουρού

Πότε λέει πως θα πνίξ με κοναέρβες την Άθνα που έντός όλίγου χρόνου θέρθουν έξ ήν πείνα. Πότε τίποτα δεν δίνει και φοράμε απ' την πείνα. Δεν θα βγί δελτίο λόγω... άστοχείας καιρικής.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Απρόοπτος ψυχρολουσία

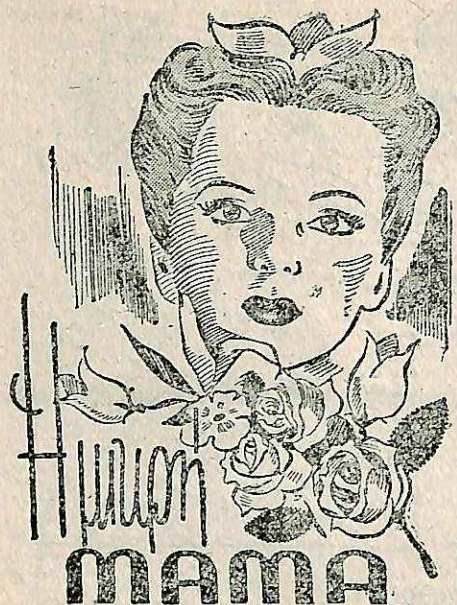
Πρό ήμερών που έθρεχεν ραγδαίως κι' έπιμόνως εις κεντρικήν τινά όδον ως Δόν-Ζουάν ή άλλος Δόν περιπατούν μόνος.

Έξαίφνης επέρασσε κοντά μου μια γυνή κομψώδης, τροφαντόεσσα, σπουδαία καλλονή ήτις στο έσωκαρδίον μου ήναψεν θυέλλας και βρεχομένη έβάδιζεν ως στερουμένη ομβρέλλας.

Έγώ τ' άλεξίθρόνιον δεν το άποχωρίζομαι, όπερ πρόσ εύκολίαν μου διά τα περαιτέρω με πάσαν σοδαρότητα χωρίς ποσώς ν' άκκιζώμαι εύθώς άπεφάσιον αυτή να το προσφέρω.

Έκείνη έγελάσσε πλην το άπεποήθη, άλλ' όμως δεν έφαινετο χρυσά έχουσα (ήθη κι' έπιπροσθέτως πράγματι σπουδαίος (ήτο ντάκος και διά τοϋτο τσάμκος της έγινον ταμ- (πάκος. Της είπον:— Την ομβρέλλαν μοι δέξον (να σοί προσφέρω, Καζανοθεύς ώσει ένώ ουδεις ύπάρχει (άλλος. Κ' έκείνη μ' είπε τελικώς:— Φέρτην έ- (δώ, βρε γέρο! Καί μοι την έκοπάνισεν-ώ ναι!-κατα- (κεφάλω! Έμεινον στήλη άλατος εν μέσω των (άνέμων κι' έπέδεσεν το τραύμα μου βρεχόμε- (νος και τρέμων και είπα με άπόγνωιν βεβαίως ούκ (όλίγη πύρα τά... βεθρεγμένα μου και (όπου φύγει-φύγει!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

8ον Σαφνικά ένα πολυδάλο ακούστικε κοντά. Οι σφαίρες περνούσαν σφυρίζοντας απάνω απ' το κεφάλι του Γιώργου. Για ν' αποφύγει δεύτερη ριπή έπεσε κάτω, μπρούμυτα στο χιόνι. Έμεινε ακίνητος για πολλή ώρα, με το κορμί του κρυσταλλισμένο, με την καρδιά του μουδιασμένη. Η ίδια, γλυκιά κι' ακατανίκητη γάρκα του κλεινε έπιταχτικά τα μέτρα. Ήθελε τόσο να κοιμηθώ!... Μέσ' στο μαλακό αυτό κάτασπρο σάβανο που προσφέρει τόσο ήσυχο κι' απαλό θάνατο... Νά κοιμηθώ και να μην ξυπνήσω, λησμονώντας για πάντα τις μίζερες και τις κακίες του κόσμου, απ' τον έρωτά ως τον πόλεμο...

Μιά σκέψη, πάντα η ίδια, τον τινάζει όρθιο: Έπρεπε να φτάσει στις Έλληνικές γραμμές, να πάρη γάζες, βαμπακία, άνασθητικά. Έπρεπε να κάνει τη θυσία να ζήσῃ, όχι γι' αυτόν, με γιά τους άλλους, που τον περιμένανε να γυρίσει...

Το χιόνι είχε λιγάκι άραιώσει. Η φηλόλιγγη σιλουέττα του γιατρού διαγραφόταν σκοτεινή μέσ' στην άπληστη άσπριλα που τον έζωνε. Σανά το πολυδάλο ακούστικε. Κι' ο Γιώργος έπεσε πάλι μπρούμυτα στο χιόνι. Μ' αυτή τη φορά, το μέρος πουπεσε βάφτηκε κόκκινο γύρω του. Τα δάκτυλα του σκάσανε σπασμωδικά το χιόνι. Μέσ' στο φοβερό κρύο, σκεδόν δεν πονούσε. Ένοιωσε μονάχα ένα κάψιμο στο στήθος, άριστερά. Κι' ένοιωσε ακόμα πώς πέθανε. Έκει, ψηλά, στις άγνωσης κορφές, μακριά απ' όλους, μακριά απ' τη Στέλλα... βρήκε τη δύναμη, σιγά σιγά, να βάλῃ το χέρι του στην τσέπη, και να βγάλῃ τη φωτογραφία της. Την ένοιωσε με το δάκτυλο τρυπώντας στη μέση. Την έσφιξε μ' αγωνία και μ' έρωτα, και βούλιαξε στο σκοτάδι, βαθεία...

Το χιόνι ξανάραχνε να πέφτῃ πυκνό. Και τον σκέπασε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Θ'.

Ο θάλαμος ενός νοσοκομείου, στὰ Γιάννενα. Μιά τριπλή σειρά από κρεβάτια. Τα βουνά των πληγμένων γεμίζουν την ατμόσφαιρα, πουναι βαρεία. Απὸ κνῶτο και λωδοφόρμιο.

Μιά μικρή νοσοκόμα, με τις καστανές της μπούκλες φυλακισμένες μέσ' στο κάτασπρο κάλυμμα της (άδελφής) με τον κόκκινο σταυρό, γλυτρώει, σαν όπισσα, μέσ' στα κρεβάτια. Γύρω της, μαζί σπελεκνημένες φράσεις, κοιμήται από μιλία, που βγαίνουν ασυνάρτητα μέσ' από τα ξερά χείλια των λαθωμένων: (Μαννού-Κορούδα μου...), (Πονάω...), (Παδάκι μου...)

Ένα πρόχειρο λεζικό του ανθρώπινου πόνου, γραμμένο βιαστικά μ' αίμα. Η άειε σπτημένη έπιμονα: "Η ματιά της του βάθους. Έκει, ένα κατάκλιμο κεφάλι αναπαύεται ακίνητο, άψυχο, στο μαζιλάρι. Τα μισοκλειστά μάτια του είνε μαδιά. Τα μαλλιά του κολλημένα στους κροτάφους απ' τον ιδρώτα της αγωνίας.

Η άδελφή ζυγώνει αυτό το κρεβάτι, με την καρδιά της σφιγμένη απ' τον άγωνα. Σιγά-σιγά, με προφύλαξη, γονατίζει κοντά στο προσκέφαλο.

Ο Γιώργος μοιάζει σά να μην άνασαι. νη. Τίποτα στὰ κερωμένα του χαρακτηριστικά δεν δείχνει τη ζωή. Κι' όμως. Πρέπει να ζήσῃ!... Γι' αυτό, η μικρούλα νοσοκόμα έδωσε δυο φορές το αίμα της... Χτες, και προχτες. Που να φτάσῃ όμως;... Το αίμα του παλληκαριού έχει κυθή σκεδόν όλο απ' την πληγή του στήθους του, και τότε άπληστο το χιόνι!... Τον είκανε βρή οι νοσοκόμοι, που, άψφώντας τη διαταγή του, είκανε κυμήσει πίσω του, μόλις άκούσανε τις ριπές των 'Ιταλών. Ο ένας τους είκε σκοτωθῇ απ' το ίδιο πολυδάλο. Οι άλλοι δυο όμως είκανε σκάσει το φρεσκοτρωμένο χιόνι, έκει όπου ένα κομμάτι από μανδύα περίσσευε, κι' είκανε βγάλε το γιατρό. Τον είκανε μεταφέρει ώρες πολλές, μέσ' στη θύελλα του χιονιού, κι' είκαν φτάσει έμμερυσμα στις έλληνικές γραμμές. Τούκανε δεσεί πρόχειρα το τραύμα του - (διαπερές), δυο χιλιοστά πάνω απ' την καρδιά... κι' ύστερα τον είκανε μεταφέρει πίσω, στο Γιάννενα.

Τώρα, ο πληγμένος κουνήθηκε λιγάκι. Τα χείλια του τρεμουλιάσανε. Άπληστη η μικρούλα νοσοκόμα, έσκυψε έπάνω του, και κατάφερε να μαζέψῃ, σά δυο πνιγμένες πνοές, σάν ξεψύχιαμα, δυο συλλαβές:

-Στέ...λλα...

Η νοσοκόμα κέρωσε. Κι' δα το περιμένε... Τι σημασία είχε αν το δικό της αίμα κυκλοφορούσε τώρα στις φλέβες του; Η καρδιά του ήταν άλλου... Η καρδιά του, που κτυπούσε ακόμα εξ αίτίας της...

Τι πείραζε όμως; Η θυσία, γιά νάχῃ το μεγαλείο, το σκληρό κι' αλύγιστο μεγαλείο της θυσίας, πρέπει να γίνεται χωρίς ανταπόδοσι... Άλλοιμονο αν προσφέρουμε κάτι άτιμιο, σάν το αίμα, γιά να μιάς πληρωθῇ με κάτι... Η μικρούλα νοσοκόμα ένοιωσε δυο καυτά δάκρυα ν' ανοίγουνε δρόμο στὰ κλωμά της μάγουλα.

Πίσω της άκουσε μαλακά βήματα. Σπκώθηκε, γύρισε, και βρέθηκε φάσμα μ' έναν άνθρωπο με άσπρη έπιλευξη. Είχε γκριζα μαλλιά, τα χαρακτηριστικά του ήταν σκληρά, με στὰ χείλια του άγρυπνος ένα ήσυχο χαμόγελο καλωσύνης. Άνδρόμπα, ζεστό, η νοσοκόμα τούπασε τα δυο του χέρια:

-Γιατρέ μου... Δέστε τον... Δεν άνασαι...

Ο γιατρός έσκυψε πάνω απ' τον πληγμένο, έπιασε το σφιγμό του, άκούμπησε το άκουστικό στο στήθος του, πάνω απ' τους έπιδέσμους, και κούνησε το κεφάλι.

-Πέστε μου, παρακάλεσε η μικρούλα νοσοκόμα, ένώνοντας τα χέρια της. Δεν θά ζήσῃ;...

-Χρειάζεται κι' άλλη μετάγγισι...

-Νά έτοιμάσω άμέσως...

Ο γιατρός την κύτταξε λοξά:

-Και ποιος θα του δώσῃ αίμα;...

Η... κονσέρβα

Δεν ήταν διόλου εύχρηστη η ζωή των Ιεραποστόλων, στο χαμένο αυτό νησάκι των νοτιών ακτών της Αφρικής. Ένα κλίμα φρικτό, πυρετώ όλο το χρόνο, και τίποτε φαγώσιμο - γιατί οι αντιπρόσωποι του 'Υψιστου δεν μπορούσαν βέβαια ν' ακολουθήσουν την τοπική συνήθεια, που έκανε τους πιστούς να τρώνε ο ένας τον άλλον, με τα τη λειτουργία... Είχαν φέρει λοιπόν μαζί τους απ' την Ευρώπη άμειντες κάσες με κονσέρβες κονιμή, με ψάρια, λαχανικά, και μ' όλα τ' άλλα είδη τροφίμων. Οι μαύροι, μαζεμένοι γύρω τους κύττασαν με θαυμασμό τα μικρά έκεινα κουτιά, που περιείχαν τόσα ωραία πράγματα.

Μιά μέρα, οι Ιεραπόστολοι έφυγαν γιά άλλο νησί. Σε λίγους μήνες, έτυχε να περάσῃ απ' έκει ένας Άγγλος άξιωματικός. Είχε μαζί του, μέσ' στις άποσκευές του, ένα γραμμόφωνο και μιά πλάκα μ' ένα περίφημο κήρυγμα Ιεραποστόλου. Το πρώτο βράδυ, έβαλε εία ένέργειαν το μηχανήμα. Όλοι οι μαύροι έπεσαν τότε και τον προσκύνωναν.

-Είσαι ο δυνατότερος λευκός του κόσμου! του είπαν. Έσύ μόνο κατάφερες να φτάσῃς... Ιεραπόστολο κονσέρβα!

Ο ΦΑΚΟΣ

-Ενών!... Τρίτη φορά!... Της καίεψε τρυφερά το κεφάλι και συ νέχισε:

-Όχι, παιδί μου... Δεν κάνει... Και οι δυο φορές ήτανε πολλές... Η τρίτη θα ήταν επικίνδυνη γιά σένα...

Άποφασιστικά η άδελφή είπε:

-Πιο επικίνδυνο απ' όλα, γιατρέ, είνε να πεθάνῃ...

-Τόν αγαπάς πολύ;...

-Δεν άζειει να σὰς το κρύψω... Πιο πολύ απ' τη ζωή μου!

Έμεινε γιά λίγο συλλογισμένος ο γιατρός. Ύστερα είπε:

-Μας ήρθανε τρεις άιμοδότες σήμερα...

-Ένας απ' αυτούς θα δώσῃ το αίμα του, αν ταίριαζῇ...

-Κι' αν δεν ταίριαζῇ;...

-Τότε... θά δοκιμάσω και το δικό μου...

Ο Βερνίγος είνε συνάδελφός μου... Πρέπει να κάνω ό,τι είνε δυνατό γιά να σωθῇ.

Ένας γιατρός χρειάζεται στον πόλεμο περισσότερο απ' τον καλύτερο πολέμιότῃ...

Η άδελφή τούσφιξε τα χέρια με δάκρυα στὰ μάτια.

★

Μέσ' το θολωμένο μυαλό του Γιώργου, τα όρματα στροβιλιζόντουσαν με μανία. Έθλεπε στρατιώτες, εκατοντάδες πληγμένους στρατιώτες, ένα πλήθος από πελιόνα πλάσματα με χαλί, ν' άπλώνουν Ικε-τεντικά σ' αυτόν τα ματωμένα χέρια τους. Άκούγε τις οίμωγές τους, που του τρυπούσανε το στήθος, δυο χιλιοστά πάνω απ' την καρδιά. Κι' αυτός, άνικχυρος να τους βοηθήσῃ, άνικχυρος να κουνήθῃ, μουδιασμένος, κοιμήτανε στην άγκαλιά του χιονιού, κι' ήτανε τόσο γλυκός ο ύπνος του!

Ύστερα, η ταραγμένη του ψυχή, πετούσε ανάλαφρα πίσω, και σταματούσε μέσ' στο δωμάτιο ενός σπιτιού στην 'Αθήνα. Έκει, μιά γυναίκα ψηλή, μελαχροινή στεκόταν όρθη μπροστά στον καθρέφτη. Κι' από πίσω της, ζυγώνε σιγά ένας γέρος άνθρωπος, και της άγκάλιαζε έσφιχτά τους ώμους. Κι' ύστερα τη φιλούσε στο μισοανοιγμένο της στόμα, με νεανική φλόγα... Τότε, ο πληγμένος έσφιγγε μ' όση δύναμη τούκε μεινεί τις γροθιές του, κι' έκωνε τα νύχια του βαθεία στις του, κι' έτριξε τα δόντια του με σάρκες του... Αυτό το ζευγάρι του έφιάλη, του, θάθελε να το πνίξῃ, να το σφάξῃ, να το ζαλώσῃ ματωμένο στο χιόνι... Στο χιόνι αυτό, που έπινε τώρα σιγά-σιγά το αίμα το δικό του...

...Κι' ύστερα, μέσ' στη δίλη του πυρετού του, ένα ήσυχο, θλιμένο πρόσωπο έρχότανε γιά να κατενώσει λιγάκι τα πόδια, να βάλῃ κάποια τάξη σ' αυτό το ταραγμένο υποσυνείδητο. Πού ήρεσε αυτό το πρόσωπο ο Γιώργος;... Άμυδρά, θυμότανε πώς το είχε θανατώ, η θύμησι του δονότανε με κάποια σεληνοφωτιστή καλακαιριάτικη νύχτα, με ζευγάρια που χορεύανε, μ' ένα γραμμόφωνο πουπαίξε λι-κνιστικούς σκοπούς, κι' ύστερα, με το κλάρυσμα του νερού άναμέσ' στις μικροδάφνες... Ήτανε μιά γυναίκα κοντά του, συνήθειε να τη βλέπῃ συχνά κοντά του, λυπημένη και διακριτική, χωρίς άλλη άπαιτήσι παρὰ να του κρατήσῃ συντροφιά, να του γλυκάνῃ τὸν πόνο...

...Και να, άνοιγοντας τα βαρεία του βλέφαρα, την είδε ο Γιώργος από πάνω του! Φορούσε την άσπρη φόρμα της νοσοκόμας. Και τον κυττούσε με τα καστανά της μάτια πλημμυρισμένα δάκρυα...

-Μιράντα...

Τ' όνομά της ανάθλυσε από τα χείλια του τρεμουλιαστά. Έκεινη, έσκυψε πιο πολύ άπάνω του. Ένα δάκρυ της έπεσε στο καυτό του μάγουλο, και το μπτερας κι' άδερφής, τα μάτια του:

-Γιόργου μου!... Εύλογημένο νάνε το όνομα του Θεού! Μιλές... Σώθηκε!...

Ο άρχιεργος την τράβηξε ήρεμα πίσω:

-Μην τὸν τράβηξῃς... Η τρίτη μετάγγισι τούκανε καλό.

-Ναι γιατρέ... Χάρis σέ σὰς, που του δώσατε το αίμα σας!...

-Τόδωσα μιά φορά λιγώτερο από σέ-να...

Ζεστό, με πάθος, η Μιράντα τούπιασε τα δυο του χέρια:

-Άρχιεργε άμνηστέ, είσασε ο δεύτερος άντρας που άναπάνω οι λυγμοί της, τη ρώτησε με σφιγμένα δόντια:

-Και τώρα;... Τι σκέφτεσαι να κάνῃς τώρα;...

-Τι να κάνῃς;...

Άποφασιστικά, έπίσημα, η άλλη άποκρι-θηκε:

-Νά φύγῃς!

-Νά φύγῃς;... Ένῷ αυτός κινδυνεύει;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Πρε να του ξεκουράσῃ τη θύμησι. Δου- στικε στην άγκαλιά του, χωρίς όνταρο, χωρίς όρματα, χωρίς εφιάλτες...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι'.

Στον προθάλαμο του νοσοκομείου, μιά γυναίκα ψηλή, ντυμένη βαρεία, γύρεψε τον έμμερυσμένο.

-Θέλω να μείνῃ γιά έναν τραυματία...

είπε.

-Τ' όνομά του;... τη ρώτησε ο για-τρός.

-Κόμπιασε λιγάκι η γυναίκα κι' ύστερα άπάντησε:

-Βερνίγος... Γιώργος Βερνίγος, υπί-ατρος.

-Τρίτος θάλαμος, άριστερά, στο διά-δρομο...

Με βήματα που τρέμανε, η γυναίκα προχώρησε στο διάδρομο, που μύριζε φορ-μολή. Θάτοντας στην πόρτα του θαλά-μου, έπεσε άπάνω σέ μιά νοσοκόμα που-όγανε.

-Μιράντα!...

Η νοσοκόμα σταμάτησε:

-Στέλλα!... Έσύ;... μουρμούρισε, σκεδόν με φρίκη.

Ο Γιώργος!...

Με σφιγμένα χείλια, η Μιράντα της ά-ποκρίθηκε:

-Ζή...

Η Στέλλα έφερε το χέρι στὰ μάτια της σά να την είκε ζαλώσει αυτή η ζαφνική συλλαβούλα πουκλεινε μιά τόσο τεράστια σημασία...

-Είνε πληγμένος;... ρώτησε σέ λίγο.

-Ναι... βαρεία... Στο στήθος, λίγο πιο πάνω απ' την καρδιά...

-Θεέ μου!... Θα γίνῃ καλά;...

-Ο άρχιεργος έχει πολλές έλπίδες...

Ναι, με εδῶ δεν κάνει να μιλάμε... Έλα στο γραφείο!...

Στο γραφείο η Στέλλα έπεσε άδύναμη άπάνω σέ μιά καρέκλα. Δίπλα της, η Μι-ράντα στάθηκε σιωπηλή, σκεδόν έκερική.

-Πώς ήρθε;... τη ρώτησε.

-Στην 'Αθήνα μάθαμε, Θεέ μου, πώς σκετώθηκε!... Ο Μάρκος πήγε να πεθά-νῃ... Η ύπηρεσία του όμως τον κρατάει έπιμονα στην 'Αθήνα... Δεν κατάφερε με κανέναν τρόπο να μεταθεθῇ εδῶ πάν-ω... Τότε, τον παρακάλεσα να ένεργησῃ γιά νάρθῃ εδῶ... Πραγματικά, το κατάφερε, κι' ήρθε μ' ένα αυτοκίνητο του 'Ερυθρού Σταυρού!...

Η Μιράντα έμεινε σιωπηλή. Ύστερα ει-πε σιγά:

-Καλά, ο άντρας σου δικαιολογείται να-χι άγωνία... Έσύ όμως;...

-Ενῷ;...

-Ναι, εδῶ... Μή μου πῃς πῶς ήρθες μονάχα από καθῆκον... Τέτοιο ταξίδι, μέσ' στὰ χιόνια, στ' αεροπλάνα που βομβαρδι-ζουνε, δὲ γίνεται μονάχα από καθῆκον, Στέλλα...

Η Στέλλα την κύτταξε βαθεία:

-Τι θές να πῃς;...

-Μην προσπαθῇς να μου κρυφτῇς... Εί-μαι γυναίκα, και σέ νοιῶθῶ... Τόν αγα-πάς!

Η φοβερή λέξι, μαστίγωσε τη Στέλλα σάν καμουσική. Το αίμα έφυγε όλο απ' το πρόσωπό της. Μάταια, προσπάθησε ύ-στερα να ψαλλίσῃ λίγες άσυνάρτητες δι-καολογίες:

-Είν' ο γυιός του άντρα μου... το ξε-χνάς;... Πρέπει να τόν αγαπῶ...

-Σά γυιό σου;... ρώτησε εϊρωνικά η Μιράντα. Τι συγκινητικό!...

Απότομα η Στέλλα πετάχτηκε όρθι:

-Ναι, και σάν άνθρωπο... Σάν πολέμι-ο, πούδωσε το αίμα του γιά την 'Ελ-λάδα.

-Λες φέμματα!... της σφύριξε η Μι-ράντα. Τόν αγαπάς μ' έρωτα!... Όπως σ' αγαπάει κι' αυτός... Μόνο που εδῶ τὸ κρύβῃς, εδῶ εκείνος ήταν άνικανος να το κρύψῃ... Κι' έφτασε το νερό του θανά-του του γιά να σέ άνασταθώσῃ, να σέ ά-ποκαλύψῃ απότομα και στὰ δικά σου άκό-μα τα μάτια... Τόν αγαπάς, Στέλλα... Κι' είνε φοβερό αυτό... Καλύτερα να πεθάνῃ!

Ασυγκράτητη, η Στέλλα ξεσπασε σέ δυ-νατούς λυγμούς.

-Όχι... Όλα... Όλα, εκτός απ' αυ-τό... Δὲ θέλω να πεθάνῃ... Δεν πρέπει να πεθάνῃ...

Η Μιράντα την άφισε να ξεσπάσῃ. Ύ-στερα, όταν κοπάσαν οι λυγμοί της, τη ρώτησε με σφιγμένα δόντια:

-Και τώρα;... Τι σκέφτεσαι να κάνῃς τώρα;...

-Τι να κάνῃς;...

Άποφασιστικά, έπίσημα, η άλλη άποκρι-θηκε:

-Νά φύγῃς!

-Νά φύγῃς;... Ένῷ αυτός κινδυνεύει;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Η άρσία Μαργαρίτα
ΤΟΥ ΤΡΕΝΤΟ

Ο έρωτάς της γιά ένα
φλογερό καλόγηρο

Η θρησκευτική αίρεσι των (Ταπεινών), μιά απ' τις πολλές του 12ου και 13ου αϊώ-νος, δημιουργήθηκε από ένα κάποιο Ντολ-ταίνο. Ο άνδρως αυτός γεννήθηκε σ' ένα χωριούδακι της 'Ιταλίας κι' ήταν πάμ-πτωχος, ζητάνος. Άργότερα, πήγε στην πόλι Τρέντο, όπου κατάφερε να γίνῃ κα-λόγηρος και (οικονόμος) στο μοναστήρι της 'Αγίας Αικατερίνης. Το κατάντημα ό-μως των έκκλησιαστικών, οι άκολασίες κι' οι κατακρήσεις τους, τον έκαμαν να ξε-ναστή έναντιόν της Καθολικής 'Εκκλησίας και του Πάπα, ν' άφισῃ το μοναστήρι και να γίνῃ απόστολος και Ιεροκήρυκας δικού του θρησκευτικού δόγματος.

Μιά νεαρή καλόγηρα από άριστοκρατι-κή οικογένεια, η Μαργαρίτα Τρανκ, τον ακολουθούσε με πίστι. Ήταν η γυναίκα του, η συντροφιά του, και συγχρόνως η πιο άφωτισμένη οπαδός του.

Έπειδή κινδύνευαν να συλληφθῇν ως αϊρετικοί, έφυγαν κι' οι δυο απ' το Τρέν-το, κατὰ τα τέλη του 1303, και ζήτησαν άσυλο στὰ βουνά. Με την ευλογία του, την έπιδειξίότητά του, τα σπουδαία ψυχικά του χαρίσματα, την τέχνη του να κατα-κτά τις καρδιές, το θάρρος του και τη φυ-σική άντοχή του στους κινδύνους και στους κόπους, θα μπορούσε ο Ντολταίνο να γί-νῃ ένας καινούργιος Μωάβης, αν δεν είχε να άντιμετωπίσῃ έκτροχα δυνατός, φευ-δώρκες και έπισκόπους.

Όπωςόποτε, ο άριθμός των οπαδών του μεγάλανε διαρκώς. Έμπρός στον κίνδυνο αυτό, οι έπισκοποι κι' οι ευγενείς της πε-ριφέρειας αποφάσισαν να παρεμβείσουν τα μισα του, να μαζέψουν στρατό και να σθεύσουν την πυρκαϊά εκείνη στην αρχή της.

Η πρώτη έκστρατεία τους έναντιόν του Ντολταίνο, όκρυφμένον στον πυργό του Γκαττινάρα απέτυχε οικτρά. Οι δίκονοις μεταξύ τους δεν είκαν σθεύει, και μά-ρασαν το ζήλο των πολεμιστών τους.

Έπειτα όμως ο μαρκήσιος Μονφερράτο άνάγκασε τον Ντολταίνο να εγκαταλείψῃ το Γκαττινάρα και ν' άρχίσῃ μιά περιπλά-νισι στις όρεινες περιοχές, όπου οι δυ-σκολίες κι' οι στερήσεις ήταν άφάντα-στες. Η Μαργαρίτα δεν έφυγε καθόλου απὸ το πλευρό του αγαπημένου της, σ' όλο αυτό το διάστημα. Συμμεριζόταν μαζί του τους κόπους και τους κινδύνους.

★

Ένα χρόνο άργότερα, το 1305, ξανα-έδρασκε με τους (Ταπεινούς) στην κοιλάδα της Σέσια. Δυνατότερα τώρα, γύριζαν τα χωριά, έκαίγαν, κατέστρεφαν, έσφαζαν τους έκτροχους των άντιπαφόντας τις δι-κές τους πολιτικές μεθόδους. Κι' έπειτα ξαναγύριζαν στὰ όρεινά και άπρόσπτα κα-ταφύγια τους. Πάνω σ' ένα δύσβατο βου-νό, είκαν στήσει ένα γερό φρούριο από πέτρες και πασσάλους, τριγυρισμένο με βαθύ κανάκι.

Οι άντιπάλοι τους έτοιμάσαν ένα και-νούργιο και δυνατό στρατό, γιά να τους έξολοθίσουν. Καταλαβαίνοντας ότι η ά-πειλή ήταν τώρα σοβαρή, ο Ντολταίνο ει-πε στην άμορφη και θαρραλέα γυναίκα του:

-Πρέπει να φροντίσῃς γιά την άσφα-

λειά σου, Μαργαρίτα! Τέσσερες απ' τους άνθρώπους μου, που ζερουν καλά τα μο-νοπάτια του βουνού, θα σέ οδηγήσουν ως τη Λουδβαρία. Απὸ έκει θα μπόρεσῃς να περάσῃς δίχως κίνδυνο στην Ούγγαρία.

-Εγώ να σ' άρίσω; διαμαρτυρήθηκε έ-κεινη. Προτιμώ να πεθάνῃ απ' την πείνα και τις στερήσεις, είτε ν' άναθῶ στη φω-τιά, που προορίζῃ η 'Ιερά 'Εξέτασις γιά όσους άδελφους μας έχουν την άτυχία να πέσουν στὰ χέρια της!

-Θα γίνῃ λοιπόν αίτια να χάσῃς τη ζωή σου;...

-Όλοι μας θα πεθάνωμε μιά μέρα, Ντολταίνο.

-Όστε θέλεις να μείνῃς εδῶ, μαζί μου;

-Ναι. Το έχω αποφασίσει.

-Ο. Μαργαρίτα! Έσύ δεν είσαι γυναί-κα, άλλα άγγελος, σταλμένος απ' τον Ού-ρανό γιά να καλυδύσῃς τις ψυχές μας στη θύση.

Κι' άφού φίλησε τρυφερά τη συντροφιά-σά του, ο Ντολταίνο έτρεξε να δώσῃ δια-ταγές γιά την άμυνα του βουνού.

★

Η μάχη κράτησε όλόκληρη την ήμερα, σκληρή κι' άίματη.

Έπὶ τέλους, οι έκτροποι μπήκαν στο φρού-ριο των (Ταπεινών). Το θέαμα που αντί-κρυσαν έκει μέσα, ήταν οικτρό, άξιοά-ληπτο. Απὸ τους 1900 οπαδούς του Ντολ-ταίνο, οι περισσότεροι είκαν πεθάνει απ' την πείνα και τις στερήσεις. Είκαν άνδρ-εί μόνο καμιά εκατοστή, που είκαν ά-ποδεκτασθῇ κι' αυτοί στην τελευταία μάχη.

Οι νικητές έσφαξαν άγρια όσους βρή-καν ζωντανούς, άντρες, γυναίκες και παιδιά.

Ο Ντολταίνο κι' η Μαργαρίτα πιάσθη-καν αϊχμάλωτοι κι' ώδηγήθηκαν άλυσσο-δεμένοι στην πόλι Βερτολάι. Ο Πάπας Κλήνης Ε' έιδιοποίησε άμέσως κι' έ-δωσε διαταγή να τιμωρηθῇν παραδειγμα-τικά.

Ένα ειδικό δικαστήριο από κληρικούς και ευγενείς τους καταδίκασε σέ θάνατο. Προηγούμενος όμως, βασανίστηκαν άπάν-θρωπα

ΑΜΕΡΙΚΗ του 1945

Οι ούρανοξύστες

Στη Ν. Υόρκη υπάρχουν 23 μεγάλοι ουρανοξύστες με 40 και άνω πατώματα. Πιο φημισμένα όμως, μόλις 4 εκατομμύρια δολάρια, κόσισαν οι ούρανοξύστες των Κοινοτικών Υπηρεσιών, τριτοσέβης. Και πιο ακριβά, 40 εκατομμύρια δολάρια, οι ούρανοξύστες του «Εμπάιρ» με τα 102 πατώματα.

Οι Αμερικανοί θεωρούν τους εαυτούς των περισσότερων υπερήφανους για το γιγάντιο αυτό πορτάκι που ονομάζεται άλλο κολλοσσικό δημιούργημα της μηχανικής και της αρχιτεκτονικής των. Ο ουρανοξύστης ξεπερνά τα 400 μέτρα σε ύψος (1265 πόδια) συνεπώς είναι κατά πολύ ψηλότερος του πύργου του Αιφέλ.

Στον ουρανοξύστη αυτόν συμβαίνουν καταπληκτικά πράγματα. Έχει 80.000 ενοίκους, δηλαδή δέκα ο Βόλος κι' η Λαρίσα συν-χρόνως! Πάνω από 6 εκατομμύρια τηλεφωνικά και τηλεγραφικά σύρματα ενώνουν και το τελευταίο δωμάτιο μέσα στο κτίριο με όλον τον Εξω κόσμο. 10.000.000 τουδία χρειάστηκαν για την κατασκευή του και 67 ασυνήθιστα έσοδα έσοδα την εσωτερική συγκοινωνία. Έκτος των άσυνθων υπάρχουν και μικρά ειδικά ξενοδοχεία που ανυψώνουν 80 πατώματα στο λειτούργημα.

Ο ουρανοξύστης αυτός άρχισε να χτίζεται το 1930-31 από μια άνοικτη εταιρεία. Χρειάστηκε 8 μήνες για να χτισθεί και από τότε πάνω από 5 εκατομμύρια άνθρωποι τον έχουν επισκεφθεί. Ο έπισημος ελεγχός του ουρανοξύστη έχει 77 μονάχα πατώματα και ανήκει στην εταιρεία αυτοκινήτων Κράισλερ. Για το χτίσιμό του χρησιμοποιήθηκε άσπρος γυραντίς από τη Σουηδία, κόκκινο μαρμαρινό από την Αγγλία, μαύρο από τη Γαλλία και λευκό από τη Γερμανία.

Ο ουρανοξύστης τέλος της εταιρείας Μανχάταν με 70 πατώματα είναι ένας οικοδομικός κολλοσσός στην χρηματοπιστωτική συνοικία της Γουόλ Στρίτ.

Τίποτε όμως δε μπορεί να φτάσει το συγκρότημα των ουρανοξύστων που έχουν το όνομα «Ροκφέλλερ-σέντερ». Τα κέντρα του Ροκφέλλερ είναι μια ολόκληρη πόλη χτισμένη στο κέντρο της Ν. Υόρκης. Δώδεκα στεγνά για καταλαμβάνουν την περιοχή από την 48η έως την 51η οδό και μεταξύ της 5ης και της 6ης λεωφόρου, δηλαδή στην καρδιά της Ν. Υόρκης.

Το κεντρικό κτίριο της πόλης του Ροκφέλλερ με τα 70 πατώματα είναι ο ουρανοξύστης της R.C.A. με ραδιοσταθμούς, ρεσταυράν, θέατρα, λέσχες, στούνιο, καταστήματα νεωτερισμών και χιλιάδες γραφεία. Κάτω απ' τα πελώρια κτίρια περνούν πολλές οδοντοδοντικές γραμμές. Δίπλα είναι το κτίριο R.K.O. με 31 πατώματα, το Ράντιο Σίτυ Μουσικ Χάλ (6 μόνι-

λύτερος κινηματογράφος του κόσμου με 6.200 θέσεις καθήμενων, με τη μεγαλύτερη οθόνη 24X13 μέτρα, με τα υπερσώματα μεγαλύτερα, τους καλύτερους κομικούς και τις καλύτερες ταινίες του κόσμου). Το Κέντρο του Ροκφέλλερ όπου το χειμώνα κάνουν σκι και το καλοκαίρι χορεύουν πάλι σε τζαζ-μπαρ, λουλούδια και μπαλόνια κέντρα. Στην πολιτεία αυτή του Ροκφέλλερ περιλαμβάνεται και το περίφημο μουσείο της «Επιστήμης και Βιομηχανίας» καθώς και παρατηρητήρια μετεωρολογικά κλπ. κλπ.

«Αλλά τεράστια κτίρια είναι οι ουρανοξύστες της «Γουόλ Στρίτ» με 60 πατώματα (ο Χρυσόκοπος) να ποσει της Ν. Υόρκης, ο ουρανοξύστης της Σπς Λεωφόρου αριθ. 500 με 59 πατώματα, οι ουρανοξύστες των έτοιμων Σίγκερ (42 πατώματα), «Γρόνικ Τράστ» (52), Σανν (53), Λίνκολν (53), Μετροπόλιταν (51), Ράντιο Κορπορά-

σιον (52), Τέλεφον Τά-κτρικ (48) και των ξενοδοχείων Ρουόντα-Λα-Βι (47), Σέρρο-Μέδερλαν (42), Ρίτζ-Τάουερ (43).

Από τις έφημεριδες της Ν. Υόρκης τα «Ημερήσια Νέα» που έχουν και την μεγαλύτερη κυκλοφορία (3 περίπου εκατομμύρια φύλλα ημερησίως) διαθέτουν και το μεγαλύτερο κτίριο. Έναν άγκυρα δόξαστρο ουρανοξύστη με 40 πατώματα που στοιχίσε 10 εκατομμύρια δολάρια. «Αλλά, τα «Ημ. Νέα» εισπράττουν ετησίως 20 εκατομμύρια δολάρια από την κυκλοφορία τους κι' άλλα τόσα από διαφημίσεις!

Οι «Ταίμς» της Ν. Υόρκης, παρά την άρτια οργάνωσή τους, τη σοβαρότητα, την άγκυρα έμφανισι του φύλλου (κυκλοφορεί τις Κυριακές σε 15 μεγάλες σελίδες) έχουν πολύ μικρή κυκλοφορία, 150-300.000 φύλλα. «Ενώ τα «Ημερήσια Νέα», δημοφιλής λαϊκή που ενδιαφέρει για ζητήματα κοινωνικά, για σκάνδαλα και σχετικές συναρπαστικές ειδήσεις χαλάν κόσμο.

Στη Ν. Υόρκη λειτουργούν 24 ραδιοφωνικοί σταθμοί κυρίως για να διαφημίσουν τα πολυπληθή βιομηχανικά προϊόντα και να λανθάνουν νέους άστερες του τραγουδιού συγχρόνως με τα κοινωνικά τραγούδια. Οι εξωτερικές και εσωτερικές ειδήσεις μεταδίδονται μεταξύ μιας ρελέων έστρωσης και μιας χαλάνεζης τριφώνιας.

Α. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Για την έλνοσσία

Ανεκαλύφθη από ένα επιστημονικό έργο στην Μόσχα ότι ένα νέο αποτελεσματικό φάρμακο κατά της έλνοσσίας, η «επλουντρίνη», που στοιχίζει φθηνότατα κι' είναι άβλαβές σε όσηδήποτε δόση.

Οι πρόοδοι της τηλεόρασης

Πώς γλιτώνει από τους Γερμανούς το «εξοσκόπιο» του Μπαρτελεμύ

Μ' ένα άλλο κοινό μηχανήμα, κι' έτσι να το γλυτώσει. Το «εξοσκόπιο» λειτουργεί κι' ένα μωσαϊκό από πλατίνη, εγκατεστημένο με χιλιάδες σφαιρίδια από οξειδωμένο άργυρο, σκεπασμένο με ένα στρώμα απ' το σπάνιο μέταλλο «καίσον». Οι εικόνες του έχουν 1.000 γραμμές, είναι δηλαδή 83 ίσων καθάρων με του κινηματογράφου.

Ένα τόσο τέλειο μηχανήμα αποτελεί σοβαρότατο κίνδυνο για την αμερικανική βιομηχανία τηλεόρασης, η οποία προσπαθεί τώρα να περιορίσει επί μερικά χρόνια την διάδοσή του, για να μη καταστραφούν οι επιχειρήσεις που παράγουν ακόμη παλαιούς δέκτες.

Για την έγκριση τηλεόρασι, πρέπει να διαβιβάζονται διαδοχικά τρεις εικόνες μιας και της αυτής σκηνής, με χρώμα κοκκινόπορτοκαλί, πρασινομπλε και βιολε. Ο συνδυασμός τους στο δέκτη θα δίνει την έντυπια των φυσικών χρωμάτων. Η μέθοδος φαίνεται απλή στο χαρτί, στην πραγματικότητα όμως παρουσιάζει σοβαρές δυσκολίες. Αν π.χ. ο δέκτης παίρνει συνήθως 30 εικόνες στο δευτερόλεπτο, με την έγκριση τηλεόρασι, πρέπει να παίρνει τις τριπλάσιες δηλαδή 90.

Γι' αυτό, στην Αγγλία δοκίμασαν να χρησιμοποιήσουν δύο μόνον βασικά χρώματα, αντί τριών. Ιδιαίτερως αξιοσημείωτες είναι οι εργασίες του Άγγλου επιστήμονος Μπέντον, στον οποίον οφείλονται πολλές τελειοποιήσεις της τηλεόρασης.

Στην Αμερική, χρησιμοποιούνται πρό πάντων δύο μέθοδοι: το σύστημα Κολούμπια και το δι-χρωμον σύστημα Άλεξάντερσον. Στο «Θέατρο της Νέας Υόρκης» έγιναν προβολές τηλεόρασης σε μεγάλη κλίμακα. Οι εικόνες ήταν φωτεινότερες και είχαν ύψος 4½ μέτρα και πλάτος 6, όπως δηλαδή στον κινηματογράφο. Είδικα μεγάλων, εγκατεστημένα πίσω απ' τα καθίσματα των θεατών, τους έδιναν την έντυπια ότι παρευρίσκοντο πραγματικά στις σκηνές που επρόβαλλε το μηχανήμα.

ΠΙΕΡ ΤΡΟΥΜΑΝ

ΑΔΗΡΜΙΛΑ

—Το σπίτι του κ. Οικονόμου έχει;
—Μάλιστα.
—Ο ίδιος ο κ. Άγιοιλαος Οικονόμου.
—Μάλιστα ο ίδιος...
—Αι με συγκρατείτε, λάθος. Θα λω τον κ. Παρασκευαίο.

Ο έλοιθωρος

Ο λοκαγός είναι φοβερά έλοιθωρος. Τό ένα του μάτι κυττάζει στην Άνατολη και το άλλο στη Δύση... Μια μέρα, σταματάει έμπρός σε τρεις κληρωτούς και ρωτάει τον πρώτο:

—Πώς λέγεσαι;
—Θασούλης, κυρ-Λοκαγέ, απαντά ο...
—Δεν έμεινε ο σένας του φωνάζει αόστηρα ο λοκαγός.
—Μα δεν είπα τίποτε, έγωί μουρμουρίζει φοδισμένα... ο τρίτος.

ΧΑΡΡΥ ΤΡΟΥΜΑΝ

Ο άνθρωπος που διατάζει μεταξύ της Βίβλου και της άτομικής βόμβας

Ο Χάρρυ Τρούμαν αντιπροσωπεύει τον τύπο του «μέσου Αμερικανού πολίτη» κατά την γνώμη των συμπατριωτών του. Είναι σήμερα 62 χρόνων. Σε ηλικία δεκαπέντε ετών, είχε κιόλας διαβάσει όλα τα βιβλία της δημοτικής βιβλιοθήκης της γενέθλιου του πόλεως και το όνειρό του ήταν να μη στη στρατιωτική σχολή του Ουέστ Πόιντ. «Επειδή όμως δεν μπορούσε να γίνει άθληματικός, έξ αφορμής της μυωπίας του, έγινε υπάλληλος σ' ένα φαρμακείο. Οι αποδοχές του ήταν τρία δολάρια την εβδομάδα. Δεν έμεινε όμως πολύ σ' αυτή τη θέση.

Λίγο καιρό αργότερα, προσελήφθη στο «Κάνσας Σίτυ Στάρ», όπου έδωσε σε δέματα τις έφημεριδες. Αλλά και πάλι άλλαξε επάγγελμα και έπειτα από πέντε χρόνια ήταν υπάλληλος σε μια Τράπεζα με μισθό 100 δολαρίων το μήνα. Οι γονείς του, όμως, που είχαν ένα καλό κτήμα τον χρειαζόνταν κοντά τους... Ο νεαρός Χάρρυ έγκατέλειψε τότε την Τράπεζα και πήγε να ζήσει για δέκα δόκνηρα χρόνια τη ζωή του αγρότου. Η μητέρα του, που γιόρτασε πριν από λίγο καιρό τα 92 χρόνια της, λέει ότι ο Χάρρυ έκανε όλα όσα έπρεπε να γίνουν, αλλά ότι τα έκανε λίγο καλύτερα από τους άλλους. Ο πρόεδρος Τρούμαν την λατρεί. Τα Χριστούγεννα ταξιδεύει σπάνια άρες με το αεροπλάνο για να τρέξει κοντά της.

Κατά τον πόλεμο του 1914-18, ο Χάρρυ Τρούμαν, έλαβε μέρος στις επιχειρήσεις του δυτικού μετώπου και γύρισε στην πατρίδα του με το βαθμό του λοχαγού και ένα αναστασιακό κύπελλο, που του είχαν προσφέρει οι στρατιώτες του.

Κατά την περίοδο του πολέμου έμπησε μέσα του το επιχειρηματικό του δαιμόνιο. Προτού να φύγει για τη Γαλλία, είχε φτιάξει μια καντίνα, παίρνοντας δυο δολάρια από τον καθένα των 1200 στρατιωτών που υπηρετούσαν στο σύνταγμα του. Έξη μήνες αργότερα, όχι μόνον είχε επιστρέψει αυτά τα δυο δολάρια, αλλά είχε συγκεντρώσει και ένα κέρδος από 15.000 δολάρια, προς όφελος του συνόλου.

Η έπιτυχία αυτή τον είχε ένθουσιασει. Και, μετά την άποστράτευσί του, άγρόσας μαζί μ' έναν άλλο συνεταίρο, ένα κατάστημα υποκαμίσων στο Κάνσας Σίτυ. Αλλά η οικονομική κρίσις τον ανάγκασε να κλείσει αυτό το κατάστημα, με ένα μεγάλο παθητικό. Είχε όμως την τιμωρία να ξεφοληθί όλα τα χρέη του και ως το 1934, που έξελέγη πρώτη φορά γενομισιαστής, πλήρωνε ακόμη τους πιστωτές του.

Η καταστροφή τον έσπρωξε, χωρίς να το καταλάβει, στην πολιτική. Ένας κομματικός παράγων της περιοχής, που ο άνηψός του είχαν υπηρετήσει κατά τον πόλεμο στο λοχό του Τρούμαν, υποστήριξε με φανατισμό την υποψηφιότητά του για το αξίωμα του δικαστή στο δικαστήριο του Τζάκσον και κατάρρωσε να τον έπιβάλει. Ο δικαστής Τρούμαν έκανε τότε τη σκέψη ότι οι νομικές γνώσεις δε μπορούσαν να του είνε ώφέλιμες και παρηκολούθησε επί δυο χρόνια νομικά μαθήματα. Το αποτέλεσμα ήταν να... μην έπιτύχη κατά τις εκλογές του 1924. Αλλά το 1926 έξελέγη πρόεδρος του δικαστηρίου. Οκτώ χρόνια αργότερα, γινόταν γενομισιαστής.

Κατά την προεκλογική περίοδο, είχε δηλώσει στους εκλογείς του ότι «δεν είχε να τους πω πολλά πράγματα, γιατί δεν ήταν δικηγόρος, αλλά μόνο κτηματίας». Γι' αυτό και ως γενομισιαστής δεν έδημιούργησε μεγάλο θόρυβο γύρω από το όνομά του.

Αλλά τα πράγματα άλλαξαν ξαφνικά, από το 1941. Έπειτα από μιάν έρευνα, για την διενέργεια της οποίας αναγκάστηκε να διατρέξει 48.000 χιλιόμετρα, έζήτησε από τη Γερουσία τη συγκρότηση μιας ειδικής επιτροπής για να ελέγχο των ποσών, που διετίθεντο για την έθνική άμυνα.

Η πρώτη έκθεσις που υπέβαλε η «Επιτροπή Τρούμαν», έπειτα από μερικούς μήνες, είχε ως αποτέλεσμα τον περιορισμό των δαπανών κατά 250 εκατομμύρια δολάρια. Η έπιτυχία αυτή έκαμε τους συναδέλφους του και το κίνημα να προσέξουν τον Τρούμαν. Και, στις 20 Ιανουαρίου 1944, γινόταν αντιπρόεδρος της γενομισίας.

Ο Τρούμαν έχει σήμερα τον βαθμό του έφεδρου συνταγματάρχου. Είναι μετρίου άντασθηματος με μαλλιά που άρχίζουν να άσπρίζουν. Έκείνο που τον ξεχωρίζει είναι η μεγάλη του αυτοπεποίθησι. Μιλάει πολύ ήρεμα και χωρίς χειρονομίες.

Ο ίδιος ισχυρίζεται ότι παίζει πολύ άσχημα πόκερ, αλλά οι φίλοι του βεβαιώνουν το αντίθετο. Παίζει επίσης πολύ καλό πιάνο, αλλά κανείς δεν έρει ποιά γνώμη έχουν οι φίλοι του για το παίξιμό του. Το μόνο γνωστό είναι ότι ο περίφημος Παντερέσκου του έκαμε άλλοτε μαθήματα πιάνο.

Ο πρόεδρος Τρούμαν έχει ιδιαίτερη προτίμησι για τους δίσκους της κλασσικής μουσικής και βρίσκει διασκεδαστικότερο το φάρμα από το κυνήγι.

Η ζωή του είναι πολύ απλή. «Αφηγούνται ότι τελευταία έπληγε για να αγοράσει ένα ποικίμοιο σ' ένα κατάστημα του Κάνσας Σίτυ, αλλά ότι δεν βρήκε κανένα που να ταίριαζε στο άναστημά του. Ο ράπτης του άπεκάλυψε επίσης ότι μερικά από τα κοστούμια του έρχονται από την Αγγλία.

Η κόρη του είναι πολύ άπλη. «Αφηγούνται ότι τελευταία έπληγε για να αγοράσει ένα ποικίμοιο σ' ένα κατάστημα του Κάνσας Σίτυ, αλλά ότι δεν βρήκε κανένα που να ταίριαζε στο άναστημά του. Ο ράπτης του άπεκάλυψε επίσης ότι μερικά από τα κοστούμια του έρχονται από την Αγγλία.

Ο πρόεδρος Τρούμαν είναι πολύ θεοσεβής. Στο διάγγελμα που άπηθύβει τα Χριστούγεννα προς τον αμερικανικό λαό έτόνισε: «Δεν νομίζω πως υπάρχει κανένα πρόβλημα σ' αυτή τη χώρα ή όποιοδήποτε άλλο που να μη μπορεί να λυθί σήμερα μεσ' τις άρχές της επί του όρους ήμιλιας».

Στους λόγους του, χρησιμοποιεί συχνά άποσπάσματα από τη Βίβλο.

Γι' αυτό, οι συμπατριώτες του λένε ότι η άτομική βόμβα δεν είναι έπικίνδυνο όπλο στα χέρια του, μ' όλο που άποτελεί το κυριότερο... έπιχείρημα του προέδρου κατά τον τελευταίο καιρό. Γιατί ο Τρούμαν είναι φιλεργνηικός και άγαπάει την τάξι και την ήρεμία.

24 ώρων άνάπαυσις

Συμβουλές στις κυρίες

Νοιώθετε τον εαυτό σας φοβερά κουρασμένο, άγαπητή άναγνώστριά, κι' όμως δεν μπορείτε να φύγετε για μιά βδομάδα σε κάποια έξοχη; Υπάρχει ένα άριστος τρόπος για να ξεναλώθετε τις δυνάμεις σας και τη φρεσκάδα σας: Ν' αναπαυθείτε από όλη κι όλη 24 ώρες, μιά ολόκληρη Κυριακή.

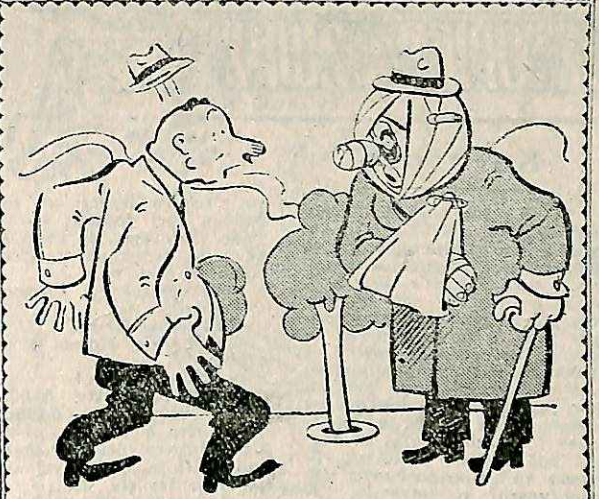
Το Σάββατοβράδυ, πέστε από ένα-άρις στο κρεβάτι, αφού προετοιμάσετε πάνω σ' ένα τραπέζι, κοντά σας, ό,τι θά σάς χρειασθεί. Πρέπει να έχει έτοιμα μερικά μαξιλάρια, μια λάμπα πορτατίφ, μια άνετη ρούπα, μια πιτζάμα, ζεστές παντοφλες, δυο-τρία εύχρηστα βιβλία με διηγήματα (όχι άστυνομικά, ούτε μυθιστορήματα). Το πλέξιμό σας, μια τσούπουλα, ένα καρπεράκι, ένα νεσεαίρ του μακιγιάζ, ένα δίσκο τσαγιού με όλα τα σχετικά, ένα πιάτο με φρούτα, μια καράφα νερό, ένα ποτήρι.

Όταν έφυγητε, την Κυριακή το πρωί δεν έρετε τι ώρα είναι, γιατί έχετε άφίσει έπιτήδεσ ακούροιστο το ρολόι. Πινετε ένα ποτήρι νερό. Κάνετε ένα μπάνιο ζεστό ή χλιαρό, αναλόγως του γούστου σας, όχι όμως κρύο. Έτοιμάζετε μια έλαφρή σούπα από κουάκερ, μουσκεμένο απ' το βράδυ. Προσθέτετε μια κουταλιά λάχανο κι' ένα έυμεμένο μήλο. Αυτό θά είνε το πρόγευμά σας. Καφές και τσάι άποκλείονται.

Ξαπλώνετε σκέπυ στο μυαλό σας. Για να περάσει την ώρα σας, μπορείτε π. χ. να κάμνετε μαγικά, να ρίξετε πασιέντσες, να μαδάσετε τα φρούτα σας, να διαβάσετε ή να πλέξετε, σταμάτωντας όμως άμεσα μόλις νιώσετε κάποια κόπωση. Αλλάζετε συχνά θέση στο κρεβάτι. Ξαπλώνετε με την κοιλιά, για να ξεκουραστείτε άσκήσιως, στήλη. Κάνετε άσπνευστικές άσκήσιες. Προσπαθείτε να κοιμηθείτε όσο μπορείτε. Το μεσημέρι, θα φάτε όμεις σάλατες με λαδούβι, τυρί ή γαλοπού. Το απόγευμα, ένα φλυτζάνι έλαφρό τσάι με λεμόνι και μια λεπτή φέτα ψωμί με βούτυρο. Το βράδυ, ένα αγγύ, γάλα κι' ένα μήλο.

Το βράδυ, πριν κοιμηθείτε, τρώβετε όλα τα όσυμα σας με κολώνια — αν όμως είσθε νευρική ή πάσχετε από άσπνιες, μη κάμνετε αυτό το τρώβιμο.

Το πρωί της Δευτέρας, θα έπινησσετε έντελως άλλοιώτικη, ξαναεμένη, αίσιοδωξη...

ΑΝΑΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ

—Άμην τι έπαθες κ. Άγιοιλαος;
—Νά, η γυναίκα μου μου έδωσε το δεκαπλάσιον του 'Ιουνίου...

Αθηναϊκά έπίκαιρα

Ηθικός άποκλεισμός

Στον Όργανισμό, που λέτε, των Έθνών των Ήνω- (μένων) μία πρότασις δικαία ένεκρίθη τελικώς κι' έτσι παμφήπει τα Έθνη και μετά πολλών επήντων την Κυβέρνησι τού Οράνω άποκλείουν «ήθικως».

Μά εγώ που είμαι ντόμπρος και στίς κρίσεις μου σω- (στές) την άπόφασί τους βρίσκω άπ' τις πιο πολύ άδικές και ρωτά: Πώς άποκλείουν «ήθικως» το καθεστώς πουκεί βάσεις... άνηθικούς;

Το «μυστήριον» Μπόρμαν

Από το Μοντεβιδέο ήρθε μήνυμα σπουδαίο: πού τον κόσμο συγκινεί: Ο ύπαρχηγός του Χίτλερ είναι στην Αργεντινή.

Κι' όλοι έχουνε τη γνώμη πως, χωρίς άμφιβολία, πρέπει να πιστή ο Μπόρμαν πριν μας κάνει καμιά (νίλα) Κι' αν τυχόν έχη ξεφύγει κι' έχει μηρ στη Βραζιλία; (αία);

Μωρέ, κι' είχα μια σκασιλα!...

Γενικό φαινόμενο

Γίνκε μέσ' το Παρίσι μία σύρραξι μεγάλη και με όλας τας τιμάς βουπτηχίκαν μεταξύ τους και δαρθήκανε οι Γάλλοι καλή ώρα σαν κι' έμάς.

Και οι μέν στους δε βεβαίως έπιρρίπτουν τας ευθύ- (νας) κι' έτσι άπ' τους Παριζιάνους τους λεπτούς και θαυ- (μασιους) άπεδείχθη ότι όσα γίνονται εις τας Αθήνας όπωσδήποτε συμβαίνουν που και που κι'... εις Πα- (ρισίους)!

Συγκοινωνιακά

Όλοι με χαρά μεγάλη κι' εύχαριστοι σπανία έχουν πληροφωρηθή πως θ' άποκαταστήρη Τίθορέας και Χαλκίδος ή λαμψή συγκοινωνία.

Στίς γραμμές λοιπόν και πάλι θα κινούνται τόσα (τραίνα) με γεμάτες σκευοφόρους και βαγόνια φορτωμένα και θα φτάνουν στη Χαλκίδα κι' άλλοτε στην Τίθο- (ράς) και ο κόσμος θα θαυμάζει και θα λέπ: Τι (θ) ώ- (ραία)!

Έποχή της τόλμης

Σ' ένα θέατρο που παίζει κάποιο έργο «τολμηρό» τρέχουν για να το δούνε άνθρωποι ένα σωρό κι' άλλοι ούτε να σηκώσουν το κεφάλι δεν τολμούνε κι' άλλοι — όσοι έχουν τόλμη — δυνατά χειρόκρο- (τούνε).

Φαίνεται ότι ο κόσμος προτιμά τα τολμηρά και το θέατρο μαζεύει παραδάκι με ούρα κι' έτσι άπεδείχθη πάλι στους παρόντας τους και- (ρούς) πως πραγματικά «ή τύχη έυνουσι τους τολμηρούς!» ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

— Νά σὰς πῶ ... ἔχω δυο-
— Ὡραία. Εἰς ὅλου ἔχω
καί τ' ἀγάπῃ ἔξω. (Ἐχει καί
αὐτοκίνητο!) Μόνο νά σ' ἀποδο-
ῖν ἐδῶ σὺν ἐξόδα λίγο, μὴ-
πως δῶ κάποιο πρόσθετο πού
θέλω. (Κόπεται φιλενάδα ἰ-
σως; ἀρχίζει νά ζηλεύει.)
— Ἄλλα τὸ πρόσωπο δὲν βρί-
σκεται.
— Πάμε!

της. Έγκαταλείπει του ματιού
Σοπέν και οκέπεται σκληρά το
πού την κυττάζει. Την βρίσκει,
άρα γέ, όμορφη! Έπειτα συ-
νέρχεται ελαφνικά, ζητάει συ-
νόχημα συγγένειας από το Σο-
πέν και ξαναγυρίζει, με πικρή
μεταμέλεια στη μουσική του.
Έχει χάσει τον ειρμό... Και
το ξέρει, χάνει πάλι. Ούτε κα-
τολάρησε, τότε τελείωσε το
πρελούδιό. Το φινάλε το πλη-
ροφούνει, με τον ήχο του

— Α! ναί... Το βράδυ...
Κάτω από τ' άστρα τ' ουρα-
νού. Νά κλείσης τ' μάτια σου
και νά νοιώσεις πως βρίσκεσαι
σ' έναν άλλον κόσμο.
— Θέλατε να πάμε κάπου ν'
ακούσουμε μουσική;
— Α! ναί... θέλω.
(Οα την άφη λωσ το σπύτι
του, όπου άρχη κάποιες ενδιά-
μεσες πλάκες, τ' αρώ να
παίξη κι' ο ίδιος βιολιά, η

Μικρό διάλεμμα, ως πού να έτοιμασθῇ ἡ δρχίστρια γιά τὸ πνεύμα δύο. Πράκειται γιὰ τὴν Μπαρὰ. Ἡ Φλόρα κυρίει τὰ πλά της. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ νέος δὴ ὄρθιος κοττάει. Ἐχει σπικω-
τοστικὰ τὰ βλεφάρια ἐξε-
σάλλα. Σάν κούρου τοῦ οὐτοῦ
Τὰ τρία ρυθμικά κτυπήματα
τοῦ μαστούρου. Ἡ Μπαρὰ
βράσεάκι. Ἐνα πάλοιο στὸ
βράθος. Τὴ μουρική μπορεί νὰ
ἀκούσῃ ἐβώ; ἴσως νὰ εἶνε
καὶ κάποια δρχιστρούλα ἐξαιρετι-
κὴ, ἡ ἡνοναὶ κατὶ τέτοια. Κά-
θονται
γκραβούνι τὸν ἔπειρα τὸν χαί-
ρεταις σάν φίλος. Ἡ δρχίστρια
παίρνει τὴ θέσι της. Μὰ πε-
ρίεργα ὄργανα εἰς αὐτὰ; Κα-
λά, αὐτὴ εἶνε κιθάρα, αὐτὴ ἐξ-

«...μηνες. Καινούργια... για
«Άλλα κύματα μουσικής. Ή
Φλώσα αισθάνεται πώς ο νέος
την περιγράφεται. «Ο Μπαράκ
καί ο νέος. «Ο νέος και ο
Μπαράκ... «Επειτα ο Μόζαρτ
καί ο νέος... «Ο νέος και ο
Μόζαρτ. «Ο Τσαϊκόφσκι και ο
νέος. «Ο νέος και ο Τσαϊκόφ-
σκι. Και στη μικρά διαλέξι-
ματα τα έξεταστικά βλεμμα-
τα στη σάλλα. «Υστερα το με-
γάλο διάλεγμα. Βγαίνουν στο
μπάρ και ξαναερίσκονται κοι-

Ἡ Φλώρα κάνει σάν νά τῷ
 χη χαμένα. Ὁ νέος ἐνθουσιάζε-
 ται.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

.....

κουκούλια μου να κάνουν μεταξωτή κλωστή, παράγουν σῦρμα σιδερένιο!

ΤΕΚΝΟΠΟΙΗΤΙΚΟ Θυστήριμα!

.....

— Ήρθα για τὸν μετρητὴ τοῦ ηλεκτρικοῦ...
— Ποιανοῦ ηλεκτρικοῦ;

11

Το Κούφιο ΤΑΚΟΥΝΙ

Περιπετειώδες διήγημα

Ένας υπέρτατης μπήκε στη σάλα, την ώρα που τελείωνε το δείπνο, και ρώτησε:

—Ο μηχανικός Γκαλλεσέ;
—Εγώ είμαι... απάντησε ένας άποδος συνδαιτηγμένος, ένας ώριμος νέος, καθισμένος δίπλα στην οικοδέσποινα, τη γοητευτική κυρία Γκαλλμαν. Τί συμβαίνει;

—Ενα τηλεγράφημα για σας.
—Ο Ρενέ Γκαλλεσέ πήρε το κλειστό τηλεγράφημα, το άνοιξε και το διάβασε. Σηκώθηκε έπειτα και δήλωσε:

—Κυρίες και κύριοι, είμαι αναγκασμένος ν' αφήσω την τόσο ευχάριστη συντροφιά σας. Με καλούν επιπλέον στη Χάδρη. Πρέπει να φύγω άμεσα.

Μα με ποιά μέσον; παρατήρησε η οικοδέσποινα, δείχνοντας μία στενωπώρια, κολακευτική βέβαια για τον άρρωστο. Δεν πιστεύω να υπάρχουν πιά τραίνο, αυτή την ώρα. Και το αυτόκινητο μας, καθώς ξέρετε, έχει αχρηστευθεί για μερικές μέρες. Έπειτα απ' το χέσινο απόχημα.

Ο Γκαλλεσέ έκανε μία χειρονομία δυσφορίας.

—Απόστολ' η πρόσκλησις είναι επείγουσα, είπε. Πρέπει άπωδοιότε να βρω ένα μέσον, για να φτάσω το γρηγορότερο στη Χάδρη.

—Υπάρχει ένας τρόπος, επενέθε τότε ο κ. Γκαλλμαν. Νά φύγετε με τη βενζινακάκι μας. Θα σας συνοδεύσω κι' εγώ.

—Ω, δεν ξέρω πώς να σας ευχαριστήσω!

—Ερχομαι κι' εγώ μαζί σας, είπε η κυρία. Θα είναι περίφημο αυτός ο νυκτερινός θαλάσσιος περιπάτος!

Οι άλλοι προσεκτικώς κυττάθηκαν πονηρά. Κι' ένας απ' όλους μουρμούρισε στο διπλανό του:

—Τέχουν ψήσει για καλά, οι δυο τους! Ο σύζυγος όμως δεν παίρνει είδησι.

Εμπρός στη βύλα ήταν δεμένη η μικρή βενζινακάκι. Σε λίγο, είχαν άνοιχτεί στο πέλαγο και τραβούσαν προς τη Χάδρη. Σαφνικά ένα πλοίο τους έκοψε το δρόμο και τους ανάγκασε να σταματήσουν.

—Ποιοι είσθε σεις; φώναξε από πάνω ο πλοίαρχος.

—Μηχανικός Γκαλλεσέ, της Υπηρεσίας Ναυτικής Άμυνας. Πηγαίνω στη Χάδρη.

—Ωραία! Ανεβάτε στο πλοίο, να σας εξηγήσουμε γιατί σας προσκάλεσαν εκεί. Έπειτα θα σας πούμε έμεις στον προορισμό σας.

Ο μηχανικός ευχάριστα το άνδρόγυνο, το άποχαρήχτηκε κι' ανέβηκε στο πλοίο. Μέσα στο σκοτάδι, ο πλοίαρχος τον άδηγησε σε μία καμπίνα, όπου βρίσκονταν ήδη δύο άλλοι αξιωματικοί. Ο Γκαλλεσέ έκανε μία κίνηση έκπληξης, βλέποντας ότι φορούσαν όλοι στολή του γερμανικού πολεμικού ναυτικού.

—Μά... δεν είναι γαλλικό το πλοίο; ρώτησε.

—Όχι, κύριε, απάντησε ο πλοίαρχος. Βρίσκεστε τώρα σε γερμανικό έδαφος... κι' είσθε αιχμάλωτος πολέμου!

ΣΥΦΑ ΛΟΓΙΑ

—Ο έρως είναι μία θεία στογόνά την οποίαν εστιάλλαν οι ουρανοί μέσα στο κύπελλο της ζωής για να γλυκάνουν την πίκρα της.

ΡΟΤΣΕΣΤΕΡ

—Ο τελευταίος άποχαρήχτης όμοιος είναι αυτός τον οποίον δεν προφέρουν τα χείλη.

ΑΛΦΡΕΝΤ ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ

—Ετόν έρωτα είναι προτιμώτερο να λείπει κανείς ένα φίλο παρά ένα γράμμα.

ΑΛΦΡΕΝΤ ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ

—Η άποψις του αγαπημένου είναι για τον έρωτα, ότι και ο άνεμος για την φωτιά. τον φουντώνει.

ΘΕΝΕΛΟΝ

—Η φίλια άρκείται στο είσοδο, ο έρως πρβαίνει και το κεφάλαιο.

—Το μεγαλύτερο προτέρημα του κόσμου είναι η καλοσύνη.

ΟΥΓΚΟ

—Αιχμάλωτος πολέμου;... Τι άσπείρα είν' αυτό;...

—Δεν είναι δίδου άσπείρα! Αδριο, οι έφημερίδες όλου του κόσμου θα γράψουν την είδησι της κηρύσεως του πολέμου Γερμανίας και Γαλλίας... Γι' αυτό ακριβώς σας έκάλεσαν επιπλέον στη Χάδρη.

—Μά... αν παραδεχόμην πως λέτε αλήθεια, τι θέλετε πάντως από μένα;

—Μία σπουδαία έξυπνότητα. Έχουμε εδώ τα σχέδια της υποβρυχίου άμύνης μερικών γαλλικών λιμένων... σχεδία δικά σας! Μας χρειάζεται όμως ο κρυπτογραφικός κώδικς, με τον οποίο είναι συνταγμένα. Χάξτε την ευγένεια να μας τον δώσετε.

—Πιστεύετε ότι θα υποχωρήσω σε μία τέτοια άδωσις; είπα χαμογελώντας ο μηχανικός. Γελιέστε...

—Ακούστε! Αδριο θα κηρυχθεί λιποτάκτης, γιατί εξαφανισθήκατε τη στιγμή που η Πατρίς σας άρχισε τις έχθροπραξίες με τον έχθρό. Θα στυγνιστεί το όνομά σας κι' όλη σας η οικογένειά! "Αν όμως καμείτε ότι σας ζητούμε, θα σας σώσουμε την τιμή γιατί θα είδοποιήσουμε ότι ναυάγησε διβεν ή βενζινακάκι που σας πηγάνει στη Χάδρη, ότι σας περιμάχησε έμεις, ότι σας κρατήσαμε αιχμάλωτο κι' ότι σας πήραμε στη Γερμανία.

Ο Γκαλλεσέ έδωσε ένα ύβρισμα μανίας και θέλησε να όρμησι πάνω στους Γερμανούς. "Αλλά δυο χέρια γερά τον κράτησαν άκίνητο.

—Μά θα διηγηθώ όλη την αλήθεια αυτόι που με συνόδευαν! φώναξε.

—Όχι, γιατί είναι άνθρωποι μας... πράκτορες της κατασκοπείας μας!

—Κι' έ κ ε ι ν η;... μουρμούρισε ο νέος, πέφτοντας σ' ένα κάθισμα κατάκλιωτος.

—Σας άφίνουμε μόνον, για να σκεφθήτε και ν' αποφασίσετε, πρόσθεσε ο Γερμανός.

Και τον έκλειδωσαν μέσα στην καμπίνα. Ο Γκαλλεσέ ένοιωσε τότε άκνη καλλίτερα την τρομερή του θέσι. "Επειτα από μία νευρική κρίσι, ήσυχασε κι' άρχισε να σκέπτεται. Κι' έπειτα γύρω του. Δεν ύπήρχε τρόπος να δραστηρευόταν.

—Ενα παράξενο χαμόγελο άφάνηκε έξαφνα στο χέλι του. "Εγώ να το ένα παπούτσι μου, άποχαρήχθηκε, σε μία γωνιά της καμπίνας κι' έπιδόθηκε σε κάποια μυστηριώδη έργασία...

Το πρώι, οι Γερμανοί ξαναμπήκαν στην καμπίνα.

—Τι αποφασίσατε λοιπόν; τον ρώτησαν.

—Θα σας δώσω το κλειδί των άμυντικών σχεδίων υπό τον όρον όμως να με άποδίδετε στην "Αγγλία.

—Μά πώς θα είμεθα βέβαιοι πως δεν μας χαμογελάσατε;

—Θα το ήσπτε... Μου δίνετε το λόγο της στρατιωτικής σας τιμής ότι θα μ' άφήσετε κοντά στις άγγλικές άκτές, μέσα σε μία βάρκα;

—Ναι. Είμαστε σύμφωνοι.

Το πλοίο άλλάξε το δρόμο του. Σταμάτησε σε μικρή άπόστασι απ' τις άκτές της "Αγγλίας και κατέβασε μία βάρκα.

—Εμπρός λοιπόν, κύριε Γκαλλεσέ... είπε ο πλοίαρχος.

Ο μηχανικός έβγαλε το δεξιό παπούτσι του, ξεβίδωσε το τακούνι, που ήταν κούφιο έσωτερικά, και πήρε από μέσα απ' αυτή την κρύπητα ένα μικροσκοπικό βυβλιάράκι.

—Νά ο κώδις που ζητάτε, είπε. Είχα διατάξει από μερικές ήμέρες, να τον κρατώ επάνω μου, έτσι κομμένον... Με τη βοήθειά του, θα προλάβετε να ένεργήσετε όπως θέλετε, πριν έγώ διηγηθώ την ένέδρα που έπεσα όθμα της...

—Αν οι τύψεις μ' άφίσουν να μιλήσω!...

—Ωραία! Μπορείτε τώρα να κατέβητε στη βάρκα...

Ο Γκαλλεσέ δεν περίμενε να του το ξαναπουν. Το γερμανικό πλοίο έστριψε κι' άποχαρήχθηκε όλοταχός...

Την ίδια μέρα, θέλων να παραδείσση την είσοδο ενός γαλλικού λιμένος, φραγμένη με υποβρυχίους άνκρες, χτύπησε σε μία απ' αυτές και βούλιαξε!

—Όταν το έμαθε, ο Γκαλλεσέ πήδησε απ' τη χαρά του. "Αφού γύρισε στη Γαλλία και διηγήθηκε στους άνωτέρους του την περιπέτεια που του είχε συμβή, έξήγησε στο τέλος:

—Πριν παραδώσω τον κώδικα στους Γερμανούς, φρόντισα ν' αλλάξω επιδέξια μερικούς αριθμούς, έτσι ώστε να ξεγελασθούν οι έχθροί μας, να πιστέψουν πως κρατούσαν το αληθινό κλειδί των άμυντικών σχεδίων μας... και να πέσουν πάνω στις άνκρες, με την πρώτη τους άπόπειρά!

K. ΜΠΕΡΝΙΕ

ΤΑ ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΑ

Γλέντια, χοροί, παρελάσεις, πανζουρλισμός

Οι "Αποκριές γιορταζόντουσαν άλλοτε στην "Αθήνα και σ' όλοκληρη την "Ελλάδα μ' εξαίρετικό κέφι. Οι "Αθηναίοι δεν βρασανίζονταν τότε από τις φροντίδες της διατροφής. Όλα ήταν άφθονα και φθηνά. Κι' όταν άρχιζε το Καρναβάλι κάθε "Αθηναίος και κάθε "Αττική είχαν μία και μόνη άσκήφια: πώς να γλεντήσουν καλύτερα. Τά σπότη τ' άρχοντες και τα φτωκάσιπα της Πρωτεύουσας άνοιγαν τις πόρτες τους και δέχονταν τις συντροφίες των μεταμορφωμένων, συγγενών, φίλων, γυναικών και... άγνωστων ακόμα. Πλούσιοι φαναγούτι, άφθονο ρετσίνατο, χαρά και αγάλλιασις.

—Τό να εύχρηστη κανείς, έλεγαν ο σφοδς Κοραΐς, είναι άνάγκη αυτής της ανθρώπινης φύσεως. Γι' αυτό βλέπουμε πολλούς ανθρώπους που λόγω της δουλειάς τους δεν έχουν καμμία άσκήφι με τ' άλγντια, να ντύνονται μασκάρδες και να διασκεδάζουν όπως και ο άλλος κόσμος.

Την τελευταία μάλισια Κυριακή της "Αποκριάς ο πανζουρλισμός έφθανε στο ζενίθ. Γινότανταν παρελάσεις και το περίφημο «Κομμιτάτο των "Αποκριών» βράβευε τα καλύτερα άρματα, τους πείο πετυχημένους σε πολιτική ή κοινωνική σάτυρα μασκάρδες. Ψυχή όλης αυτής της κινήσεως ήταν ο άλημοδότης Ν. Σπανδωνής, ο δημοσιογράφος, ο συγγραφέας, ο κομικός, ο πολυτεχνίτης.

Ο άεχαστος Σπανδωνής, μία χρονιά που τα άποκριάτικα άρματα ήταν άνεπιτυχέστατα συναντήθηκε με μία γνωστή "Αττίδα άριστοκράτσια.

—Πώς σας φάνηκαν τα άρματα, κ. Σπανδωνή; τον ρώτησε η "Αθηνάία δέσποινα.

—Καθόλου άμωσα, κυρία μου, της άπάντησε ο Σπανδωνής έξω φρενών.

—Όλοι μεταμορφίζονταν, όπως είπαμε, στα παλιά καλά χρόνια.

Ο κ. Κοραντάρης στα νεύατα του είχε μεταμορφωθεί σε γαλατά, κι' έμειναν στα διάφορα κοσμικά κέντρα της "Ομόνοιας και μιλούσε στον κόσμο Ρουμελιώτικα.

Ο άεκληνιστος "Ελ. Βενιζέλος, όταν δικηγόρουσε στην Κρήτη, είχε ντυθεί κόποτε, όπως λένε, μομή, και διασκεδάζε έτσι στο σπίτι του μακαρίτη Κ. Φούμ. Τόσο δέ επιτυχημένη ήταν ή μεταμορφώσις του, ώστε μερικοί Κρητικοί χωριάτες που έφιλοξενούντο στο σπίτι του, νόμιζαν πως ήταν πραγματική μαμή κρυμμένη κάτω από προσιπίδα.

Επίσης κάποτε ο Θ. Συνοδινός με τον άλχημόνη τον συνάδελφο άμπερ, τον μακαρίτη δικηγόρο "Ακυόδο Βαρότο, τον άεκληνιστο Πάτωμα Ροδοκανάκη, τον Σταμ. και δυο τρεις ακόμα φίλους ντυμένοι («ύπουργοι»), άνέβαιναν με τα φράκα τους κομαρωτοί στους πάγκους των κεντρικών πάρκων και τραγουδούσαν σάτυρίζοντας την τότε Κυδέρησι: «"Η πύττα πώφαγε ο σπανάς ήταν καλοκυθένια!...».

Σταυροίαν είκόνα της κοινωνίας των "Αθηνών του 1843 όρείουμε στον "Αλ. ντέ Βαλόν, ο οποίος ήθεβ στην πρωτεύουσα το άλεσάρι του 1842 και βρέθηκε άνάμεσα στο καρναβάλι. Από το ήμερολόγιο του παίρνουμε την παρακάτω περιγραφή:

«Μία από τις ήμέρες εκείνης δέχθηκα μία πρόσκλησι για χορό. Πραγματικά ένα όμάρι, με πήγε σ' ένα από τα άρχοντικά σπότη της "Αθήνας. Δυό μεγάλα φώτα έλαμπαν πάνω από τη πόρτα της είσοδου. Εκεί ένας θεράπων με λίθρεά με βοήθησε να βγάλω το παλτό μου. Όταν έμπήκα στο ύψος σαλόνι, ή συγκέντρωσις ήταν πλήρης. Είχα την έντύπωσι πως βρισκόμουν στο Παρίσι. Οι άνδρες ντυμένοι με μαύρο έπίσημο ένδυμα κυκλοφορούσαν στη μέση του σαλονιού. Οι κυρίες ντυμένες ευρύ παϊκά καθόντουσαν σε πολυτελή καθίσματα. Μεταξύ των άθιδων αυτών δεν ύπήρχε καμμία που ή κομψότης της να μη ήταν άψογη. Κι' όλες άνεξαιρέτως κέρυσαν το βράδυ αυτό. έλαφρά και χαριτωμένα, γερμανικούς χορούς με μουσική του Στράους. "Η έσπερις ήταν πολύ ένδυμη. "Αλλά από κρώμα τοπικό δεν ύπήρχε ούτε σκιά. Τα γαλλικά ήσαν ή μόνη γλώσσα που μιλούσαν!...».

Την εποχή εκείνη οι χοροί, οι δεξιώσεις, τα γεύματα γινότανταν χωρίς διακοπή.

—"Αλλά και στή σκληρωμένη τότε, αλλά έλληνικωτάτη Σμύρνη γιορταζόντουσαν τρελλά άποκριές. Το Τριδίο εκεί το άνοιγαν συχνά με το κορδόνι (το γαϊτανάκι) ζευγάρια «κουδούνων», τραγουδώντας τραγούδια σχετικά με την άγάπη.

Τους μασκάρδες στή Σμύρνη τους λέγαν «κουδούνους» και τις παρέες «κουδονατίες» από τα κουδούνια των περρώνων. Εκτός από τους έπισημους χορούς ή νυχτατική κίνησις περιοριζόταν στο σπότη που ολόφωτα ως το πρωί δέχονταν τους ντυστούς κι' άγνωστους σε χορό και γλέντι.

Όλα τα έλληνικά σπότη της Σμύρνης ήσαν άνοιχτά και δέχονταν. Το κραιό και τα «ροδάκια» κυλούσαν ποταμιάς. Τους μασκάρδες που περνούσαν από τους δρόμους τους έρριαν από τα παράθυρα οι ώμορφες Σμυρνιές, με κουφέτα και φουντούκια.

—Ηταν δέ τόσο γραφικό, τόσο ώρσιο το θέαμα, τόση άγνή ή χαρά όποτε κι' αυτοί οι Τούρκοι έτρεχαν να ίδουν και να χαρούν το ύπεροχο θέαμα του πανζουρλισμού των γκισούρηδων.

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

ΧΙΛΙΕΣ ΩΡΕΣ

κάτω απ' τη θάλασσα

Η κινηματογράφησης της ζωής του βυθού

Όταν παντρεύτηκαν, πρό 8 ετών, ο σχεδιαστής Ουέλντ Μύλλερ κι' ή γυναίκα του Κόνιταν, πρώην βασικά λς, σκέφθηκαν να επιδοθούν σ' ένα πρωτότυπο έργοένεμα, που θα τους επέτρεπε να έργάζονται μαζί και να έ-εξασφαλίζουν ένα καλό εισόδημα. "Αποφάσισαν λοιπόν ν' άρχίσουν να κινηματογραφούν έκ του φυσικού σκηνές του υποβρυχίου κόσμου.

Προμηθεύτηκαν τα σχετικά μηχανήματα, έμαθαν τη χρήση τους—ώς τότε δεν ήξεραν ούτε να φωτογραφίσουν—άγοράσαν επίσης τα άπαιτούμενα για την εμφάνισι, κλπ. των φίλων, βρήκαν σε φθηνή τιμή ένα παλιό μικρό γιότ, μήκους 12 μέτρων, και ξεκίνησαν απ' τη Νέα "Υόρκη για το πρώτο ταξίδι τους: "Αναζητούσαν νερά βαθιά και καθαρά, για να βουτήσουν και να κινηματογραφούν τη ζωή του βυθού της θαλάσσης.

Η πρώτη δοκιμή τους απέτυχε. Ταλαιπωρήθηκαν επί ένα μήνα έξω απ' τις άκτές της Φλόριντα, άδυνατούν 3 ώκες ο καθένας, στερήθηκα το ψωμί και το νερό, κινδύνεσαν σοβαρά να πάθουν ήλιασι, κατανάλωσαν μεγάλη ποσότητα ακριβού φίλμ...

Και στο τέλος είδαν με άπογοήτευσι ότι δεν διεκρινέτο στην ταινία ούτε μία απ' τις σκηνές που είχαν κινηματογραφήσει!

Δεν τους απέλπιε άστόσο ή πρώτη άποτυχία. Γόρσιαν καινούργια φίλμ, στα νερά των νησιών "Μαχάμας—που ήσαν πολύ καθαρά, ιδεώδη γι' αυτή τη δουλειά—και τα κάταφεραν πολύ καλλίτερα...

Για να μη τα πολυλογούμε, τώρα είνε πιά έξασκημένοι επαγγελματίαι. Έχουν μπειν περισσότερο από 1.000 ώρες στο βυθό της θαλάσσης, κινηματογραφώντας όλους τους κατοίκους της, απ' τους καρχαρίες ως τις μέγνες και τις θαλάσσιες γελώνες. Γυρίζουν κατέλαπα ή ένγρωμα, για λογαριασμό τους είτε για διάφορα μουσεία, κολλέγια κι' έπιστημονικές όργανώσεις. Γι' αυτό τους είναι το μόνιμο σπότη τους. Στα διαλείμματα της έργασίας τους, μένει άγκυροβολημένο σ' ένα λιμάνι της Φλόριντα.

Στην άρχή, ενώ ο ένας τους βρισκόταν στο βυθό, ο άλλος έμενε άναγκαστικά επάνω, για να του στέλνη άέρα στην ειδική περισκελαία του βύτου που φορούσε. Τώρα έχουν άπτεκαταστήσει τη χειροκίνητη άεραντήα με μία μηχανοκίνητη, κι' έτσι μπορούν να μένουν μαζί στο βυθό όσο θέλουν—πολλές φορές επί 6 ολόκληρες ώρες. Διαλέγουν πάντα μέση όπου δεν συχνάζουν ψαράδες, με βάθος νερό 5—8 μέτρα.

Όσα είχαν άκούσει για την άγριότητα διαφόρων ψαριών—όπως οι καρχαρίες, οι είριες, τα αμπαρκαούντα, οι πολυπόδες, κλπ.—τους είκαμαν στην άρχή να λάτουν τα μέτρα τους: φρόντισαν δηλαδή να φορέσουν ένα είδος... πανοπλίας από χάλκινης πλάκες. Δεν άργησαν όμως να την καταρρίψουν, γιατί τους δυσκόλευε στις κινήσεις τους και γιατί τα ψάρια τρώγαν απ' το άσυνθηστό αυτό θέαμα κι' έφευγαν μακριά απ' την κινηματογραφική μηχανή. Κι' άναυστε, άφού στις πρώτες βολές τους τρώγαν άρχε-

νουν άμέσως, μόλις άναβόη-ήσουν. "Εξακρίβωσαν μάλιστα ότι άναγνίζον την κερφή του γιότ τους κι' ότι πολλά απ' αυτά τους παρακολουθούν στα ταξείδια τους, ενώ άπεναντί τους άποφύ-γουν τα άλλα σκάφη. "Απομακρύνονται δε άμέσως, μόλις βουτήξει ένας ένας δύτης. Έτσι και αν έχη φορέσει την περικεφαλαία και τη στολή των Μύλλερ.

Για να συνεννοούνται μεταξύ τους, μέσα στο νερό, οι δυο σύζυγοι έχουν έπινοήσει ένα σύστημα σινιάλων με τα χέρια. Όταν χρειάζονται περισσότερες λεπτομέρειες, τις γράφουν με κιμωλία σ' ένα μικρό μαυροπίνακα που έχουν μαζί τους.

♦♦

Κινηματογραφικές πενιές

★Ο "Αμερικανός έπιχειρηματίας του κινηματογράφου Λούις Μένιερ κέρδισε, το 1944 (δηλαδή πάνω στον πόλεμο) 980.000 δολάρια, ο ήθοποιος έρθεντρικ Μούρραϊν 419.000, ή Ντεάννα Ντάρμπιν 326.000.

★Η Σάρα Τσώρτσιλ, κόρη του διάσημου "Αγγλου πολιτικού, έπαιξε για πρώτη φορά στον κινηματογράφο, σ' ένα φίλμ που γυρίστηκε στα άγγλικά στούντιο του "Ηλινγκ. Ο τίτλος της ταινίας είναι «Βάσανα γραμματέρας». Η Σάρα Τσώρτσιλ παίζει το ρόλο μιας καμαριέρας. Ο άντρας της, ο άρχιμουσικός της τζαζ Εικ. "Ολβερ, παριστάνει στον ίδιο φίλμ ένα νεσρό έπιχειρηματία.

BIBIAN ΛΗ

Η διέδοχος της Γκρέτα Γκάρμπο

Σελζικ άκούοντας τις συμφορές ενός φίλου του προσφέρει τον πρώτο ρόλο του ("Όσα παίρνει ο άνεμος) στη Βίβιαν Λη.

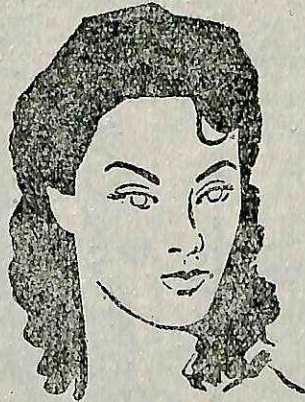
Η Βίβιαν δεν διασσε. Πήγε στο Χόλλυγουντ, πρωταγωνίστησε στην ταινία και θριάμβευσε. Ο τύπος και το κοινόν την άνακρίβαν καινούργια και ίσως καλλίτερη Γκάρμπο. Η Βίβιαν Λη όμως είναι έξυπνη γυναίκα. Έχει δηλώσει πως δεν γράφεται να γυρίση ταινίες πν μία κατόπιν της άλλης. Μετά την πρώτη της έπιτυχία περίμενε να βρη σενάριο αντίδιο της τέχνης και του όνομάτος της. Η έυκαρία άργησε ίσως αλλά έφτασε τέλος κατά τις άρχές του 1944. Το νέο της φίλμ ήταν ή «Λεϊόν Χαμλντν». Αυτό δεν ήταν πια έπιτυχία, ήταν θριαμβός. Θριαμβός όχι μόνο γιατί βγήκε μία από τις υψαιότερες ταινίες, αλλά γιατί ή Βίβιαν Λη είχε την τύχη να παίξη με τον Άλφρεντ "Ολβιέ και να φανή άνταξία και πολλές φορές άνώτερη του.

Μαθαίνουμε πως αυτή ή ταινία ίσως προσέλασε και παρθή έφέτος κι' έώ. "Αν γίνει αυτό θα βοηθή ή ευκαρία να κρίνει και το δικό μας κοινό που όλολογούμενως θεωρείται από τα πείο δύσκολα, το ταλέντο της νέας αυτής («βρμ») που γοντεύει τους πάντας με την τέχνη της.

Τώρα ή Λη γυρίζει άλλη μία μεγάλη ταινία. Την «Κλεοπάτρα», όπου υποδύεται τον ρόλο της θρυλικής βασίλισσας της Αλύπτου. Η ταινία αυτή έχει άληφθ από το όμνυνμο βιβλίο του Μέρνρα Σω. Οι είδικόι περιωμένως την άνυπομονήσι την νέα αυτή δημιουργία της Λη.

Και τώρα λίγες λέξεις για την έπιτυχή της Βίβιαν: Η Λη είναι μόνο 28 έτών, πολύ ώμορφη και όνομαστή για τη χάρη και την έξυπνάδα της. "Οτόσο δεν βρήκε ακόμη συντροφο της ζωής της. ("Προτιμώ να μνη έξαρτώμαι από κανένα και να είμαι πάντα άφωσιμένη στην τέχνη μου για την οποία πραγματικά ζώ), είπε πρό ήμερών σ' έναν δημοσιογράφο που την ρώτησε γιατί δεν παντρεύεται.

Να μία επάντησις που όπάνια άκούει κανείς από τους ήθοποιούς του κινηματογράφου που έχουν πάρει το ζήτημα του γάμου ως σπώ και συγκρόνως ως μέσον διαφήμισας.

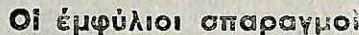

τέχνη της.

Τώρα ή Λη γυρίζει άλλη μία μεγάλη ταινία. Την «Κλεοπάτρα», όπου υποδύεται τον ρόλο της θρυλικής βασίλισσας της Αλύπτου. Η ταινία αυτή έχει άληφθ από το όμνυνμο βιβλίο του Μέρνρα Σω. Οι είδικόι περιωμένως την άνυπομονήσι την νέα αυτή δημιουργία της Λη.

Και τώρα λίγες λέξεις για την έπιτυχή της Βίβιαν: Η Λη είναι μόνο 28 έτών, πολύ ώμορφη και όνομαστή για τη χάρη και την έξυπνάδα της. "Οτόσο δεν βρήκε ακόμη συντροφο της ζωής της. ("Προτιμώ να μνη έξαρτώμαι από κανένα και να είμαι πάντα άφωσιμένη στην τέχνη μου για την οποία πραγματικά ζώ), είπε πρό ήμερών σ' έναν δημοσιογράφο που την ρώτησε γιατί δεν παντρεύεται.

Να μία επάντησις που όπάνια άκούει κανείς από τους ήθοποιούς του κινηματογράφου που έχουν πάρει το ζήτημα του γάμου ως σπώ και συγκρόνως ως μέσον διαφήμισας.

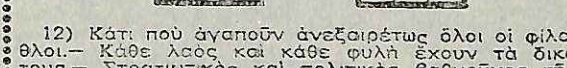

Ἀμέσως τότε ὁ πλοίαρχος Ὁρλώφ δι-
τάζει τὸν πιθαλιόυχο νὰ στρέψῃ τὸ σκα-

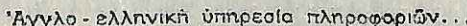
Αγγλο - ελληνικά

.....

.....

13) ΝΟΡΜΑΝΔΙΑ. 14) ΣΙ - ΟΝ. 15) ΑΔΙΚΙΑ - ΣΑΚΙΣ.

Τὸ ὠστὶνὸ τῆς μαίρης

Διδαγματικὸ διήγημα

Ὁ Ζάν Μαρία ἀγαπᾷσθε γιὰ πρώτη φορά πραγματικά στὴ ζωὴ του καὶ πιστεύει ὅτι κ' ἡ Μαίρη ἀνταποκρίνεται στὸ αἰσθηματικὸ του γι' αὐτήν.

Νέος, εἰκοσιπέντε χρονῶν ὁ Ζάν, μὲ σιδερένια ὕψια καὶ καλὴ ἐργασία, ἴταν εὐτυχισμένος ἀνθρώπος.

Τὴ Μαίρη τὴ γνώρισε σὲ μιὰν ἑσπερίδα, τὴν ἐρωτεύθηκε κεραυνόβωλα καὶ τὴ ζήτησε ἀπ' τὴ μητέρα της. Κι' οἱ δύο γυναῖκες, δεχθίκανες πρόθυμα τὴν πρόταση τοῦ νέου, ἡ Μαίρη μάλιστα ἴταν ἐνθουσιασμένη. Ἐτοίμοι οἱ δύο νέοι ἀρραβωνιαστήκανε κι' ὥρισαν καὶ τὴ μέρα τοῦ γάμου.

Ὁ Ζάν ἴταν τρελλὸς ἀπὸ τὴ χαρὰ του! Μία μέρα ὅμως...

Εἶπε πᾶσι κάποιο ἀπόγευμα σὲ κάτι ἀποκέντρες γειτονίας τοῦ Παρισιῦ, γιὰ νὰ δῇ μερικὰ ἐπιπλά εὐκαιρίας πού τοῦ συστήσανε, ὅταν ζαφνικά εἶδε τὴ Μαίρη νὰ μπαίνει μέσα σ' ἕνα οἶπι.

Ἡ πρώτη του σκέπη ἴταν νὰ τρέξῃ πίσω της. Μία σκληρὴ ὅμως ἀμφιβολία τὸν συγκράτησε. Τὴ πῆγαινε τάχα νὰ κἀνὴ ἡ ἀρραβωνιαστικιά του σὲ κείνο τὸ οἶπι;

Κυριεύμενος ἀπὸ ζήλεια κρύφτηκε σ' ἕνα γειτονικό καφενεῖο καὶ περιμένα κάπου μιὰ ὥρα, ὅταν τέλος ξαναεἶδε τὴ Μαίρη νὰ βγαίνει συνοδευμένη ἀπὸ ἕνα κομψότατο κύριο. Μπήκανε κι' οἱ δύο σ' ἕνα αὐτοκίνητο καὶ φύγανε.

Δὲν ὑπῆρχε πιά καμμία ἀμφιβολία. Ἡ ἀρραβωνιαστικιά του εἶχε φίλο. Ὁ Ζάν πλησίασε στὸ οἶπι, ζήτησε πληροφορίες ἀπ' τὴ θυρὸν κι' εἰσαβόησε ὅτι ἡ ἀγαπημένη του πῆγαινε κάδε Τρίτη καὶ Παρασκευὴ τ' ἀπογεύματα στὸ οἶπι τοῦ κυρίου ἐκείνου ὁ ὁποῖος λεγόταν Γεωργίος Λασκαλιέ καὶ ἴταν πολὺ πλούσιος. Δὲν καθόταν μονίμως ἐκεῖ, εἶχε ὅμως νοικιάσει ἕνα διαμέρισμα, ἀσφαλῶς γιὰ τὰ ραντεβού του.

Ὁ Ζάν ἐννοῶσε βαθύ πόνο. Ἡ Μαίρη τὸν ἀπατούσε! Κι' αὐτοὺς ὁ πλῆθος, εἶχε πιστέψει στὰ γλυκόλογά της.

Τὸν κυριεύσε μιὰ φοβερὴ μανία ἐκδικήσεως κι' ἄρχισε νὰ καταστῶν τὸ σχέδιό του. Τὴν Πέμπτη τὸ βράδυ ἀνέγγειλε στὴν ἀρραβωνιαστικιά του ὅτι θὰ ἀποῤαζε ἀπὸ τὸ Παρίσι γιὰ δύο-τρεῖς μέρες. Ἐκείνη τὸν πιστέψε.

Τὴν Παρασκευὴ τὸ πρωὶ παρουσιάστηκε στὴ θυρὸν δύο ἀνδρῶν, ὑπάλληλοι τῆς ηλεκτρικῆς ἐταιρείας ὅπως τῆς εἶπαν, καὶ ζήτησαν νὰ ἐπιδορῶσιν ὁποῖοι κάποιο βλαβὴ στὸ «φρολὸν» τοῦ ηλεκτρικοῦ στὸ διαμέρισμα τοῦ κ. Λασκαλιέ.

Ἡ θυρὸς τοῦ ἀνέβηκε στὸ διαμέρισμα καὶ τοὺς ἀπέστειλε. Ὁ Ζάν ἀπ' τοὺς δύο ηλεκτρολόγους, ποὺ δὲν ἴταν ἄλλος ἀπ' τὸν Ζάν μεταμφιεσμένο, ἔσπευσε τότε νὰ κρυφθῇ σ' ἕνα δωμάτιο. Ὁ δεύτερος, κάποιος φίλος τοῦ Ζάν, ἔφυγε σὲ λίγο, κρυφὴν ἀντιλήθη ἡ θυρὸς τῆς πόρτας.

Κρυμμένος στὸ δωμάτιο ὁ Ζάν περιμένα τὴν ἀφίξη τῶν δύο ἐραστῶν.

Τὸ ἀπόγευμα ἔφθασε πρῶτος ὁ κ. Λασκαλιέ καὶ σὲ λίγο ἡ Μαίρη. Ὁ Ζάν κρυφτοῦσε ἀπ' τὴν κλειδωμένην κρᾶντνας τὸ πιστόλι του, ἑτοιμὸς νὰ ἐκδικηθῇ. Ἀντίκρισε τότε τὴν ἀρραβωνιαστικιά του Λασκαλιέ νὰ πλησιάζει γιὰ νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ.

Τὸ αἶμα τοῦ Ζάν ἀνέβηκε στὸ κεφάλι του, τὰ δάκρυα τοῦ ὤφτανε τὸ περιστῶφο.

— Μαίρη, ἔρεῖς καλὸ πόσο σ' ἀγαπᾷ, εἰπε μὲ συγκίνησι ὁ Λασκαλιέ στὴ νέα.

— Κύριε Λασκαλιέ, ἀπάντησε ἐκείνη ὅς τὸ ἔχω πρὸς τοὺς πορὲς. Ἀδίκᾳ κοπιᾶτε... Ἄν δέχτηκα νὰ ζωῶ εἶνε μεγάλες. Ὑστερὸν ἀπὸ ἕνα μῆνα παντρεύομαι ἕνα νέο πού τὸν ἀγαπᾷ καὶ τότε θὰ πᾶω πρὸς τὸ μόντέλλο. Εἶμαι ἕνα τίμιον κορίτσι, πρέπει νὰ νὰ σεβασθῇ, ὅπως μὲ σεβασθῶν ὅλοι οἱ ἄλλοι συνάδελφοί σας. Κάνενας τὸν δὲν μ' ἐνοχλοῦσε κι' ὅλοι κρᾶντνας τὸν συσκόλο μου.

— Μὴν, τὸ λέει αὐτὸ, Μαίρη. Σ' ἀγαπᾷ... Εἶμαι πλούσιος καὶ θὰ ἱκανοποιῶ ὅλας σου τίς ἐπιθυμίες. Πρέπει νὰ γίνῃς δική μου... Δὲ μπορεῖ πιά νὰ συνεχίσῃ αὐτὸ τὸ μαρτύριον... Ὑποφέρω καὶ θὰ καταφύγω καὶ στὴ βία ἀκούην...

— Κανεῖς δὲν θὰ σ' ἀκούω.

— Ἦταν ὁ Ζάν πού ἀνοίξε ἀπότομα τὴν πόρτα. — Μαίρη, γλυκερία μου ἀγάπη, φώνησε στὴν ἀρραβωνιαστικιά του, ὕψους γρήγορα νὰ φύγουμε. Τ' ἀκούσα ὅλα... Σὲ συγκύρω. Δὲν εἶνε ντροπὴ νὰ ἐργάζεσαι μία νέα. Ἐλὰ μαζί μου, Μαίρη...

Ἡ ἀρραβωνιαστικιά του ρίχτηκε μὲ κλάματα στὴν ἀγκαλιά του.

Ὁ Λασκαλιέ εἶχε μείνει μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα, ἀσπασμένος. Καὶ δὲν μπόρεσε νὰ πῇ λέξιν βλεπόντας τοὺς δύο νέους νὰ φεύγουν ἀγκαλιασμένοι ζευγὰρι ταπεινὸ, ἐνωμένοι γιὰ πάντα στὴ ζωὴ μὲ τὰ τριανταφυλλένια δεσμὰ τῆς ἀθανάτης ἀγάπης...

ΖΑΚ ΑΝΤΡΕ

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ

Πὼς τιμωροῦν οἱ Νορβηγοὶ τὶς «δοσιλογες»

Στὸ κέντρο ἑνὸς «φριδρ» τοῦ «Οσλο», 3000 Νορβηγίδες ἀπὸ 16 ἕως 60 ἔτων περνοῦν τὶς ἡμέρες τους στὸ μικρὸ καὶ ἀγόνον νησί Λαβέντογια, πού τὸ δέρεται διαρκῶς ὁ παγωμένος ἀνεμὸς. Μολοντὸ τὸ νησί αὐτὸ βρισκεται 500 μόνον μέτρα μακριὰ ἀπ' τὴν πόλιν, δύσκολα ὑποφέρει καλεῖται νὰ ἐπισκεφθῇ. Χρειάζεται νὰ ἐφοδιασθῇ προηγουμένως μὲ εἰδικὴ ἀδεία τῆς ἀστυνομίας.

Ἐνα τολμῆρὸν κοινωνικὸ πείραμα γίνεται στὸ Λαβέντογια: Ἡ Νορβηγία ἔχει περιορίσει ἐκεῖ τὶς γυναῖκες, πού πῆραν τὸν κακὸ δρόμο ἐπὶ γερμανικῆς κατοχῆς. Ἀντὶ νὰ τὶς τιμωρήσῃ τὶς «δοσιλογες», προτίμησε νὰ τὶς θεωρήσῃ ψυχικῶς ἀνώνυμες καὶ νὰ τὶς ἐμπιστευθῇ στοὺς γιαντρουὶ καὶ ψυχιάτρους, κι' ὄχι στοὺς δεσποφλάκες. Ὁ ἀριθμὸς τῶν σ' αἰχμάλωτες γιὰτὶ ἀναμεινόμεναι ἄλλες 900.

Οἱ πρῶτες κρατούμενες πού συνήντησαν, ὅταν ἔφθασαν στὸ νησί, συμφορῶσαν ἀπόλυτα μὲ τὰ γυναικῶν γούστα τῶν φαντασῶν τοῦ Ράιχ: Ἦσαν ἀνδρῆς, παχίεις, μὲ γαλανά ματία, μὲ πρόσποια πλαδάρα καὶ δίχως φορεσάκια. Ἐχουν σχεδὸν ὅλες προσβληθῇ ἀπὸ μεταδοτικὰς ἀσθένειας.

Ὁ κ. Κρίστιανσεν, ὁ διοικητὴς τοῦ στρατοπέδου, μὲ συνοδεύει στὴν ἐπίσκεψί μου.

Μὲ ὁδηγεῖ πρῶτα σ' ἕνα κτίριον μὲ κελλιά. Ὁ θόρυβος μιᾶς πόρτας πού ξεσπᾷνται, κάνει ν' ἀνασκιρτήσουν δύο φυλακισμένες μὲ φυσιογνωμίας διεστραμμένων παιδιῶν. Εἶνε κι' οἱ δύο ξαπλωμένες σ' ἕνα ἀχυρόστρωμα καὶ σκεπασμένες μὲ τὴν ἴδια κουβέρτα, μολοντὶ λειτουργοὶ περιόχημα τὸ καλοριφέρ. Σερπάζουν σ' ἕνα ἡλίθιο γέλιο, βλεπόντας μας.

— Προσπάθουν νὰ δραμετεύουν, μοῦ εἰπνεῖ ὁ διοικητὴς. Ἐχουν γίνεῖ ὅς τῶρα 15 τέτοιες ἀποπείρες. Σανασυνελθῶσαν ὁμοῦ ὅλες ὅσες τῶσκασαν, ἐκτός ἀπὸ δύο, οἱ ὁποῖες ξαναγύρισαν μόνες τους, ἀπογοητευμένες ἀπ' τὶς δυσκολίες πού συνήντησαν δίχως λεπτὰ καὶ χωρὶς ὁκνημένια.

Σ' ἄλλο παράπηγμα, βρισκῶν μιὰ μεγάλη κουζίνα ὀλοκαθρεπν. Μία γυναῖκα μέλλον ἡλικιωμένη, μὲ ὕψος καθὼς πρέπει, γεμίζει χάρτινα χωνάκια μὲ ζάχαρι. Ἐνα μαντήλι σκεπάζει τὸ κουρεμένο κεφάλι της. Ἀνῆκει σὲ μιὰ ἀπ' τὶς καλὲς ὁκνημένους τοῦ «Οσλο». Πρὶν ἀπ' τὸν πόλεμον ἔκανε ζωὴ κομμικὴ καὶ πολυτελή. Τώρα δὲν θέλει πιά κανεὶν νὰ τὴν ζεῖρ. Ὁ ἀντὶς τῆς πῆρε διαζύγιον, τὰ παιδιὰ τῆς τὴν ἐγκατέλειπον.

Περνοῦμε στὸ ἐργαστήριον. Ἡ δουλειὰ ἐκεῖ μέσα καρκινώσαται, γιὰτὶ δὲν ὑπάρχει παρὰ μιὰ μόνον ραπτομηχανή. Οἱ μαθητευόμενες ράπτειν εἰς σκυμμένης πλάτης ἀπ' τὴ βελόνα τους. Σπάνια διακρίνεις κανεὶν μία λάμψη ἀντιλήψεως στὰ ἀπλανή ματία τους.

Τὸ νοσοκομεῖο διαθέτει ὅλες τὶς νεώτερες ἐγκαταστάσεις.

— Οἱ ἀρρώστεις μας, μοῦ εἰπνεῖ ὁ Κρίστιανσεν, ἔχουν τὴν τύχη νὰ τὶς περιποιήται ἕνας ἀπ' τοὺς μεγαλύτερους γιαντρουὺς μας: ὁ Κάουξ Χάινσεν, καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ πρῶτον διημέτοχος τοῦ «Οσλο», γνωστός γιὰ τὶς ἐργασίες του ἐπὶ τὸν ἐσθρὸς τὸ «δακτυλ». Ἡ συμπεριφορὸν του κατὰ τὴν κατοχὴν δὲ τὸν ἐστῆλεν στὴ φυλακή. Κρίνεται ὅμως ὅτι θὰ ἴταν χρησιμώτερος ἐδῶ, μὲ τὶς ἐπιστημονικὰς του γνώσεις. Κεῖθε τόσον, ἐρχονται ψυχιάτροι καὶ κάνουν παρατηρήσεις. Διεπιστώσαν ὅτι ἡ ἀντιλήψιν τῶν κρατούμενων ἴταν γενικῶς κατωτέρη ἀπ' τὸ κανονικὸ ἐπέπεσον. Ἡ ἀσέλιος, ἡ ἀντιλήψιν καὶ τὸ γόητρον τῆς στρατιωτικῆς στολῆς φαίνεται ὅτι ἀποτελοῦν τὰ κυριώτερα αἷτια τοῦ ἐσθρῶτος τῶν.

Σὲ λίγο, στὸ γραφεῖο του, ὁ κ. Κρίστιανσεν μὲ ρωτοῦσε γιὰ τὶς πρῶτες ἐντυπώσεις μου.

— Οἱ κρατούμενες σας δὲν μποροῦν βέβαια νὰ παραπονέθων, ἀπὸ δὲν τὸν λέειτε τίποτε!

Εἶπα, Ζοῦν ὡστόσο μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα βαρεῖα, καταθλιπτική. Ἐκτός ἀπ' αὐτὲς πού ἀναμεινόμεναι ἀγαπᾷται, οἱ ἄλλες μένουσιν ἀνεργες. Δὲν ὑπάρχει βιβλιοθήκη, οὔτε ἄλλο μέσον γιὰ τὴν διασπορὴν τοῦ ἀντιλήψιν. Ἡ μόνη τους διασκέδασι εἶνε ἡ χαρτοπαίδια. Εἰς ἄλλου, ἡ ἀκαθόριστη διάρκεια τῆς παραμονῆς τους ἐδῶ δὲν τὸνώνει καθόλου τὸ ἠθικόν τους.

— Μὴν ξεχνᾶτε, ἐδέχομαι ὁ συννομιλήτης μου, ὅτι τὸ στρατόπεδον αὐτὸ ὑπάρχει μόνον ἀπὸ ἔξη ἐβδομάδες. Σιγὰ-σιγὰ, δὲ πληρωθῶν τὰ κενὰ πού παρουσιάζει. Οἱ κρατούμενες βρισκονται ἐδῶ γιὰ ἔξη μῆνες. Μπορεῖ ὅμως νὰ παραταθῇ τὸ χρονικὸν αὐτὸ διάστημα, ἀν κρίνουμε ὅτι ἡ ἀπελευθέρωσις τους θ' ἀποτελοῦσε κίνδυνον γιὰ τὴν κοινωνία. Καμμία δὲν μπορεῖ νὰ βγῇ ἀπ' ἐδῶ, προτὸν γιαντρεπθῇ σωματικῶς καὶ ψυχικῶς. Οἱ ἡβδηθεραπευόμενες μποροῦν νὰ φύγουν ἀμέσως ἀπ' τὸ στρατόπεδον, ἀν δεχθῇ κάποιος νὰ τὶς παντρευθῇ. Γίνονται λοιπὸν κάπου-κάπου τέτοιοι γάμοι, γρήγοροι κι' ἀπρόοπτοι. Πολλὰς πρῶτον κρατούμενες ἔχουν φύγει γιὰ τὴν Γερμανία.

Ὅταν ἕνα ἀστυνομικὸ σκάφος μὲ πῆρε γιὰ νὰ μὲ πᾶσι πίσω στὴν πόλιν, μοῦ φάνηκε πὼς ἔφευγα μὲ ἀνακούφισιν ἀπὸ ἕνα μακρὺν, ὀλιθερὸ καὶ καταραμένο νησί...

Μ. ΣΑΜΕΝ

Ἡ σκηνὴ στὸ μικρὸν τοῦ διαμερίσματος. Ἐνα μεγάλον διδάνει. Ἐνα τραπέζι μὲ σερβιτῶν τοῦ Ἀλκέρ γιὰ δύο πρόσωπα. Ἐνα κενὸς ξαπλωμένος μέσος σὲ φῖνα πυτζάμα, μ' ἕνα φουλάρι στὸ λαμπρὸν Σαρνταντῶν, μὲ πεντάρας, μὲ δεικνύει μικρότερος. Σερρακιανός, μελαχροινός, μεγάλη, θερμὰ ὤματα, κατακτιπικὸ ὤφος ἀνδρῶς, πού οἱ γυναῖκες δὲν τοῦ ἀρνοῦνται. Καπνίζει, κωρὶς ἀνυπομονήσῃ — ἀν καὶ περιμένει ἀπὸ κάμιν πρὸς ὀνίγους, ὅτι ἔχει κερδίσει τὸ παίξιον ὥρα — οἰνοῦρος, ὅτι ἔχει κερδίσει τὴν πόρτα. Σηκώ. Ἐντὶν πρὸς τὸν κουδούνισιν οἰωνμῶν, μὲ νταί κι' ἀνοίγει. Ἐκείνη μοιναίει οἰωνμῶν, μὲ νταί κι' ἀνοίγει. Προχωρεῖ πρὸς τὸ διδάνει. Εἶνε λεπτοκαμωμένη, κλαμῇ, κομψή, μ' ἔξυπνη ἐκφρασίαν.

ΕΚΕΙΝΗ (κάθετοι στὸ διδάνει): Λοιπὸν; Αὐτὸ ἴταν ὅλο; (σὲ τὸν πόρτα). Ἐνα πολὺ φθνήν. Δοκνῶσαντικὸν τέχνασμα γιὰ νὰ ἐκδιώξῃς ὅτι θεωρεῖς ἄσιν.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ὄρθιος, κοντὰ της, προσποιητὴ ἀπορία): Ποῖο τέχνασμα; Δὲν καταλαβαίνω τί ποιεῖς!

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐ, καλὰ τώρα!... Μετὰ τὴν ἀποφασιστικὴν πρότασιν... ἡ ἀπουσία καὶ ἡ σιωπὴ σου!... Τελοειργαφῶ!... (σαρκαστικῶς). Ἐντὶν, ἐντὶν, ἀγαπᾷτε μου!... Νὰ, εἶμαι ὅλ, στὸ οἶπι σου, ἦρθα, εἶμαι δική σου!... Ἀλλὰ φοβάμαι, ὅτι ἡ νίκη σου δὲν σ' ὠφελεῖ διόλου.

ΕΚΕΙΝΗ (κάθετοι στὸ διδάνει): Λοιπὸν; Αὐτὸ ἴταν ὅλο; (σὲ τὸν πόρτα). Ἐνα πολὺ φθνήν. Δοκνῶσαντικὸν τέχνασμα γιὰ νὰ ἐκδιώξῃς ὅτι θεωρεῖς ἄσιν.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ὄρθιος, κοντὰ της, προσποιητὴ ἀπορία): Ποῖο τέχνασμα; Δὲν καταλαβαίνω τί ποιεῖς!

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐ, καλὰ τώρα!... Μετὰ τὴν ἀποφασιστικὴν πρότασιν... ἡ ἀπουσία καὶ ἡ σιωπὴ σου!... Τελοειργαφῶ!... (σαρκαστικῶς). Ἐντὶν, ἐντὶν, ἀγαπᾷτε μου!... Νὰ, εἶμαι ὅλ, στὸ οἶπι σου, ἦρθα, εἶμαι δική σου!... Ἀλλὰ φοβάμαι, ὅτι ἡ νίκη σου δὲν σ' ὠφελεῖ διόλου.

ΕΚΕΙΝΗ (κάθετοι στὸ διδάνει): Λοιπὸν; Αὐτὸ ἴταν ὅλο; (σὲ τὸν πόρτα). Ἐνα πολὺ φθνήν. Δοκνῶσαντικὸν τέχνασμα γιὰ νὰ ἐκδιώξῃς ὅτι θεωρεῖς ἄσιν.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ὄρθιος, κοντὰ της, προσποιητὴ ἀπορία): Ποῖο τέχνασμα; Δὲν καταλαβαίνω τί ποιεῖς!

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐ, καλὰ τώρα!... Μετὰ τὴν ἀποφασιστικὴν πρότασιν... ἡ ἀπουσία καὶ ἡ σιωπὴ σου!... Τελοειργαφῶ!... (σαρκαστικῶς). Ἐντὶν, ἐντὶν, ἀγαπᾷτε μου!... Νὰ, εἶμαι ὅλ, στὸ οἶπι σου, ἦρθα, εἶμαι δική σου!... Ἀλλὰ φοβάμαι, ὅτι ἡ νίκη σου δὲν σ' ὠφελεῖ διόλου.

ΕΚΕΙΝΗ (κάθετοι στὸ διδάνει): Λοιπὸν; Αὐτὸ ἴταν ὅλο; (σὲ τὸν πόρτα). Ἐνα πολὺ φθνήν. Δοκνῶσαντικὸν τέχνασμα γιὰ νὰ ἐκδιώξῃς ὅτι θεωρεῖς ἄσιν.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ὄρθιος, κοντὰ της, προσποιητὴ ἀπορία): Ποῖο τέχνασμα; Δὲν καταλαβαίνω τί ποιεῖς!

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐ, καλὰ τώρα!... Μετὰ τὴν ἀποφασιστικὴν πρότασιν... ἡ ἀπουσία καὶ ἡ σιωπὴ σου!... Τελοειργαφῶ!... (σαρκαστικῶς). Ἐντὶν, ἐντὶν, ἀγαπᾷτε μου!... Νὰ, εἶμαι ὅλ, στὸ οἶπι σου, ἦρθα, εἶμαι δική σου!... Ἀλλὰ φοβάμαι, ὅτι ἡ νίκη σου δὲν σ' ὠφελεῖ διόλου.

ΕΚΕΙΝΗ (κάθετοι στὸ διδάνει): Λοιπὸν; Αὐτὸ ἴταν ὅλο; (σὲ τὸν πόρτα). Ἐνα πολὺ φθνήν. Δοκνῶσαντικὸν τέχνασμα γιὰ νὰ ἐκδιώξῃς ὅτι θεωρεῖς ἄσιν.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ὄρθιος, κοντὰ της, προσποιητὴ ἀπορία): Ποῖο τέχνασμα; Δὲν καταλαβαίνω τί ποιεῖς!

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐ, καλὰ τώρα!... Μετὰ τὴν ἀποφασιστικὴν πρότασιν... ἡ ἀπουσία καὶ ἡ σιωπὴ σου!... Τελοειργαφῶ!... (σαρκαστικῶς). Ἐντὶν, ἐντὶν, ἀγαπᾷτε μου!... Νὰ, εἶμαι ὅλ, στὸ οἶπι σου, ἦρθα, εἶμαι δική σου!... Ἀλλὰ φοβάμαι, ὅτι ἡ νίκη σου δὲν σ' ὠφελεῖ διόλου.

Ο ΕΧΘΡΟΣ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ!

Τὸ γεροντοπαλλήκαρο στὴν ἐποχὴ μας

Τὸν μαντεύετε:... Ὁχι!... Καὶ ὅμως ἐκείνους γιὰ τὸν ὅποιον πρόκειται δὲν εἶνε ἄλλος ἀπὸ τὸ γεροντοπαλλήκαρο, ἀπὸ τὸν ὄριμον ἄνδρα, πού ἀποφεύγει ἐπιπονατὸ γάμο καὶ πού προτιμᾷ τὴν μοναχικὴν ζωὴ ἀπὸ ὅλα τὰ πλεονεκτήματα — ἀμφίβολα, ἄλλωστε — μιᾶς τρυφερῆς συνεισώσεως.

Καὶ τὸ γεροντοπαλλήκαρο δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἀποτελεῖ τὸ μεγαλύτερον ἐχθρὸν τῶν κοριτσιῶν, γιὰτὶ καταδικάζει ἕνα σθερὸ ποσοστὸν ἀπ' αὐτὰς πού μένουσιν γεροντοκόρες, ἀφοῦ ἡ πρωτοβουλία τοῦ γάμου ἐξακολουθεῖ ν' ἀνήκῃ στὸν ἄνδρα.

Κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, ὁ ἀριθμὸς τῶν γεροντοπαλλήκων ἔχει ἀυξηθῇ καταπληκτικὰ σ' ὅλες τὶς χώρας, ὅπως διεπιστώσε μία γαλλικὴ ἐπιθεώρησις σὲ μιὰ ἐρευνᾶ πού ἔκαμε γύρω ἀπὸ τὸ ζήτημα αὐτό.

Ἄλλα γιὰτὶ οἱ ἀνδρὲς ἀποφύγουν στὴν ἐποχὴ μας τὸ γάμο; Νὰ τὶ ἀπάντησιν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες τῆς γαλλικῆς ἐπιθεωρήσεως:

«Ἄν δὲν παντρεύηκα, μ' ὅλα τὰ τριάντα ὀχτὼ χρόνια μου, αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς φίλους μου πού παντρεύθηκαν ἐξάρσαν ἡ ζοῦν δυστυχισμένοι μὲ τὶς γυναῖκες τους. Ὁ καλλιτέρας φίλος μου παντρεύθηκε ἀπὸ ἑρῶν...

Μοῦ ἔδωσαν μίαν ἀγνὴ καὶ μεγάλη καρδιά γεμάτη ἐρωτα, ἐλπίδες καὶ πίστι... Μοῦ ἔδωσαν ὅλα τὰ δυνάμει νὰ μπορῶ ν' ἀγωνίζομαι γιὰ νὰ κερᾷσιν τοὺς ὁρῶνους μὲς κοινοῦργίας εὐτυχισμένης ζωῆς... Καὶ τοῖς κοινωτικῶν, βρὲ, ἀφελότητι, ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸν τοῦ σου οὐστὲν ἡ θεία σου ἀπὸ τὸ χωριό!...

Γ. ΓΙΑΝ...

Ἐντὶν ὅμως ἐβίβασε τὰ πράγματα... Ἐθεσας ἀπὸτομα τὸ ζήτημα... Καὶ μάλιστα Τελοειργαφῶ!... Καὶ μὲ τὸν ἀέρα καὶ μὲ τὴν βελόνη τὸν κατακτιπῇ!... Κι' αὐτὸ, νὰ ζήρῃς!... Μοῦ δίνει στὰ νεύρα!... Μὰ εἶπαμε, τελειώσε!... (σπκνύεται, μὲ ρεθερνέντας κοροιδευτικῶς μπροστὰ του). Κύριε κατακτιπῇ!... Ὁρίστε!... Τὸ ὅμα εἶνε στὴ διάθεσιν σας!... (σαρκαστικῶς).

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἀναμεινόμενος): Τὶ βρίσκεις τὸ γελεῖο στὴν ὑπόθεσιν αὐτήν... δὲν μπορῶ νὰ τὸ κωνέψω!... ΕΚΕΙΝΗ (ἐντόνα): Μὰ, παιδί μου, ἀγάπη καὶ ὅλα... ἀγάπη καὶ τελοειργαφῶ!... Πάνε μαζί αὐτὰ ὅλα;... Κι' ἴταν δὲν ἀγαπᾷς, τότε τί μὲ θέλεις;... Τὶ θὰ πᾶρῃς ἀπὸ μένα... ποῖα χαρὰ καὶ ποῖα ἀπλάουσιν;... ἴ αὐτὸ σὲ προκαλὶ τόση ὥρα!... Ὁρίστε, ἦρθα, ἔρε με!

ΕΚΕΙΝΟΣ (πιάνοντάς της δυνατὰ τὰ χέρια, τὴν τραβᾷ ἐπάνω του): Σὲ ποῦ, σὲ θέλω!... Αὐτὸ μπορεῖς νὰ τὸ καταλάβεις; ΕΚΕΙΝΗ (τοῦ ξεφεύγει): Ὁχι!... Ὅταν δὲν ἀγαπᾷς, ὁ πόθος τὶ εἶνε;... Προσάναμμα χωρὶς φλόγα... Δέρμα χωρὶς ψυχή... Χὰρ χωρὶς συγκλονισμό καὶ χωρὶς διαρκείαν!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σπκνύεται, ὀρμὰ, τὴν ἀγκαλιάζει): Δὲ μὲ νοιώθεις!... Δὲν κατάλαβες πὼς δὲν μποροῦσα νὰ περιμένω πιά!... ΕΚΕΙΝΗ (παλεύοντάς της ἀγκαλιάς της): Πρέπει νὰ μάθῃς νὰ περιμένῃς!... Ἡ ὀρμὴν κάνει τὸ αἰσθημα νὰ φουντώνῃ... αὐτὸ τὸ τρέφει καὶ τὸ γιγαντώνει!... Ἀλλὰ εἶσαι κακομαθημένος... Εἶσαι ἀρρωστος... ἀπὸ τὶς εὐκολὰς ἐπιτυχίες πού εἶχες!... Εἶσαι ὁ δὲ καλῶς (ἐντόνα). Ἀλλὰ θὰ σ' ἀλλάξω, ἀγῶνι μου!... Νὰ τὸ ζήρῃς!... ὅθ σὲ διορθώσω!... ὅθ σὲ μάθῃς νὰ ζήρῃς νὰ πᾶρῃς, ὅθ δυσκολώτερον μπορεῖς νὰ διδοῖς ὅλως: τὴν ἀγάπην! Καὶ ὄχι μιὰ διασπορὴν χαρὰ!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴ σφίγγει παράφορον): Ἀλλάξέ με, διορθώσε με, μὰς με... ἀλλὰ ὁδοῦν τὸ φίλ σου, τώρα στὴ στιγμὴν!... (προσπαθεῖ νὰ φθάσῃ τὴν κοιλίαν της, πού αὐτὴ ἀρνείται νὰ τὴν προσφύρῃ).

ΕΚΕΙΝΗ (τὸν ἀφίνει τέλος): Ἀγῶνι μου!... Εἶνε μιὰ προκαταβολή!... Μία μικρὴ προκαταβολή!... (φίλι διαρκείας). Ἀλλὰ, γιὰ ν' ἀρχίσω ἀπὸ σήμερα τὴν διδασκαλίαν... φεύγω!... (τοῦ γλυτρᾷ καὶ φθάνει στὴν πόρτα).

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἡττημένος): Πότε θὰ ξαναῤαθῃς; ΕΚΕΙΝΗ (γελαστῇ): Ὅταν θὰ πᾶρῃς νὰ διατυπώσῃς τελοειργαφῶ!... Γεῖα σου!... (βγαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα. Αὐλαί!).

Τὸν μαντεύετε:... Ὁχι!... Καὶ ὅμως ἐκείνους γιὰ τὸν ὅποιον πρόκειται δὲν εἶνε ἄλλος ἀπὸ τὸ γεροντοπαλλήκαρο, ἀπὸ τὸν

26ον

Ο Μαρκήσιος κίτταζε με το πρόσωπο κολλημένο σ' ένα τζαμί, με τα τ' όντα σφιγμένα... Η άποψη της σφύριζε... Οι δύο άστυνομικοί σταμάτησαν, σαν να είχε χαθεί πιά κάθε έλπιδα. Ωστόσο βρισκότουσαν τόσο κοντά πιά στο σταθμό, ώστε θα τους άκουγαν, αν μιλούσαν. Άλλα δεν μπορούσε να βγεί λέει απ' τα λαχανιασμένα στήθη τους...

— Σκαθίτε!... Σκαθίτε!... κατάφερε μόνο να τραυλίζει ο Κορεντέν. Οι υπάλληλοι ξαναγέλασαν. Διάφοροι ταξιδιώτες είχαν προσβεί σε παράθυρα και διασκεδάζαν με το θέαμα. Η κοροδία αυτή εις βάρος τους ξαναδίδε στυγνά δόν αντρές λίγη δύναμι. Ήρμιοναν πάλι προς το σταθμό. Πάει πιά!... Τους φώναξαν έρωτικά. Πραγματικά, το τράινο είχε ξεκινήσει. Τα γέλια διασπασίστηκαν. Ο Μαρκήσιος κίτταζε πάντα, με άγνοια...

— Δέχεσαι να ζήσεις τη ζωή σου, Ροτρέ; είπε βασιστικά ο Κορεντέν. — Ναι!... αν πρόκειται να τον πιάσουμε! — Θα πάρουμε φόρα και θα πιάσουμε στο τράινο, καθώς θα περάσει κοντά μας. Το πάν είνε να μη πέσουμε κάτω απ' τις ρόδες. — Έμπρός λοιπόν! πρόφερε ο Ροτρέ αποφασιστικά.

— Είσιαι γενναίο παλληκάρι. Θα τ' αναφέρω στο διευθυντή μας... αν τ' αναδοούμε! Το τράινο είχε βγεί απ' το σταθμό κι' ερχόταν ολотаχώς προς το μέρος τους. Μερικοί ταξιδιώτες τους κίτταζαν ακόμα κοροϊδευτικά. Ο Μαρκήσιος ένοιωσε ότι ξαναγύριζε στη ζωή, χωρίς όμως να χάνει απ' τα μάτια του τους δύο άστυνομικούς.

Τότε συνέβη μια σκληρή πράξη και δραματική. Συγκρινόμενες τις τελευταίες δυνάμεις τους, οι άστυνομικοί έτρεξαν δίπλα στο τράινο, έτοιμοι να πιάσουν επάνω. — Μην ανεβείτε!... Θα τσακισθείτε!... τους φώναξαν με τρόμο. Αύτοι όμως είχαν πάρει την απόφασί τους. Τίποτε δεν μπορούσε να τους σταματήσει. Πιάσθηκαν απ' το χερούλι μιας πόρτας και βρέθηκαν μ' ένα πήδημα πάνω στο σκαλοπάτι.

Το τραντάγμα ήταν τόσο δυνατό, ώστε ο Κορεντέν κόλλησε στο βαγόνι, χτύπησε, αλίσθηκε. Τα δάχτυλά του όμως δεν χαλαρώθηκαν. Είχε σωθεί. — Βοήθεια, Κορεντέν!... άκούσθηκε πίσω του μια φωνή, η μάλλον ένα πνιγμένο βαγόνι...

Ο άστυνομικός Ροτρέ είχε υπολογίσει άσχημα τη φόρα του. Είχε πέσει γονατιστός στο σκαλοπάτι, και δεν κρατιόταν παρά απ' την άκρη του, με μία ύστατη προσπάθεια. Η θέσι του ήταν κρίσιμη. Θα έπευε από στιγμή σε στιγμή...

Ο Κορεντέν, τρομαγμένος, κρατήθηκε μόνο με το ένα χέρι και άπλωσε το άλλο στο σύμπρο το, για να πιασεί. — Δεν μπορώ!... μουμούρισε εκείνος. Δεν μπορώ!... Πέφτω!...

Ο Κορεντέν έσκυψε και τον άρπαξε απ' τον ώμο. Τον άνασκήκωσε προσεκτικά και τον βοήθησε να ξαναβρεί την ισορροπία του και να συγκρατηθεί. Χρειάζονταν μερικά δευτερόλεπτα γι' αυτό. Ο Κορεντέν περίμενε να συνέλθει ο Ροτρέ απ' τη συγκίνησή του, κι' έπειτα τόν ρώτησε: — Πας καλλίτερα, τώρα;

— Ναι, ναι! απάντησε εκείνος. Τι πρόκειται να κάνω; — Εσύ θα μείνεις εδώ και θα επιβλέπεις όλη αυτή την πλευρά του τραίνου, για να έμπούσης το Μαρκήσιο να κατέβει. Για χρειασθεί θα μεταχειρισθείς το ρεβόλβερ σου. — Μα δεν είμαι σπουδαίος σκοπευτής... και η ταχύτης του τραίνου θα μεγαλώσει την αβεβαιότητα μου! Δεν θα τ'ον πετύχω.

Το τράινο εξακολουθούσε να τρέχει ολотаχώς. Οι ταξιδιώτες έμειναν στα παράθυρα των βαγονιών, ανταλλάσσοντας σχόλια για την τόλμη των δύο άγνωστων. Ο Κορεντέν δεν απάντησε στις τελευταίες λέξεις του Ροτρέ. Ήταν άσπασχλημένος να δίνει εξηγήσεις στον προϊστάμενο του τραίνου, ο οποίος είχε κατέβει στο σκαλοπάτι κι' είχε έλθει ως το μέρος τους. — Μα είχατε χίλιες πιθανότητες να τσακιστήτε, μ' αυτό που κάνατε! παρατήρησε εκείνος.

— Αυτά έχει το εάγγελμά μας, κύριε... Μη ξεχάσεις τις οδηγίες μου, Ροτρέ! Έγώ θα περάσω απ' την άλλη πλευρά του τραίνου. Μόλις σφύριξω, θα προχωρήσεις, κυττάζοντας μέσα σε κάθε βαγόνι απ' το παράθυρο. Γιατί δεν ξέρουμε σε ποιο έχει ανεβεί ο Μαρκήσιος... Το ίδιο θα κάνω κι' εγώ απ' τη δεξιά πλευρά. Όταν τον βρή ο ένας απ' τους δύο μας, θα σφύριξη για να ειδοποιηθούν τον άλλον. Θα φωνάξω τότε τις δύο πόρτες του βαγονιού. Ο κύριος προϊστάμενος θα σταματήσει το τράινο, αν χρειασθείμεν άναγκασί η αν ο Μαρκήσιος φανεί ότι θέλει ν' αντίστασει.

Είχε νικήσει πιά καλά. Το τράινο έτρεχε με όλη την ταχύτητά του. — Απέναντί μου ακάμα απ' τον πρώτο σταθμό; ρώτησε ο Κορεντέν τον προϊστάμενο. — Σε ένδεκα λεπτά, φτάνουμε στο Φωαί. Δεν μπορώ να περιμένω τόσο! Δεν είνε δυνατόν να σταματήσει το τράινο; — Έχωμε καθυστέρηση, κύριε. Έργεται πίσω μας άλλη άμαρσοτούχια. Μπορεί να συμβεί δυστύχημα... Δεν φοβόμαι για τον εαυτό μου, αλλά για τους επιβάτες. — Έχετε δίκιο... Αν τυχόν όμως κινδυνέυση ο φίλος μου ή εγώ;... — Ά, τότε αλλάζει το πράγμα! Θα σταματήσουμε άμέσως.

Ο Κορεντέν πέρασε στη δεξιά πλευρά του τραίνου. Σφύριξε δυνατά. Τό άπάντησε ένα άλλο σφύριγμα, τού Ροτρέ. Κι' οι δύο άστυνομικοί ξεκίνησαν σιγά-σιγά, με ακροατική επιδεξιότητα. Πέρασαν τα φορτηγά βαγόνια κι' έφτασαν στα έπιδατικά. Ρίχνοντας μία ματιά από κάθε παράθυρο, κίτταζαν έρευνητικά τους εκλιπνίκους ταξιδιώτες. — Έκαμαν έτσι το μεγαλύτερο μέρος της διαδρομής, χωρίς να βρούν τίποτε. Δεν έμεινε πιά, παρά ένα διαμέρισμα πρώτης θέσεως. Ο Ροτρέ κι' ο Κορεντέν έφτασαν εκεί σχεδόν συγχρόνως. Όταν ο Μαρκήσιος είχε καταλάβει την τακτική των έχθρών του, όταν είχε μαντεύσει ότι σκόπευαν να πιάσουν στο τράινο που έτρεχε, έλπισε για μία στιγμή ότι θα εύρισκαν θάνατο φρικτό. Είβε όμως γρήγορα ότι η τόλμη κι' η εύκινησία των άστυνομικών τους είχε βοηθήσει, και κατάλαβε ότι διέτρεχε πιά τρομερό κίνδυνο. Βρισκόταν μόνος σ' ένα διαμέρισμα πρώτης θέσεως. Ο Κορεντέν θα μπορούσε, αν ήθελε, να κλειδώσει απ' έξω τις δύο πόρτες, με τη βοήθεια ενός υπαλλήλου του τραίνου, κι' έτσι να τον φυλακίσει εκεί μέσα. Δεν έπρεπε να χάσει ούτε στιγμή!

Η «ΜΟΤΟΣΥΚΛΕΙΤΑ ΜΕ ΟΥΡΑΝΙΟΝ»

Και το αυτοκίνητο-μπακλα-άς

(Μοτοσυκλέττα με ούρανιον)... Η όνομασία αυτή φέρνει στη φαντασία μία βολίδα με λιγνυίτη ταχύτητα, που ξερνάει φωτιές και σπινέδες! Η πραγματικότητα όμως είνε διαφορετική. Πρόκειται για μία μοτοσυκλέττα με μοτέρ ικανό να καταναλώσει οποιαδήποτε καύσιμη ουσία: βενζίνη, πετρέλαιο, αετολίνη, οινόπνευμα, λάδι του φαγητού, βούτυρο λυωμένο!... Μία μικρή ποσότης υδρογόνου ενεργεί «καταλυτικά». Ένω ολотаχώς καίεται αυτή η ίδια, συγχρόνως προκαλεί την τελεία καύσι της ουσίας με την οποία τροφοδοτείται το μοτέρ. Το μοτέρ αυτό άρχίζει να λειτουργεί εύκολα και χωρίς καμμία προεργασία, άκόμη και με το μεγαλύτερο εξωτερικό κρύο. Το άπατούμενο υδρογόνο μπορεί να παραχθεί από άποσυνθεσί μιας μικρής ποσότητος νερού, κατά δύο τρόπους: Είτε με το ηλεκτρικό ρεύμα της μπαταρίας, είτε μ' ένα μέταλλο ραδιενεργό της οειράδας του ουρανίου. Η τελευταία αυτή μέθοδος έδωσε την όνομασία στη μοτοσυκλέττα.

Να τώρα κι' ένα πρωτότυπο αυτοκίνητο: Δεν έχει σχήμα τετραγωνικό, μ' ένα τροχό σε κάθε γωνία, όπως τα συννησιμένα. Είνε ρομβοειδές, σαν μπακλαβάς, κι' έχει ένα τροχό εμπρός, άλλο ένα πίσω και δύο στα πλάγια. Με τη διάταξη αυτή, μπορεί να στρίβει επί τόπου, όπως ένας πεζός. Μπορεί να σταματήσει δίπλα στο πεζοδρόμιο, σ' ένα ελεύθερο χώρο όλιγων πόντων άμέσως σε δύο όλοα αυτοκίνητα. Σεφύγει με αξιοσημιαστή εύκινησία από το χειρότερο συνδυασμό όχηματος. Είνε άριστο για τους άσχημους δρόμους, και για το χωράφι άκόμη, γιατί περνάει χαντάκια κι' άλλα τέτοια έμποδια σαν έλαφρο τάνκς, χωρίς μάλιστα να αίσθάνονται πολλά τραντάγματα οι έπιβάτες του.

Παρακολουθούσε πάντα απ' το παράθυρο ό,τι συνέβαινε πάνω στο σκαλοπάτι, στην ούρα του τραίνου. Είβε τον Ροτρέ έτοιμο να πείη και τον Κορεντέν να τον γλυτώει... Έπρεπε να έπωλεπήθει απ' τις λίγες αυτές στιγμές άπροσέγγιστων δύο άστυνομικών. Έπρόκειτο για τη ζωή του.

Συγκρίνοντας τον απειλούσε άνα άλλος κίνδυνος. Οι έπιβάτες, που έσκυβαν έξω απ' τα παράθυρα, παρακολουθώντας το τώλημμα των άστυνομικών, μπορούσε να τον προδώσουν, αν τον έβλεπαν να επιχειρεί να δραπέτευσει. Είχαν όμως όλοι γυρισμένο το κεφάλι τους προς την ούρα του τραίνου, ενώ ο Μαρκήσιος βρισκόταν στο πρώτο βαγόνι. Υπήρχε άλλωστε κι' η αντίθετη πλευρά του τραίνου, όπου δεν θα τον ένοχλούσε κανείς.

Ο καθυστερημένος ήταν γενναίος κι' αποφασισμένος για όλα. Σκέφθηκε μία στιγμή να πείη απ' το τράινο, με τον κίνδυνο να σκοτωθεί. Τον συγκράτησε όμως μία σκέψη: — Αν πείησω απ' εδώ, θα με πιάουν... ο κρότος απ' το πέσιμό μου θα τραβήξει την προσοχή... κι' ο Κορεντέν είνε ικανός να με μνησθή... Δεν άντέχω πιά, είμαι εξαντλημένος, δεν θα μπορού να τρέξω... Πρέπει λοιπόν να ξεφύγω, αλλά χωρίς να με πιάουν!

Πήγε ως το άντικρυνό παράθυρο, έβριξε μία ματιά έξω και πείσθηκε ότι δεν υπήρχε κανείς απ' εκεί. Μπορούσε να πείη... Άλλα το πήδημα αυτό ίσοδυαμοόσε με βέβαιο θάνατο! Γιατί το τράινο περνούσε δίπλα από ένα βράχο ψηλό, λείο, κατακόρυφο. Ο Μαρκήσιος θα έπευε πάνω σ' αυτόν και θα τινάζόταν κάτω απ' τους τροχούς... Έπρεπε ώστόσο να πάρη άμέσως μία απόφασι, πριν σταματήσει το τράινο στον πρώτο σταθμό, και προ πάντων πριν άρχίσουν να έπιθεωρούν τα βαγόνια ο Ροτρέ κι' ο Κορεντέν. Έσκυψε έξω απ' το παράθυρο, πιάστηκε απ' το γείσο του βαγονιού κι' άνασκήκωσε το σώμα του. Πάτησε στο παράθυρο. Έπειτα, με μία τελευταία προσπάθεια, βρέθηκε πάνω στη σκεπή. Σκαρφάλωσε σιγά-σιγά, για να μη τον άκούσουν από το εσωτερικό του βαγονιού. Με το κεφάλι σκυμμένο απ' έξω, παρακολουθούσε ό,τι συνέβαινε, έτοιμος να έπωλεπήθει από κάθε ευκαιρία που θα του παρουσιαζόταν.

Δυο δυνατά σφύριγματα άκούσθηκαν έξωφωικά. Και φάνηκε, μέσα στο σκοτάδι, ένας άνθρωπος που προχωρούσε πάνω στο σκαλοπάτι, από βαγόνι σε βαγόνι. Ήταν ο Ροτρέ. Όταν έφτασε στο βαγόνι, πάνω στη στέγη του οποίου ήταν σκαρφαλωμένος ο Μαρκήσιος, βρέθηκε τόσο κοντά του, ώστε θα μπορούσε κάθεται τους ν' άπλώσει το χέρι και ν' άγγιξει το κεφάλι του άλλου. Ο Μαρκήσιος ένοιωσε μία στιγμή την έπιθυμία ν' άρπάξει απ' τα μαλλιά τον έχθρό του, να τον άνασκήκωση και να τον πετάξει στο κενό. Ήταν άρκετα δυνατός, ώστε να το κατορθώσει. Θα έεμπέρδευε με τον ένα απ' τους άντιπάλους του. Άπλωσε κι' όλας το χέρι του, έτοιμος να πραγματοποιήσει την ιδέα του, μία στιγμή, που ο άστυνομικός είχε σκύψει απ' το παράθυρο μέσα στο βαγόνι. Άλλά συγκρατήθηκε κι' έμπε με το νού του:

— Τι ώφειλε;... — Αν έπρόκειτο να σωθώ έτσι, δεν θα δίστασα. Άλλά ο φόρος αυτός δεν θα καλύτερήσει ούτε θα χειροτερέψει τη θέσι μου... — Και τρέξες το χέρι του, ενώ ο Ροτρέ έβγαζε το κεφάλι του. Ο άστυνομικός δεν είχε υποψιασθεί καθόλου από ποιά τρομερή κίνηση είχε ξεφύγει... Καθώς είχε τελειώσει πια την έπιθεώρησή του, χωρίς να βρή τίποτε, γύρισε πίσω, στο σύμπρο το, που είχε κάνει την ίδια διαδρομή απ' την άλλη πλευρά, επίσης δίχως αποτέλεσμα. Ο Κορεντέν τον περίμενε στη σκευοφόρο, όπου κουδένιαισε με τον προϊστάμενο του τραίνου για την άπίστευτη έκλινη εξαφάνισι.

— Τι ιδέα έχεις εσύ; ρώτησε ο Ροτρέ. — Ότι έχωμε να κάνωμε με το διάβολο προσοποποιημένο! Ο Κορεντέν άνασκήκωσε τους ώμους του, νευρικά. — Ο άνθρωπος μας βρισκεται μέσα στο τράινο, όθλωμα. Δεν χωρεί άμφισβόλια, έφ' όσον τον είδα να μπαίνει και δεν τον είδαμε να ξαναβγεί. Θα μπορούσε να πείη απ' το τράινο, απ' την άλλη μεριά, αλλά τότε θα τσακισόταν πάνω στο βράχο. Βρισκεται λοιπόν εδώ, άσφαλώς!

— Μία ιδέα!... Στο Παρίσι, όταν ψάξωμε ένα σπίτι όπου είμαστε βέβαιοι ότι κρύβεται ένας ένοχηματίας, και δεν τον βρούμε πουθενά, τι κάνωμε τότε; Άνεβαίνομε στα κεραμίδια. Έ, λοιπόν, κι' ο Μαρκήσιος μπορεί να έχει σκαρφαλώσει στη σκεπή των βαγονιών! Θα ήταν πολύ έπικίνδυνο, αυτό, ενώ τρέχει το τράινο... παρατήρησε ο προϊστάμενος. Έπικίνδυνο, αλλά όχι άδύνατο. Και έέρωμε καλά ότι ο Μαρκήσιος δεν φοβάται... Πως να βεβαιωθούμε;

Πηγαίνετε πίσω απ' το βαγόνι κι' ανεβείτε στο κλουβί με τα τζαμιά, που βρισκεται ψηλότερα απ' τη σκεπή. Απ' εκεί, θα έμπούσατε να πείη, σ' όλο το μήκος του τραίνου, ως την άκρομηνική.

Ο Κορεντέν συμμορφώθηκε με τη συμβουλή αυτή. Κίτταζε τις σκεπές των βαγονιών, αλλά δεν είβε κανένα. Ωστόσο, πόν από λίγο, ο Μαρκήσιος βρισκόταν εκεί! Τι είχε γίνει τότε;

Ξεροντας ότι, αν έμεινε πάνω στη σκεπή, θα τον άνασκήκωσαν άσφαλώς στον πρώτο σταθμό, είχε σπύρει ως τη δεύτερη σκευοφόρο, που βρισκόταν στην άρχή του τραίνου και κατέβη μέσα σ' αυτήν. Και είχε την άχνη να την βρή γαμπατή από έμπορεύματα, μάτογους, άποσκευές, άλλα χωρίς κανένα υπάλληλο. Μεταποικίζοντας μερικά κοσάνια, σχημάτισε μία κρύπτη στο βάθος του βαγονιού. Χάθηκε εκεί μέσα και περίμενε με άγνοια, λέγοντας με το νού του:

— Άν καταφέρω να περάσω έτσι τον πρώτο σταθμό, σάθηκα πιά! Γιατί, καθώς θα έζικι να το τράινο, πριν άναπτύξει μεγάλη ταχύτητα, θα μπορούσα εύκολα να πείησω... Οι άποσκευές του βάθους προορίζονταν συνήθως για τους τελευταίους σταθμούς... Ο Κορεντέν είχε ξανακατέβει εν τώ μεταξύ απ' το παρατηρητήριο του κι' έλεγε τόν προϊστάμενο:

— Δεν βρήκα τίποτε στη σκεπή... Για να πιάσω! Τι πιθανότητες είχε ο Μαρκήσιος να ξεφύγει;... Άδύνατον να κρύβηκε κάτω απ' τα καθίσματα... ούτε και να πείησε... Λοιπόν: — Σκεφθήκατε να κυττάξετε άνάμεσα στα βαγόνια, πάνω στις άλυσσίδες που τα ένώδουν; — Ναι, κυττάξαμε κι' εκεί, βεβαιώσαν οι δύο άστυνομικοί.

— Δεν μπορώ να καταλάβω... Ίσως να πείησε και να τον έκοψε το τράινο, δίχως να τον άντιληφθούμε... Θα τραντάχθηκε το πρώτο μόνο βαγόνι, καθώς πέρασε πάνω απ' το κορμί του. Ο Κορεντέν κούνησε το κεφάλι με άμφισβόλια. — Ψάξτε στη μπροστινή σκευοφόρο; ρώτησε εξαφνικά ο υπάλληλος.

Οι άστυνομικοί κυττάζαν. Δεν το είχαν σκεφθεί... Έκαμαν πάλι όλη τη διαδρομή πάνω στο σκαλοπάτι των βαγονιών, με τη συνοδεία του υπαλλήλου, και μπήκαν στη σκευοφόρο. Ο προϊστάμενος κατάλαβε με την πρώτη ματιά ότι είχαν μεταποικίσει μερικά πράγματα. — Προσέξτε! είπε σιγαλά στους άστυνομικούς, με κάποια συγκίνηση, δείχνοντας τους το βάθος του βαγονιού. Μπορεί να βρισκεται εκεί!...

Ο Ροτρέ κι' ο Κορεντέν έδωσαν τα χέρια, με μία έντονη κίνησι φίλιας και χαράς... Έπειτα ο δεύτερος έδωσε τις οδηγίες του, τόσο σιγά, ώστε να τον άκούσουν μόνο οι δύο άντρες: — Θ' ανεβώ πάνω στις κάσες, για να βεβαιωθώ ότι κρύβεται εκεί ο Μαρκήσιος. Έσεις κύριε, μείνετε εδώ, έτοιμοι να βοηθήσετε το φίλο μου, αν χρειασθεί. Ο Μαρκήσιος είνε δυνατός. Μπορεί να με πετάξει κάτω και να χυμύει επάνω σας... Εσύ, Ροτρέ, να έγης έτοιμοι το ρεβόλβερ σου. Αν ιδεί ότι κινδυνεύει η ζωή μου ή ότι υπάρχει φόρος να μας ξαναεμφύση ο Μαρκήσιος, πυροβόλησε άδίστακτα!

Άφού οι δύο συνεργάτες του στάθηκαν στις πόρτες του βαγονιού, ο Κορεντέν ανέθηκε πάνω στις άποσκευές, τις διασκεδία, μετατόπισε μερικές... Μα σταμάτησε εξαφνα, έδαλε τα χέρια στη μέση του, έβριξε μία ματιά γύρω του και φώναξε: — Την πέδαμε πάλι!... Έφυγε! — Έφυγε;... Νά πάρη ο διάβολος! μούγκρισε ο Ροτρέ, σφίγγοντας τις γραβιές του. — Έχεις δίκιο, φίλε μου! Είνε διάβολος σωστός... Άπογοητεύθηκαν πιά. Δεν θα ξαναγυλνήθω μαζί του... Κι' ο Κορεντέν ξαναγύρισε κοντά στην πόρτα. Ο Ροτρέ, που τον κίτταζε πάντα, τον είδε με έκπληξη να χαμογελά και να φέρει το δάχτυλο εμπρός στα χείλη του. — Είνε εκεί... στο βάθος... μουμούρισε. Τόν είδα!... Μη μιλάς... Ο υπάλληλος είχε κατάλαβε... Δεν κουνήθηκε ώστόσο κανείς. Τι περίμεναν;... Από φόβο μήπως ο κακοήγρος αντίσταθι με πείσω, δεν ήθελαν να επιχειρήσουν τίποτα πριν σταματήσει το τράινο. Στόν πρώτο σταθμό, θα είχαν τη βοήθεια των υπαλλήλων, ίσως δε και κάποιου χωροφυλάκου της ύπηρεσίας. Ο σταθμός αυτός πλησίαζε. Δεν άπείχε παρά μερικά λεπτά ακόμα. Η άκρομηνική σφύριζε. Το τράινο λιγνότερη την ταχύτητά του, μπήκε στο σταθμό, σταμάτησε. Δυο υπάλληλοι άνέβηκαν στη σκευοφόρο, για να πάρουν ό,τι προοριζόταν για το Φωαί.

Ο προϊστάμενος τους έζήτησε κρυφά τι ήθελε. Έκείνοι άπόρριον στην άρχή, κι' έπειτα είπαν: — Πολύ καλά. Είμαστε έτοιμοι. — Άρχισαν να μεταποικίζουν τις διάφορες άποσκευές. Έφτασαν γρήγορα στο βάθος. — Προσοχή! είπε ο Κορεντέν. Έκει είνε!... Βλέπω τα πόδια του... — Δεν υπάρχει όμως κίνδυνος να ξεφύγει! παρατήρησε ένας υπάλληλος. Έχει πέσει πάνω του μία κάσας ως 80 άδρες! — Άλήθεια, το έβγαλα! φώναξε γελώντας ο άστυνομικός. Έγώ την έβρισκα κατά λάθος να πείη πάνω στην κοιλία του, για να τον έμπούσω να μας ξεφύγει! ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέκεια

ο Μαρκήσιος βρισκόταν εκεί! Τι είχε γίνει τότε; Ξεροντας ότι, αν έμεινε πάνω στη σκεπή, θα τον άνασκήκωσαν άσφαλώς στον πρώτο σταθμό, είχε σπύρει ως τη δεύτερη σκευοφόρο, που βρισκόταν στην άρχή του τραίνου και κατέβη μέσα σ' αυτήν. Και είχε την άχνη να την βρή γαμπατή από έμπορεύματα, μάτογους, άποσκευές, άλλα χωρίς κανένα υπάλληλο. Μεταποικίζοντας μερικά κοσάνια, σχημάτισε μία κρύπτη στο βάθος του βαγονιού. Χάθηκε εκεί μέσα και περίμενε με άγνοια, λέγοντας με το νού του:

— Άν καταφέρω να περάσω έτσι τον πρώτο σταθμό, σάθηκα πιά! Γιατί, καθώς θα έζικι να το τράινο, πριν άναπτύξει μεγάλη ταχύτητα, θα μπορούσα εύκολα να πείησω... Οι άποσκευές του βάθους προορίζονταν συνήθως για τους τελευταίους σταθμούς... Ο Κορεντέν είχε ξανακατέβει εν τώ μεταξύ απ' το παρατηρητήριο του κι' έλεγε τόν προϊστάμενο:

— Δεν βρήκα τίποτε στη σκεπή... Για να πιάσω! Τι πιθανότητες είχε ο Μαρκήσιος να ξεφύγει;... Άδύνατον να κρύβηκε κάτω απ' τα καθίσματα... ούτε και να πείησε... Λοιπόν: — Σκεφθήκατε να κυττάξετε άνάμεσα στα βαγόνια, πάνω στις άλυσσίδες που τα ένώδουν; — Ναι, κυττάξαμε κι' εκεί, βεβαιώσαν οι δύο άστυνομικοί.

— Δεν μπορώ να καταλάβω... Ίσως να πείησε και να τον έκοψε το τράινο, δίχως να τον άντιληφθούμε... Θα τραντάχθηκε το πρώτο μόνο βαγόνι, καθώς πέρασε πάνω απ' το κορμί του. Ο Κορεντέν κούνησε το κεφάλι με άμφισβόλια. — Ψάξτε στη μπροστινή σκευοφόρο; ρώτησε εξαφνικά ο υπάλληλος.

Οι άστυνομικοί κυττάζαν. Δεν το είχαν σκεφθεί... Έκαμαν πάλι όλη τη διαδρομή πάνω στο σκαλοπάτι των βαγονιών, με τη συνοδεία του υπαλλήλου, και μπήκαν στη σκευοφόρο. Ο προϊστάμενος κατάλαβε με την πρώτη ματιά ότι είχαν μεταποικίσει μερικά πράγματα. — Προσέξτε! είπε σιγαλά στους άστυνομικούς, με κάποια συγκίνηση, δείχνοντας τους το βάθος του βαγονιού. Μπορεί να βρισκεται εκεί!...

Ο Ροτρέ κι' ο Κορεντέν έδωσαν τα χέρια, με μία έντονη κίνησι φίλιας και χαράς... Έπειτα ο δεύτερος έδωσε τις οδηγίες του, τόσο σιγά, ώστε να τον άκούσουν μόνο οι δύο άντρες: — Θ' ανεβώ πάνω στις κάσες, για να βεβαιωθώ ότι κρύβεται εκεί ο Μαρκήσιος. Έσεις κύριε, μείνετε εδώ, έτοιμοι να βοηθήσετε το φίλο μου, αν χρειασθεί. Ο Μαρκήσιος είνε δυνατός. Μπορεί να με πετάξει κάτω και να χυμύει επάνω σας... Εσύ, Ροτρέ, να έγης έτοιμοι το ρεβόλβερ σου. Αν ιδεί ότι κινδυνεύει η ζωή μου ή ότι υπάρχει φόρος να μας ξαναεμφύση ο Μαρκήσιος, πυροβόλησε άδίστακτα!

Άφού οι δύο συνεργάτες του στάθηκαν στις πόρτες του βαγονιού, ο Κορεντέν ανέθηκε πάνω στις άποσκευές, τις διασκεδία, μετατόπισε μερικές... Μα σταμάτησε εξαφνα, έδαλε τα χέρια στη μέση του, έβριξε μία ματιά γύρω του και φώναξε: — Την πέδαμε πάλι!... Έφυγε! — Έφυγε;... Νά πάρη ο διάβολος! μούγκρισε ο Ροτρέ, σφίγγοντας τις γραβιές του. — Έχεις δίκιο, φίλε μου! Είνε διάβολος σωστός... Άπογοητεύθηκαν πιά. Δεν θα ξαναγυλνήθω μαζί του... Κι' ο Κορεντέν ξαναγύρισε κοντά στην πόρτα. Ο Ροτρέ, που τον κίτταζε πάντα, τον είδε με έκπληξη να χαμογελά και να φέρει το δάχτυλο εμπρός στα χείλη του. — Είνε εκεί... στο βάθος... μουμούρισε. Τόν είδα!... Μη μιλάς... Ο υπάλληλος είχε κατάλαβε... Δεν κουνήθηκε ώστόσο κανείς. Τι περίμεναν;... Από φόβο μήπως ο κακοήγρος αντίσταθι με πείσω, δεν ήθελαν να επιχειρήσουν τίποτα πριν σταματήσει το τράινο. Στόν πρώτο σταθμό, θα είχαν τη βοήθεια των υπαλλήλων, ίσως δε και κάποιου χωροφυλάκου της ύπηρεσίας. Ο σταθμός αυτός πλησίαζε. Δεν άπείχε παρά μερικά λεπτά ακόμα. Η άκρομηνική σφύριζε. Το τράινο λιγνότερη την ταχύτητά του, μπήκε στο σταθμό, σταμάτησε. Δυο υπάλληλοι άνέβηκαν στη σκευοφόρο, για να πάρουν ό,τι προοριζόταν για το Φωαί.

Ο προϊστάμενος τους έζήτησε κρυφά τι ήθελε. Έκείνοι άπόρριον στην άρχή, κι' έπειτα είπαν: — Πολύ καλά. Είμαστε έτοιμοι. — Άρχισαν να μεταποικίζουν τις διάφορες άποσκευές. Έφτασαν γρήγορα στο βάθος. — Προσοχή! είπε ο Κορεντέν. Έκει είνε!... Βλέπω τα πόδια του... — Δεν υπάρχει όμως κίνδυνος να ξεφύγει! παρατήρησε ένας υπάλληλος. Έχει πέσει πάνω του μία κάσας ως 80 άδρες! — Άλήθεια, το έβγαλα! φώναξε γελώντας ο άστυνομικός. Έγώ την έβρισκα κατά λάθος να πείη πάνω στην κοιλία του, για να τον έμπούσω να μας ξεφύγει! ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέκεια

ο Μαρκήσιος βρισκόταν εκεί! Τι είχε γίνει τότε; Ξεροντας ότι, αν έμεινε πάνω στη σκεπή, θα τον άνασκήκωσαν άσφαλώς στον πρώτο σταθμό, είχε σπύρει ως τη δεύτερη σκευοφόρο, που βρισκόταν στην άρχή του τραίνου και κατέβη μέσα σ' αυτήν. Και είχε την άχνη να την βρή γαμπατή από έμπορεύματα, μάτογους, άποσκευές, άλλα χωρίς κανένα υπάλληλο. Μεταποικίζοντας μερικά κοσάνια, σχημάτισε μία κρύπτη στο βάθος του βαγονιού. Χάθηκε εκεί μέσα και περίμενε με άγνοια, λέγοντας με το νού του:

— Άν καταφέρω να περάσω έτσι τον πρώτο σταθμό, σάθηκα πιά! Γιατί, καθώς θα έζικι να το τράινο, πριν άναπτύξει μεγάλη ταχύτητα, θα μπορούσα εύκολα να πείησω... Οι άποσκευές του βάθους προορίζονταν συνήθως για τους τελευταίους σταθμούς... Ο Κορεντέν είχε ξανακατέβει εν τώ μεταξύ απ' το παρατηρητήριο του κι' έλεγε τόν προϊστάμενο:

— Δεν βρήκα τίποτε στη σκεπή... Για να πιάσω! Τι πιθανότητες είχε ο Μαρκήσιος να ξεφύγει;... Άδύνατον να κρύβηκε κάτω απ' τα καθίσματα... ούτε και να πείησε... Λοιπόν: — Σκεφθήκατε να κυττάξετε άνάμεσα στα βαγόνια, πάνω στις άλυσσίδες που τα ένώδουν; — Ναι, κυττάξαμε κι' εκεί, βεβαιώσαν οι δύο άστυνομικοί.

— Δεν μπορώ να καταλάβω... Ίσως να πείησε και να τον έκοψε το τράινο, δίχως να τον άντιληφθούμε... Θα τραντάχθηκε το πρώτο μόνο βαγόνι, καθώς πέρασε πάνω απ' το κορμί του. Ο Κορεντέν κούνησε το κεφάλι με άμφισβόλια. — Ψάξτε στη μπροστινή σκευοφόρο; ρώτησε εξαφνικά ο υπάλληλος.

Οι άστυνομικοί κυττάζαν. Δεν το είχαν σκεφθεί... Έκαμαν πάλι όλη τη διαδρομή πάνω στο σκαλοπάτι των βαγονιών, με τη συνοδεία του υπαλλήλου, και μπήκαν στη σκευοφόρο. Ο προϊστάμενος κατάλαβε με την πρώτη ματιά ότι είχαν μεταποικίσει μερικά πράγματα. — Προσέξτε! είπε σιγαλά στους άστυνομικούς, με κάποια συγκίνηση, δείχνοντας τους το βάθος του βαγονιού. Μπορεί να βρισκεται εκεί!...

Ο Ροτρέ κι' ο Κορεντέν έδωσαν τα χέρια, με μία έντονη κίνησι φίλιας και χαράς... Έπειτα ο δεύτερος έδωσε τις οδηγίες του, τόσο σιγά, ώστε να τον άκούσουν μόνο οι δύο άντρες: — Θ' ανεβώ πάνω στις κάσες, για να βεβαιωθώ ότι κρύβεται εκεί ο Μαρκήσιος. Έσεις κύριε, μείνετε εδώ, έτοιμοι να βοηθήσετε το φίλο μου, αν χρειασθεί. Ο Μαρκήσιος είνε δυνατός. Μπορεί να με πετάξει κάτω και να χυμύει επάνω σας... Εσύ, Ροτρέ, να έγης έτοιμοι το ρεβόλβερ σου. Αν ιδεί ότι κινδυνεύει η ζωή μου ή ότι υπάρχει φόρος να μας ξαναεμφύση ο Μαρκήσιος, πυροβόλησε άδίστακτα!

Άφού οι δύο συνεργάτες του στάθηκαν στις πόρτες του βαγονιού, ο Κορεντέν ανέθηκε πάνω στις άποσκευές, τις διασκεδία, μετατόπισε μερικές... Μα σταμάτησε εξαφνα, έδαλε τα χέρια στη μέση του, έβριξε μία ματιά γύρω του και φώναξε: — Την πέδαμε πάλι!... Έφυγε! — Έφυγε;... Νά πάρη ο διάβολος! μούγκρισε ο Ροτρέ, σφίγγοντας τις γραβιές του. — Έχεις δίκιο, φίλε μου! Είνε διάβολος σωστός... Άπογοητεύθηκαν πιά. Δεν θα ξαναγυλνήθω μαζί του... Κι' ο Κορεντέν ξαναγύρισε κοντά στην πόρτα. Ο Ροτρέ, που τον κίτταζε πάντα, τον είδε με έκπληξη να χαμογελά και να φέρει το δάχτυλο εμπρός στα χείλη του. — Είνε εκεί... στο βάθος... μουμούρισε. Τόν είδα!... Μη μιλάς... Ο υπάλληλος είχε κατάλαβε... Δεν κουνήθηκε ώστόσο κανείς. Τι περίμεναν;... Από φόβο μήπως ο κακοήγρος αντίσταθι με πείσω, δεν ήθελαν να επιχειρήσουν τίποτα πριν σταματήσει το τράινο. Στόν πρώτο σταθμό, θα είχαν τη βοήθεια των υπαλλήλων, ίσως δε και κάποιου χωροφυλάκου της ύπηρεσίας. Ο σταθμός αυτός πλησίαζε. Δεν άπείχε παρά μερικά λεπτά ακόμα. Η άκρομηνική σφύριζε. Το τράινο λιγνότερη την ταχύτητά του, μπήκε στο σταθμό, σταμάτησε. Δυο υπάλληλοι άνέβηκαν στη σκευοφόρο, για να πάρουν ό,τι προοριζόταν για το Φωαί.

Ο προϊστάμενος τους έζήτησε κρυφά τι ήθελε. Έκείνοι άπόρριον στην άρχή, κι' έπειτα είπαν: — Πολύ καλά. Είμαστε έτοιμοι. — Άρχισαν να μεταποικίζουν τις διάφορες άποσκευές. Έφτασαν γρήγορα στο βάθος. — Προσοχή! είπε ο Κορεντέν. Έκει είνε!... Βλέπω τα πόδια του... — Δεν υπάρχει όμως κίνδυνος να ξεφύγει! παρατήρησε ένας υπάλληλος. Έχει πέσει πάνω του μία κάσας ως 80 άδρες! — Άλήθεια, το έβγαλα! φώναξε γελώντας ο άστυνομικός. Έγώ την έβρισκα κατά λάθος να πείη πάνω στην κοιλία του, για να τον έμπούσω να μας ξεφύγει! ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέκεια

ο Μαρκήσιος βρισκόταν εκεί! Τι είχε γίνει τότε; Ξεροντας ότι, αν έμεινε πάνω στη σκεπή, θα τον άνασκήκωσαν άσφαλώς στον πρώτο σταθμό, είχε σπύρει ως τη δεύτερη σκευοφόρο, που βρισκόταν στην άρχή του τραίνου και κατέβη μέσα σ' αυτήν. Και είχε την άχνη να την βρή γαμπατή από έμπορεύματα, μάτογους, άποσκευές, άλλα χωρίς κανένα υπάλληλο. Μεταποικίζοντας μερικά κοσάνια, σχημάτισε μία κρύπτη στο βάθος του βαγονιού. Χάθηκε εκεί μέσα και περίμενε με άγνοια, λέγοντας με το νού του:

— Άν καταφέρω να περάσω έτσι τον πρώτο σταθμό, σάθηκα πιά! Γιατί, καθώς θα έζικι να το τράινο, πριν άναπτύξει μεγάλη ταχύτητα, θα μπορούσα εύκολα να πείησω... Οι άποσκευές του βάθους προορίζονταν συνήθως για τους τελευταίους σταθμούς... Ο Κορεντέν είχε ξανακατέβει εν τώ μεταξύ απ' το παρατηρητήριο του κι' έλεγε τόν προϊστάμενο:

— Δεν βρήκα τίποτε στη σκεπή... Για να πιάσω! Τι πιθανότητες είχε ο Μαρκήσιος να ξεφύγει;... Άδύνατον να κρύβηκε κάτω απ' τα καθίσματα... ούτε και να πείησε... Λοιπόν: — Σκεφθήκατε να κυττάξετε άνάμεσα στα βαγόνια, πάνω στις άλυσσίδες που τα ένώδουν; — Ναι, κυττάξαμε κι' εκεί, βεβαιώσαν οι δύο άστυνομικοί.

ο Μαρκήσιος βρισκόταν εκεί! Τι είχε γίνει τότε; Ξεροντας ότι, αν έμεινε πάνω στη σκεπή, θα τον άνασκήκωσαν άσφαλώς στον πρώτο σταθμό, είχε σπύρει ως τη δεύτερη σκευοφόρο, που βρισκόταν στην άρχή του τραίνου και κατέβη μέσα

ΕΡΩΤΗΤΟΙ ΓΙΑ ΠΑΡΑΔΟΧΕΙΣ

ΤΟ ΕΙΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΗΜΙΤΗ

Ο δόγης που θ' αναλάβει, να δείξει τα αξιοπερίεργα της Βαρεκλώνης στους περιηγητές, θα πάει τον ξένο να δει κι' ένα παλιό γάλασμα και θα του πει:

— Έδώ ήταν άλλοτε το μοναστήρι που έχτισε ο κόμης Βιφρέδος, κυβερνήτης της Βαρεκλώνης, το 998, στη θύρα κριθείς μιας σπηλιάς, για να μη λησμονηθεί ένα θαύμα μεγάλου, που έγινε σ' αυτό το μέρος.

Και αν ο ξένος ζήτησε από τον δόγη να τον οδηγήσει στο παλιό μοναστήρι, ο δόγης θα τον έφερνε στο παλιό μοναστήρι.

Στη συνέχεια αυτή ζούσε άλλοτε ένας έρημιτης, ο Ιωάννης Γκαρέν. Η ελλάδα του και η πίστη του ήταν τόσο φημισμένη, ώστε έφθασε κι' ως τ' ασπίδα του διαβόλου. Και ο Πατριάρχης, αποφάσισε να δοκιμάσει τη διαβολική του δύναμη και στον εσέθη έρημιτη της σπηλιάς. Διοικήτης τότε της πόλεως ήταν ο κόμης Βιφρέδος, που είχε μια πολύ άσχημη κι' άκαρπη κόρη. Αυτή διάλεξε ο Σατανάς, για να επιτύχει το σκοπό του. Υστερ' από λίγο η Ρινάδω — έτοιμη να σκοτώσει η κόρη του δόγη — έβριζε σημεία διαμονοστασίας. Βλαστήματα, έλεγαν άσμενα λόγια, πατούσε κατ'αγής όποιον σταυρό έβλεπε μπροστά της.

Ο Σατανάς συγχρόνως έβαλε τη νέα να πει ότι μονάχα οι προσευχές του έρημιτη Γκαρέν θα μπορούσαν να την κάνουν καλά.

Ο κόμης χωρίς να διατάξει διόλου, υποθέτησε την κόρη του σ' ένα κλειστό φορέο και με τη συνοδεία σκλάβων, στρατιωτών και υπηρέτρων, την πήγε στη σπηλιά, όπου ο έρημιτης, περιόδεσε τις ημέρες του προσευχόμενος δίπλα σε μια νεκροκεφαλή, που του θυμίζει διακόχης τη ματαιότητα των εγκομιών.

Ο Γκαρέν ύπακούει έμμεσα την παγίδα του Σατανά, κι' ανήλθε στην άσχημη κρατήρη κοντά του η Ρινάδω. Η έπιμονή όμως του κόμης τον έκανε να υποχωρήσει. Δέχτηκε λοιπόν να κρατήσει για λίγες μέρες κοντά του διαμονοστατική, για να την εξορκίσει. Ο πειρασμός όμως ήταν μεγάλος. Ο διαβόλος έβαζε την άσχημη Ρινάδω να

προκαλεί τον Γκαρέν με σκανδαλιστικά χαμόγελα, με άσμενες στάσεις, και με γλυκά λόγια.

Τού κάκου ο έρημιτης μάτωνε τα γόνατά του από την συνεχή γονυκλισία μπροστά στη νεκροκεφαλή, παρακαλώντας το Θεό να του δώσει δύναμη ν' αντισταθεί στον πειρασμό. Μέρες και νύχτα ένοιωσε την επίθεσία να κυλάει σαν λάσπη στις φλέβες του...

Και σε μια στιγμή παροξυσμού, καταλαδαινόνας ότι λίγο ακόμα ήθελε για να γονυκλή στην αμαρτία, έπνιξε τη διαμονοστατική νέα με τα χέρια του και έθαψε το πτώμα της σ' ένα λάκκο που τον ένοιωσε σε μιάν άκρη της σπηλιάς και τον σκέπασε με μεγάλες πέτρες.

Μόλις όμως ο Γκαρέν διέπραξε το εγκλημα αυτό, συναισθάνθηκε το μέγεθος της κακής του πράξης. Οι τύψεις της συνειδήσεως του σπάρξαν την καρδιά. Κι' άσπληντας τη σπηλιά έτρεξε στη Ρώμη, ελπίζοντας στην άφεση των αμαρτιών του εκ μέρους του Πάπα.

Ο ποντίφης τον διέταξε να κυρίσει πίσω στη σπηλιά του, συρμένος κατά γής με τα τέσσερα, τρώγοντας αποκλειστικά ρίζες και χορτάρια και πίνοντας νερό μονάχα από τους καταρράκτες. Τού άπαγόρευσε επίσης να σηκώσει τα μάτια του στον ορανό ως τη στιγμή που ο Θεός θα του έδινε κι' ένα σημείο να καταλάξει ότι τον συγχωρεί.

Ο Γκαρέν υπάκουσε. Κατά τη μακρά του πορεία, τα ρούχα του κουρελιάστηκαν, τα γένεια και τα μαλλιά του σκέπασαν το πρόσωπο και το σώμα του γέμισε από ένα πυκνό στρώμα λάσπης...

Ο κόμης Βιφρέδος δεν μπορούσε από μεταξύ αυτό να παραρηγορή για την εξαφάνισή της κόρης του.

Μία μέρα ενώ κυνηγούσε αγριόχοιρους, οι υπηρέτες του έφεραν ένα παράξενο ζώο, που ήταν κρυμμένο πίσω από κάτι δένδρα. Ο κόμης διέταξε να το φέρουν στη Βαρεκλώνη. Υστερ' από καιρό, σ' ένα γεύμα που έδινε στο μέγαρό του, η συζήτηση περιστράφη γύρω στο άλλοκοτο ζώο που ανακά-

λυαν στο βάθος. Οι καλεσμένοι ζήτησαν από το δούκισσά να το δουν. Πραγματικά το τέρας μετεφέρθη σ' ένα σιδερένιο κλουβί κι' όλοι το περιεργάζονταν με τρόμο και περιέργεια...

— Άξανα, ένας γυιός του κομητοπούλίκας μάλης δάιναν μπάνω, ο οποίος έθλαξε την τροφή του, γύρισε στο ζώο και του είπε:

— Σήκω Γκαρέν! Ο Θεός σε συγχωρεί!

Οι προκατασμένοι έμειναν άδικοι μπροστά στο θαύμα αυτό: να δουν ένα μωρό να μιλά με φωνή τόσο σταθερή και καθαρή.

Και πριν προφθάσουν να σπυλάνουν απ' την πρώτη κατάπληξη τους, είδαν τα κάγκελα του κλουβιού να λυγίζουν, το αζώο — το Γκαρέν δηλαδή, γιατί αυτός ήταν — να βγαίνει από μέσα περπατώντας στα δυο πόδια, όπως όλοι οι άνθρωποι, να πλησιάζει τον τρομαγμένο κόμητα, να γονατίζει μπροστά του και να του εξηγεί, με ανθρωπινή λαλιά, την αιτία της εξαφάνισής της Ρινάδης.

— Ημαρτον! είπε τέλος ο Γκαρέν. Έγώ τη σκότωσα, για να μη πέσω στον πειρασμό. Τιμωρήθηκε σκληρά για το εγκλήμα μου. Ο Θεός με συγχώρησε. Μπρενέ τώρα να με κάψει έσύ δι, τι θέλεις!...

Ο κόμης ανατρίχισε. Η πρώτη του σκέψη ήταν να σηκωθεί το σταθί του και να σκοτώσει τον δολοφόνο της κόρης του.

Κατάλαβε όμως, ότι αφού ο Θεός συγχώρησε τον έρημιτη κι' ένα θαύμα, δεν έπρεπε να φανεί ασημένιος ο Γκαρέν. Και τον ίδιο νύχτα πήρε τους φίλους του και τον έρημιτη και τράβηξαν για τη σπηλιά. Ο έρημιτης τρέμοντας δλόκληρος, άρχισε να βγάζει μια-μια τις πέτρες και το χρώμα κάτω απ' το οποίο είχε θάψει το σώμα της Ρινάδης.

Κι' όταν τέλος έφτασαν στο βάθος του τάφου, βρήκαν τη Ρινάδω δολοφώνη, δροσερή και γελαστή σαν να έθυνοσε από βαθύ ύπνο.

Ο άγιος έρημιτης πέρασε την υπόλοιπη ζωή του σ' εκείνη τη σπηλιά. Κι' όταν πέθανε, ο κόμης Βιφρέδος έχτισε ένα μοναστήρι εκεί για να μνημόνευσε την ανάνησής του θαύματος στη μνήμη των ανθρώπων.

Σ. Α. ΣΠΟΛ

Διπλωματούχος του Πανεπιστημίου 14 ετών

Ο μικρός Άμερικανός Μέρριλ Κέννενθ Βόλφ είναι ένα σπάνιο (παίδι-θαύμα). Άρχισε να μιλά 4 μηνών. Ένός έτους, ήξερε να διαβάσει. Είκοσι δύο μηνών, έπαιζε στο πιάνο ραβούδες του Λίστ. Το Μάρτιο του 1944, ένεγράφη στο Πανεπιστήμιο του Γιάλα. Ήταν τότε μόλις 12 ετών, κι' όμως μια εξέτασις της αντίληψής του, με τις αμερικανικές μεθόδους μετρήσεως, απέδειξε ότι απέικε ελάχιστα απ' την αντίληψη του Άντονιανί! Σε 18 μήνες πήρε το διπλώμα του, για το οποίο οι άλλοι σπουδαστοί χρειάζονταν 3 χρόνια. Τώρα, σε ηλικία 14 ετών, είναι διακεκριμένος φυσικός, χημικός, μεθόδιστος και μουσικός. Το μέλλον του προμηνύεται λαμπρό. Έκτός αν αλλάξει κι' αυτός, σαν κάποιον Ουίλλιαμ Σίντνι, που πέθανε πέρσι απόλους γραφείς συμβολαιογραφείου της Βοστώνης, φτωχός και άσημος, μολοντί είχε γράψει στα 5 του χρόνια ένα συγγραμμάκι άνωθμοίς και στα 11 είχε γράψει μια διάλεξη περί της γεωμετρίας των τεσσάρων διαστάσεων!

Ο ΤΣΩΡΤΣΙΑ

στο σπίτι του

Ο παλιός ευτυχισμένος σύζυγος της Άγγλιας

Ο Ουίνστον Τσώρτσιλ, ο άνθρωπος που έσωσε την Άγγλια, ο σιδερένιος και τραχύς πολιτικός, έχει συγχρόνως αξιόλογο λογοτεχνικό ταλέντο.Θα μπορούσε, αν ήθελε, να κερδίσει μυθώδη ποσά με την πέννα του. Αμερικανοί επιχειρηματίαι του έχουν προσφέρει 1 εκατομμύριο δολάρια, για να εξασφαλίσουν την αποκλειστικότητα της αμερικανικής εκδόσεως των άποψημμενών του — τα οποία δεν έχει γράψει ακόμη και ενδέχεται να μη γράψει ποτέ. Αυτός όμως συγγράφει μόνο για ευχαρίστησι του, κι' όχι για χρηματικό όφελος.

Στην αυτοβιογραφία του λοιπόν, υπάρχει η εξέλιξη περιεκτική: «Ο γάμος μου ήταν το ευτυχέστερο και πιο χαρούμενο γεγονός ολόκληρης της ζωής μου. Γιατί δεν υπάρχει φαιότερο πράγμα από το να ένωθεί κανείς ισοδύνα μ' ένα πλάσμα ανάνηθο για κάθε ταπεινή σκέψη!.

Οι λίγες αυτές λέξεις δείχνουν πόσο πολύτιμο συντροφείο υπήρξε πάντοτε για τον Τσώρτσιλ η γυναίκα του. Παντρεύτηκαν στις 12 Σεπτεμβρίου 1908. Και πέρασαν ευτυχισμένα τα 38 χρόνια της συζυγικής ζωής των. Άπεκτησαν 4 παιδιά: τη Διάνω (ήδη κυρία Ντάνκαν Σάντνις) που έγεννήθηκε το 1909, το Ράντολφ, το 1911, την Σάρα (κυρία Βικ Όλντερ), το 1914, και την Μαίρη, το 1922. Μία ακόμη κόρη τους, η Μάρινγκολντ, πέθανε το 1920, σε ηλικία 3 ετών.

Έξη μήνες μετά τη γέννησι του πρώτου παιδιού της κ. Τσώρτσιλ, οι μαχητικές σουφραζέτες της Άγγλιας την ποθέρισαν, για πολιτικούς λόγους, ότι θα της άρπαζαν την κόρη της.

— Πάρ' δα! αυτά, λέει φαιδρά η ίδια, είμαι από τότε οπαδός της γυναικείας ψήφου!

Κι' όμως κατάγεται από μια παλιά και συντηρητική αριστοκρατική οικογένεια της Σκωτίας: Είναι έγγονή του έβδόμου κόμητος του Έιρλε.

Ο Τσώρτσιλ δεν αυτοσεχιδιάζει σχεδόν ποτέ τις άποψεις του, αλλά τις γράφει προηγουμένως και τις διαβάζει στη γυναίκα του.

Λέγεται επίσης ότι όταν ο Τσώρτσιλ έχη από σπύτι του μια συγκεντρώσι όπου ομιλούσε φύσεως, πολιτικής ή άλλων, δεν άρχιζε ποτέ να μιλά στους επισηκέτες του, αν δεν καλόησ απέναντί του στο τραπέζι η γυναίκα του, για ν' άκουση και να επιδοκιμάσει τα λεγόμενά του.

Αλλά ο Τσώρτσιλ έχει κι' ένα άλλο καλλιτεχνικό πάθος: μια μεγάλη κλίσι προς τη ζωγραφική. Ζωγραφίζει ίδιος ακουαρέλλες, με στυλ (Impressionist), θεωρείται δε ένας απ' τους καλύτερους ζωγράφους.

Άλλοτε πάλι, όταν οι σκοτούρες της πολιτικής έχουν κουράσει το μυαλό του, ο Τσώρτσιλ περνάει τη νύχτα του παίζοντας ως τις «μικρές ώρες» με τη γυναίκα του ένα παλιό παιχνίδι που λατρεύει: το γνωστό «μπεζίκι».

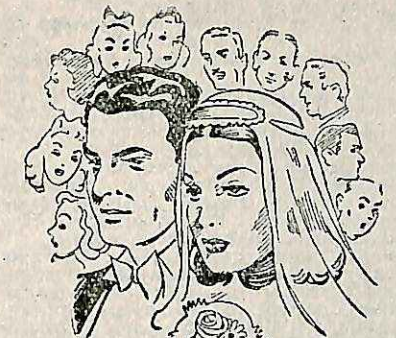
Η μεγαλύτερη ευχαρίστησί της κ. Τσώρτσιλ είναι να συντροφισθών τον άνδρα της στα «γούνη-έντ» του. Κάποτε, έλεγαν στον άειμνητο Λούι Τζώρτζ:

— Αν πεθάνω ενώ πρώτα, θα αφήσω γραπτές οδηγίες για όποιον θα φροντίσει για τα γεύματά του Ουίνστον. Το φαγητό του είναι κάτι σπουδαιότατο γι' αυτόν, παίζει μεγάλο ρόλο στη ζωή του!

Η κ. Τσώρτσιλ έχει μια γλυκιά ώμορφιά, συνδυασμένη μ' ευγενικούς τρόπους, που θυμίζουν τον «παλιό καλό καιρό». Τα ξανθά αλλοτε μαλλιά της έχουν τώρα χρώμα ασμένιο. Ντύεται απλά, αλλά κομψά. Λέγεται ότι αγοράζει τα φορεμάτά της από το ίδιο κατάστημα με τη βασίλισσα Έλισάβετ.

Αυστραλάνες άπεργες

Όλοι οι Αυστραλοί εργάται είχαν άπεργήσει επί 4 ημέρες, επειδή ένας παραγωγός κάποιου εργοστασίου έπληυν τον Σίδνεϊ προβάλλοντας σε ύμνο: «Από σημετείο σε σημετείο, η άπεργία κατάντησε πανεργατική και άπλώθηκε σ' ολόκληρη τη χώρα.

Πολύχαμοι

ΤΖΕΝΝΥ ΣΗΜΑΝ

και οι 8 σύζυγοί της

Μία από τις περιφημότερες γυναίκες πολυγάμου ήταν η αμερικανίδα Τζέννυ Σήμαν, που η σύλληψή της στη Νέα Υόρκη έκανε μεγάλο θόρυβο πριν από μερικά χρόνια.

Η Τζέννυ παντρεύθηκε όκτώ φορές κατά τη διάρκεια της περιπετειώδους ζωής της, διαλέγοντας τους συζύγους της ανάμεσα στα πιο διαφωτισμένα έπαγγέλματα. Ο πρώτος ήταν καθηγητής της γαλλικής, ο δεύτερος μεσίτης, ο τρίτος διοικητής έσπιατορίου, ο τέταρτος διευθυντής υκτερινού κέντρου, ο πέμπτος κτηματίας, ο έκτος καθηγητής του τέχνος, ο έβδομος δημοσιογράφος και συγγραφέας και ο τελευταίος... ντεκτέιβ!

Όλοι αυτοί άγαπούσαν την Τζέννυ κι' όταν έγινε η δική της στη Νέα Υόρκη κανείς τους δεν κατέθεσε τίποτε εις βάρος της. Τρεις μάλλιστα από τους τέως συζύγους της έπαιαν στο δικαστήριο ότι θα ήταν πολύ ευτυχισμένοι, αν η Τζέννυ δεχόταν να συζητήσει και πάλι μαζί τους.

Η Τζέννυ άνηκε σε μια από τις ευπορότερες οικογένειες του Κολάμπους. Όταν έγινε δεκαπέντε χρόνων, ο πατέρας της σκέφθηκε πως θα ήταν καλό να την μάθει γαλλικά και την έστειλε σ' έναν άρκετα νέο ακόμη καθηγητή, τον Ίουλιω Ντελωτέ, που είχαν άγκατασταθεί πριν από λίγο καιρό στην ίδια συνοικία όπου βρισκόταν και το σπίτι της Τζέννυ.

Μία μέρα, η νέα, φεύγοντας από το σπίτι του καθηγητού της, άρθηκε με τρόπο πάνω στο τραπέζι το ένα από τα γάντια της.

Όταν ο Ντελωτέ το βρήκε, έπειτα από λίγη ώρα, διάβασε έκπληκτος πάνω στη ράχη του μικρού δλασπρου γαντιού, γραμμένες με μολύδι, τις λέξεις: «Σας άγαπάω!».

Μά επειδή δεν ήταν βέβαιος αν η έκμυστηρευσί της Τζέννυ προωρήσταν γι' αυτόν, άπέφυγε να κάνει και τον ελάχιστο ύπανινμο στη μαθητριά του και φάνηκε πολύ επιφυλακτικός στο μάθημα της επομένης ημέρας.

Η νέα έφυγε άπογοτευμένη κι' έκλεισε πίσω της με όρη τη πόρτα. Το ίδιο βράδυ έβήλωσε κατηγορηματικά στον πατέρα της ότι είχε βραδύη τα γαλλικά και ότι δεν θα ξαναπήγαινε για μάθημα.

Άλλ' ο Τόμας Σήμαν ήταν πολύ άσπρηος οικογενειάρχης και την άλλη μέρα έπήγε ο ίδιος την κόρη του στο σπίτι του Ντελωτέ.

Όταν έφυγε ο πατέρας της, η Τζέννυ έσπασε σε λυγμούς και φανέρωσε στον καθηγητή το αίσθημά της. Κι' εκείνος την άγαπούσε και σε λίγες μέρες έγιναν οι γάμοι τους.

Το περιστατικό αυτό είχε κάμει, όμως τον Ντελωτέ να χάσει την υπόληψή του μεταξύ της κοινωνίας του Κολάμπους. Είγα-σινά, οι μαθηταί και περισσότερο οι μαθητρίες του τον έγκατέλειψαν, γιατί κανένας πατέρας δεν ήθελε πια να του έμπιστευθεί το παιδί του.

Στο τέλος το νεαρό άνδρόνιο άγκατέλειψε το Κολάμπους και έφυγε για τη Νέα Υόρκη.

Τρεις μήνες άγκαταστήσεως είχαν άπογοτεύσει τη μικρή Τζέννυ και την είχαν κάμει ν' αντιληφθεί ότι το ίδιο καί της ήταν ένας άνθρωπος κοινός.

Έτσι, δεν άσκολοιόθηκε να άκούση

τά άμορφα λόγια που της έλεγε ο μεσίτης στον όποιον είχαν άπευθυνθεί για να της βρή ένα διαμέρισμα.

Ο μεσίτης αυτός λεγόταν Ίερεμίας Λώκ και είχε ένα κομψό σπίτικι με κήπο στην άκρη της Μητού Στρήτ.

Ένα βράδυ, αντί να γυρίση στο ξενοδοχείο όπου έμενε μαζί με τον άνδρα της, η Τζέννυ πρότιμος να άγκατασταθεί στο σπίτι αυτό.

Ο Ίερεμίας Λώκ την άγαπούσε πραγματικά και ήταν πολύ τίμιος άνθρωπος κι' έπειτα από μερικές ημέρες την παντρεύθηκε.

Το άνδρόνιο έζησε ευτυχισμένο δυό περίπου χρόνια.

Άλλά τότε συνέβη μια άπροσδόκητη καταστροφή. Το σπίτικι της Μητού Στρήτ άποτεφρόθηκε μία μέρα — είναι πολύ πιθανό ότι η πυρκαϊά άφύελεσε σε άπροσέξια της Τζέννυ — και οι δύο σύζυγοι άγκαταστάθηκαν σ' ένα ξενοδοχείο, που στο Ισάγελό του βρισκόταν μία μεγάλη αίθουσα έσπιατορίου.

Σαν να μην άρκούσε, όμως, η άποτέφρωσις του σπιτιού του, μία μεγάλη κακοτυχία άρχισε να δερνή τον Ίερεμία Λώκ από την ημέρα εκείνη. Οι δουλειές του πήγαιναν πολύ άσχημα και σε λίγο βρέθηκε στην άνάγκη να άγκαταλειψη το ξενοδοχείο να να άγκατασταθεί μαζί με τη γυναίκα του σ' ένα άλλο δωμάτιο.

Άλλά η Τζέννυ δεν ήταν πια ένα μικρό κοριτσάκι όπως άλλοτε. Είχε άποκτήσει άρκητη πείρα.

Έτσι, μία μέρα, άγκατέλειψε χωρίς καμμία είδοποίησι το δυστυχισμένο Λώκ, που δεν έβρισκε ποτέ να την άγαπή όπως άποδείχθηκε κατά τη δική της.

— Η γυναίκα αυτή είναι άσφα, είπε στο δικαστήριο. Έγώ όμως ήμουν ένας άθλιος και, αν έφυγε από τα χέρια μου, δεν φταίει καθόλου η Τζέννυ. Σας άκατεύω να της έπιδώσετε να ξαναγυρίση κοντά μου, για να της άποδείξω ότι αξίζω περισσότερο από άλλοτε.

Φεύγοντας από το Λώκ, η Τζέννυ άναγύρισε στο ξενοδοχείο, όπου είχε λόγους να πιστεύη ότι θα γινόταν εύπρόσδεκτη.

Πραγματικά, έπειτα από μερικές έδομέδες, παντρεύσαν τον Ουίλλιαμ Βίνκεντιγκ, τον διοικητή του έσπιατορίου, που βρισκόταν στο Ισάγελο. Μία μεγάλη εύκολια, η Τζέννυ τον έπεισε ότι ο Λώκ ήταν εξάδελφός της και ότι την είχε εμφανισί για γυναίκα του, θέλοντας ν' άποφύγη την καχυποψία και τα σχόλια του κόσμου, που, διαφορετικά θα την θεωρούσε ίσως σαν έρωμένη του.

Ο γάμος αυτός της Τζέννυ δεν ήταν καθόλου ευτυχισμένος. Ο νέος σύζυγός της ήταν βίαιος και πολύ ζηλότυπος.

Μία μέρα, άβηδισμένη από τις καθημερινές σκηές του, τον έγκατέλειψε κι' αυτόν, όπως είχε άγκατέλειψε τους προηγουμένους.

Σκέφθηκε τότε να έμορμισθί ως χορεύτρια. Άλλά το μόνο που κατόρθωσε ήταν να παντρευθί τον Χάρρυ Νήπρι, τον διευθυντή της «Άλμπιαν», όπου είχε καταρθεί ζητώντας εργασία.

Έπειτα ήλθε η σειρά ενός κτηματίου από τη Ντακότα, που την άπήγαγε σχεδόν ένα βράδυ μέσα από το κέντρο που διήδυσε ο σύζυγός της, ενός καθηγητού του τέχνος, ενός δημοσιογράφου...

Σύντομοι γάμοι, που καθένας τους γέμισε την ψυχή της Τζέννυ με άπογοήτησι. Ο κτηματίας από τη Ντακότα ήταν πολύ βάνουλος, ο καθηγητής του τέχνος πολύ υλιστός και ο δημοσιογράφος ζούσε με τις ιδέες του και θυμώταν τη γυναίκα του μόνον όταν ήθελε να έξοκαρασθί.

Ο τελευταίος σύζυγος της Τζέννυ ήταν ο Πέτερ Μπράουν. Ένας ντεκτέιβ!

Μία μέρα, κυνηγώντας μία σπιέρα παραχαράκτων, ο Πέτερ, έπεσε πάνω στον Ουίλλιαμ Βίνκεντιγκ, τον άλλοτε σύζυγο της Τζέννυ.

Ο ντεκτέιβς τον άδήγησε στο γραφείο του για να τον άσκηρίνη. Μόλις όμως ο ξενόδοχος μπήκε μέσα, άρπάξε μία φωτογραφία που βρισκόταν πάνω στο τραπέζι και άρχισε να φωνάζει:

— Η γυναίκα μου! Για τ' όνομά του Θεού, ποί μπορεί να την βρώ!

Ο πέμπλος που έσέκασε ως έσπιαστής τη νεαρή γυναίκα είχε έσπιασθί. Μία έρευνα της άστυνομίας έπέκαλυψε όλη την προηγουμένη ζωή της... Την έρευνα αυτή την είχε ζητήσει ο ίδιος ο σύζυγός της. Κι' αυτές ήταν έκείνες που την παρέδωκε στα χέρια της δικαιοσύνης.

Η Τζέννυ Σήμαν καταδικάσθηκε άπο το δικαστήριο σε διετή φυλάκισι κι' όταν βγήκε από τη φυλακή έαναγύρισε στο πατρικό της σπίτι, άποφασισμένη να μην ξαναπαντρευθί πια!

ΤΟΞΑ ΚΑΙ ΒΕΛΗ

στο σημερινό πόλεμο

Ένα πρωτότυπο Άμερικανικό σώμα

Το παρακάτω άρθρον όφείλεται στον Άγγλο συνταγματάρχη Τζακ Τσώρτσιλ. Ο άξιωματικός αυτός είχε έπονυμοσθί «Γρελλός» συνταγματάρχης. Η ήρωική δράσις του με τα «Κομάντος» τον έκανε μία απ' τις θρυλικές μορφές του πολέμου. Έλαβε μέρος σε έπικειρήσεις στη Νορβηγία, στη Σικελία, στο Σαλέρνο, στα Βαλματικά νησιά, και παρασημοφορήθηκε για την άνδρεία του. Τον Ίούνιο του 1944, άιχαλωτισθήκε απ' τους Γερμανούς, αλλά κατάφερε να δραπετεύσει. Άργότερα πολέμησε στον Ειρηνικό, κι' ενώ βρισκόταν εκεί έγραψε το άρθρο αυτό για το άγαπημένο του σπόρ: το τόξο.

Ήταν Δεκέμβριος του 1939, ή παράξενη εκείνη περίοδος της άναμονής, που κανείς απ' τους έπολέμους δεν φαινόταν ακόμη άποφασισμένος για σσβαρή πολεμική δράσι.

Μία νύχτα, είχαμε βγή περπολία, έμπρός απ' τη Γραμμή Μαζινό. Έκανε σθερό πανωνία. Θούρουμε όλοι παραθέτες στολές, για να μη ξεχωρίζουμε απ' το χιόνι, στο φως του φεγγαριού. Οι άλλοι ήταν ώπλιοιμένοι με αυτόματα — που είχαν άρχεισι τότε να φτάνουν απ' την Άμερική — κι' ενώ με το τόξο και τα βέλη μου. Σαφνικά άκούσαμε όμιλίες Γερμανών στρατιωτών. Άπειαμε ως 50 μέτρα. Η εύκαιρία ήταν μονοδική!... Έτοιμασα το τόξο μου κι' έρριξα τρία βέλη! Απ' τη σύγχυση, το θόρυβο και τους πυροβολισμούς που άρχισαν να περφουν στην τύχη, κατάλαβα πως δεν είχα άστοχήσει...

Ποτέ άλλοτε δεν μου δόθηκε δυστυχώς εύκαιρία να μετακινήσθω το τόξο μου στον πόλεμο. Άλλά οι Άμερικανοί φίλοι μου τοξόται υπήρξαν τυχερώτεροι. Στον Ειρηνικό, είχε καταρτισθί ένα σώμα από 300 τοξότες, για το κυνήγι των Γαπωνέζων. Αυτοί είσχωρούσαν στη ζούγκλα, έβφαναν κοντά στις έσπρηκές θέσεις, σκόρπιζαν άθροδα το θάνατο κι' έφευγαν πριν μωρσούν οι Γαπωνέζοι ν' αντιληφθούν από που έρχόντουσαν τα φοινικά βέλη. Σε πάστρεφαν έτσι περισσότερους από 1.000 έσχρούς, χωρίς να έχουν αυτοί καμμία άπώλεια.

Δεν είναι λοιπόν παγινιδί το τόξο, ούτε ένα διασαστικό μόνον σπόρ. Γίνεται όλο φοβερό, όταν έξερ κανείς να το χρησιμοποίη.

Το βέλος ξεκινάει συνήθως με άρχική ταχύτητα 65 μέτρων στο δευτερόλεπτο, φθάνει δε σε άπόσσι που έξαστάται απ' την ποιότητα του τόξου και την ικανότητα του τοξότου. Κανονικά άπόσσι θεωρούνται τα 250 μέτρα. Τα τόξα για τους άνδρες ζυγίζουν 20-30 κιλά και για τις γυναίκες 10-15. Υπάρχουν ωστόσο και είδικα τόξα για έσαιρετικούς τοξότες, που στέλνουν τα βέλη τους σε άπόσσι 500 μέτρων!

Η ιστορία αναφέρει ότι ο Τούρκος σουλτάνας Σελίμ, το 1797, κέρδισε το ρεκόρ, μ' ένα ριζμό 766 μέτρων. Το κατορθώμα του αυτό εινε χαρηνμένο σε μία μαρμαρίνη στήλη, στην πλατεία Όκ Μειντάν της Σταμπούλ.

Στην Άγγλια, το σπόρ της τοξοβολίας είχε πάντοτε πολλούς θιασώτες, κι' είχαν Ιδρυθί διάφορες έσχοες και άθλητικά σημετεία τοξοτών.

Το σπόρ αυτό εινε ευγενικό, και συγχρόνως ώφελιμώτατο για τα μπράτσια, τους ώμους, το στήθος και την πλάτη. Άπαιτεί την άπόλυτη συνεύσσι και χεριού και ματιού, μυών και μυαλού. Κανένα άλλο δεν έχει τέτοιο έβελγιστρο, και κανένα δεν προσαρμίζεται τόσο τέλεια σε κάθε σηματική διάπαισι: Για τους άθλητες υπάρχουν βαρυά τόξα και βέλη, για τους λιγώτερο γυμνασμένους έλαφρότερα.

Το δνειρο κάθε τοξότου εινε να καρφώση τρία έλληπαλλάκια βέλη στο κέντρον του στόχου του. Έλάχιστοι όμως το κατορθώνουν. Όταν σημετεία κάποιος μία τέτοια έπιτυχία κατά τις διαδικές προγυνάσεως στις έσχοες των τοξοτών, όλοι οι άλλοι όφειλουν να του δώσουν από 1 σελλίνι καθέννας, ως έσφορα τιμής. Το κακό όμως εινε ότι, κατά διαβολικήν σύμπτωσι, οι έπιτυχίες αυτές έρχονται συνήθως... όταν δεν υπάρχουν κανείς παρών!

Συν)κης ΤΖΑΚ ΤΣΩΡΤΣΙΑ

Οι αδιάβατοι με τη μακρυά μύτη

Μία μυστική όργάνωσις σαν τους Γάλλους «Καγκουλόρ» έκανε την εμφάνισή της στην Ιαπωνία. Τα μέλη της ονομάζονταν «Τενγκκού», δηλαδή «διάβολο με μακριά μύτη». Θούρουν μαύρες κουκούλες, που κρυβουν το πρόσωπό τους και συγκεντρώνουν τακτικά σε μέρη μυστηριώδη. Ένα ίσχυρό «Διευθυντήριο» δικάζει και διατάσσει την δολοφονία των κανόνος. Οι όφμως για την τρομοκρατική δράσι της όργάνωσεως έχουν σπείρει τη φρίκη στο λαό. Το πρόγραμμά της έχει τοιχοκολληθί στους δρόμους του Τόκιο. Το πρώτο άρθρον του όρίζει τυφλή πιστι στο Μικάδο. Άλλά ο στρατηγός Μακ Άρθουρ λέει: «Βάνει ριζικά μέτρα για τη διάλυσι της όργάνωσεως και βεβαιώνει ότι σε 3 μήνες δεν θα υπάρχει πια».

2ον

Η κατάπτωσι αυτή του έφερε τη σκέψη της αυτοκτονίας. Καθώς όμως πλησίαζε στο Σγκουάνα, για να κάνει τη μεγάλη βουτιά στα σκοτεινά νερά του, κάποιος άπαχης τον άρπαξε από πίσω, για να τον ληστέψει. Ο νεός τον έριξε κάτω, με δυο καλοζυγισμένες γροθιές, και τον άφισε έπειτα να φύγει. Άλλα η περιπέτεια αυτή ήταν μια αντίδρασις, που τον έκανε ν' αλλάξει ξαφνικά σχέδιο.

Αντί ν' αυτοκτονήσει, αποφάσισε ν' αλλάξει όνομα, προσωπικότητα, και να φύγει απ' το Παρίσι, για ν' αναζητήσει περιπέτειες, για να ζήσει μια καινούργια ζωή, άγνωστη μεταξύ άγνωστων.

Όταν έφτασε με το τρέινο στη Μασσαλία, άδειασε, με την ταχυδακτυλουργική του ικανότητα, τις τσέπες ενός διαβάτη. Στο πορτοφόλι του βρήκε ένα χρηματικό ποσό άρκετο για να βάλει σ' ενέργεια το σχέδιό του.

Θα γινόταν ένας μεγάλος τυχοδιώκτης. Αν αυτό τον διασκέδαζε, θα εξακολουθούσε. Αν όχι, ο αυτοκτονούσε... όπως είχε αποφασίσει να κάνει, την περασμένη νύχτα, στο Παρίσι. Δεν είχε να χάσει πάντως τίποτε, μ' αυτή τη δοκιμή... Θα γνώριζε επί τέλους την περιπέτεια, την ελευθερία ζωής!

Η τύχη τον ευλόγησε: Γιατί πήρε κατά σύμπτωσην απ' τη Μασσαλία το ίδιο πλοίο, με το οποίο ταξείδευαν ο Μπέρντ κι' οι σύντροφοί του.

Μυρίσθηκε άμέσως κάποιο μυστήριο... Γιατί ο Άμερικανός μισούσε τόσο τους δημοσιογράφους, που θα διαφείζαν το όνομά του; Κι' όμως, σαν έμπορος, έπρεπε να επιδιώκη τη ρεκλάμα...

Δεύτερη άπορία: Γιατί ο Ίνδος υπρέτης κοιτών τον διαμέρισμα του Μπέρντ, κι' όχι σε μια απ' τις τόσες ειδικές καμπίνες του πλοίου; Και γιατί ο Μπέρντ δεν ανέβαινε ποτέ στη γέφυρα;

Τρίτη άπορία: Γιατί ο Τζών Μπέρντ ζει μόλις ν' ένα μόνον λευκό σύντροφο, ενώ οι εξερευνητικές αποστολές του είδους αυτού είναι πάντα πολυμελείς και θαυμάσια οργανωμένες;

Άλλα η ιστορία αυτή παρουσίαζε κι' άλλα ακόμη σκοτεινά σημεία...

Ένα βράδυ, απ' το παραθύρακι της καμπίνας του Πέτερκεντ, ο Μιστέρ είδε τον Μπέρντ, τον καθηγητή και τον Ίνδο σκυμμένους πάνω από ένα μεταξωτό πακουνό, με σεβασμό. Δεν ήταν λοιπόν υπηρέτης!

Ο Ζάν Μιστέρ γνωρίσθηκε στο σαλόνι με την μίς Έλλην και βεβαιώθηκε ότι η κοπέλλα δεν ήξερε τίποτε για τον μυστηριώδη εκείνον άνθρωπο.

Ποτέω ότι είχε κάποιος φτωχός φοιτητής, του είπε η νέα, κι' ότι προσφέρθηκε να εξυπηρετήσει τον πατέρα μου, για να ταξιδεύει δωρεάν ως την πατρίδα του.

Ήταν λοιπόν υπηρέτης; Ή φοιτητής; Ή Μιστέρ αποφάσισε να μάθει περισσότερα πράγματα. Απ' τις χαραμάδες της πόρτας, έβλεπε άπειρους κλωροφοριούσ στον άνθρωπο εκείνον, που κοιμόταν πίσω της, και μπορούσε έτσι να τον ναρκώσει.

Δεν χρειάστηκε να κάνει το ίδιο για τον καθηγητή, ο οποίος ροχαλίζει ηχηρότατα. Βρήκε το μεταξωτό πανί. Και κατάλαβε

ότι τα σχέδια που υπήρχαν επάνω του, δεν ήταν Ινδικά, αλλά θιβέτiana. Έθγαλε λοιπόν το συμπέρασμα ότι ο 'Υπηρετής' ήταν απ' το Θιβέτ.

Δεν ήξερε τίποτε άκόμη... Κι' όμως έπρεπε να προσποιηθεί ότι τα ξέρει όλα, για να καταρθεί για συνοδεία του Άμερικανού. Γιατί το ήθελε, αυτό; Στην αρχή, από περιέργεια. Έπειτα, για να μην εγκαταλείψει την Έλλην, που άρχισε να τον ενδιαιρεί πολύ, μολονότι δεν έκαταλάβαινε άκόμη καθαρά τι έννοιζε γι' αυτήν...

Έφανε την εξέλιξη που πήρε η συνομιλία του με τον Μπέρντ. Και είδαμε ότι βγήκε απ' το διαμέρισμά του, όπου τον βεβαίωσε ότι θα άναγκαζόταν να δεχθεί τη συντροφιά του.

Όταν ο νέος συνάντησε πάλι τη μίς Έλλην στο σαλόνι, περίσθεσε ότι η κοπέλλα δεν ήξερε τίποτε για τις υποθέσεις του πατέρα της.

Τι συνέβη, λοιπόν; τον ρώτησε εκείνη. Όμολογήσατε στον μπαμπά ότι είσατε δημοσιογράφος;

Σούτ, μίς! της είπε. Μη μάς άκούσης κανείς... Δεν θέλω να στενοχωρήσω τον κ. Μπέρντ, γιατί είναι ένας θαυμάσιος άνθρωπος κι' αποφάσισε να δεχθεί τη συντροφιά μου!

Η πρώτη κίνησι της νέας ήταν μία έκδηλος χαράς. Άμέσως όμως κατόπιν, φάνηκε στο πρόσωπό της κάποια κρυφή ανησυχία.

Πώς τον έπεισατε; ρώτησε. Άποδεικνύοντάς του ότι θα του φανώ χρήσιμος. Δεν είναι λογικό αυτό;

Παρ' όλη την αυτοκυριαρχία της, η Έλλην κτύπησε τον νέο με ταράχη, που τον έπεισε άπόλυτα ότι η υποθέσις αυτή έκρυβε κάποιο μυστήριο...

Είσατε... αυτό τον Ίνδο... τον Μονγκέντ; τον ρώτησε, κτυπάζοντάς τον στα μάτια.

Τον είδα. Και... τι ιδέα σχηματίσατε;

Τι θέλετε να ήπτε, μίς; Άκούσατε! είπε η νέα, πιάνοντας το χέρι του Ζάν με μία κίνησι ουδερότητι.

Δεν σας γνωρίζω. Μου φαίνεται όμως ότι μπορείτε να σας έχω κανείς έμπιστούμενος... Όστόσο κάποτε η συμπεριφορά σας με κάνει ν' ανησυχώ. Επί παραδείγματι, η επιτηδεύσις σας επί ληποδυσία... Άς είναι! θέλω να πιστέψω, παρ' όλα αυτά, ότι είσατε τίμιος και ειλικρινής.

Να το πιστέψετε, μίς! Και να πιστέψετε επίσης ότι σας είμαι όλόψυχα άφοσιωμένος! Άν αποφάσισα ν' ακολουθήσω την αποστολή του πατέρα σας, το έκαμα πρό πάντων για να ζώ κοντά σας...

Η φωνή του νέου έτρεψε λίγο. Άνέβηκαν στη γέφυρα. Ήταν μία νύχτα κλιμακή και ζάστερη.

Αναζήτησαν μία ψυχρή νωνία. Άναζήτησαν καλή ότι συμβαίνει κάτι άσυμμάχητο! είπε η νέα ζωηρά. Είπατε πρό όλίγου ότι θα λάβατε μέρος στην αποστολή για να βρискете μαζί μου. Πρέπει όμως να ξέρετε ότι έχω πνιγείν μόνο ως την Καλκούττα. Ο πατέρας μου δεν έννοει να μ' άφήσει να προχωρήσω περισσότερα...

Άρ' ότου γνωρίσει αυτόν τον Μονγκέντ, δεν είναι πιά ο ίδιος μαζί μου. Δεν μου ανακοινώνει τις σκέψεις του, ούτε τα σχέδιά του... Άλλοτε, ήμασταν δυο καλοί φίλοι.

Το ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Σταθεροποίησις

Όροσί μου, είναι πιά καιρός κι' εσύ, σαν είδους Τσουδερός, χωρίς καθυστερήσεις, τον έρωτά σου προς μέ, που άστατος είναι ώριμος, να σταθεροποιήσης!

Βρέ, λίγο μόνο αν κυττά τον Τσουδερό και τον Καρτά, θα βάλει, φρόσμημέ-

και θα ριχτής με πο- (κακή) να κάνης τη σταθερο- (ποί) μέ δλα σου τα μέσα!

Κι' αν δης με λυπη (σου πολλή) ότι το κάλυμα σου λαί- (κακή) δεν θα σ' εγκαταλείψω και στο δικό μου - (κακή) με μία κουβέ- κουτσά- (κακή) εγώ θα... σε καλώψω!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

3ον

Ηταν ένα μίνιμα γλοιώδες, άπιδιαστικό μάλλον για ένα Ευρωπαίο, αλλά όρεκτικό για τους Ιθαγενείς, και πρό πάντων για τα χαμινιά, που βούτηξαν άμέσως τα χέρια τους. Ο Ζάν τα κυτάξε, γελώντας. Ή καλή καρδιά του δεν τον άφινε να τους χολάση την ευχαρίστησι.

Σαναπάρε (καρρί), «σακίμψι!» τον συμβούλεψε ένα απ' αυτά, που είχε φάει με ξεχωριστή όρεξι.

Συγχρόνως έσκυβε προς τον «σακίμψι» - όπως ονομάζουν οι Ιθαγενείς τους λευ-

λοι, σύντροφοι σε κάθε περιήγησί του. Ήλθε όμως αυτός ο Μονγκέντ...

Τον ξέρετε από καιρό; ξέκοψε ο Ζάν.

Τον έφερε ο καθηγητής στον πατέρα μου, πρό τριών μηνών. Έπειτα ξαναήλθε συχνά στο σπίτι μας, σκεδόν πάντα τη νύχτα... Συζητούσαν κι' οι τρεις επί όλόκληρης ώρας... Τότε αποφάσισαν αυτή την άνάβασι στο Έδερεστ...

Ίσως δεν κάνω καλά που σας τα λέω όλ' αυτά, χωρίς να σας ξέρω... Προβίδω τον πατέρα μου... Νοιώω όμως τον έαυτό μου τόσο μόνο!... Και φοβάμαι!... Δεν ξέρω τι ακριβώς, αλλά μου φαίνεται ότι μάς άπειλει κάποια συμφορά!... Αυτός ο Ίνδος είναι άπαίσιος. Όταν με κυτάξε, άνατριχιάζω, δάκλπα... Είσατε τα μάτια του; Είναι άπλην και φαίνονται σαν να μη βλέπουν, ότι βρίσκεται έμπρός τους...

Πολλές φορές οι κινήσεις του μοιάζουν με αυτόματα... Κάποτε, που μου φίλησε το χέρι, έννοιωσα τα χείλη του παγωμένα. Παρ' όλιγο να λιποθυμήσω...

Στεκόντουσαν ο ένας κοντά στον άλλο. Έξαφνα η κοπέλλα άρπαξε το μπράτσο του συντρόφου της και το έσφιξε δυνατά, προσφέροντας λαχανισμένα:

Πέστε μου ότι είσατε τίμιος άνθρωπος, ότι δεν επιδιώκετε σκοτεινούς σκοπούς, ότι θα με προστατεύσετε!... Δεν ξέρω γιατί σας τα λέω σήμερα όλ' αυτά... Υπάρχουν στιγμές που κάνω την ψυχραιμία μου...

Σώπασε άπότομα, έδειξε μία σκοτεινή σιλουέττα, που είχε ξεπροβάλλει λίγο μακρύτερα, και ψιθύρισε:

Κυτάχτε! Αυτός!...

Ήταν πραγματικά ο Ίνδος, που έκανε το βραδυνό του περίπατο στη γέφυρα.

Είχε άκούσει τη συνομιλία τους; Ποιός ξέρει!... Έμεινε άκίνητος. Κι' όταν άκόμη κατάλαβε ότι τον είχαν αντιληφθεί, στάθηκε στην ίδια θέση, άδιάφορος φαινομενικά για όλα.

Το σκοτάδι δεν άφινε να φανούν τα χαρακτηριστικά του. Κατάλαβαινε όμως κανείς ότι τα μάτια του ήταν κορμωμένα στο ζευγάρι, κι' ότι η ματιά του έκρυβε κάποια άπειρη...

Ο Ζάν Μιστέρ έσφιξε ζωηρά τα χέρια της Έλλην και της είπε σιγά:

Θα σας προστατέσω... Σας το όρκιζομαι!

ΣΤΗΝ ΚΑΛΚΟΥΤΤΑ

Ο Ζάν Μιστέρ τριγύριζε στους δρόμους της Καλκούττας, όπου είχαν φθάσει την προηγούμενη ήμερα. Όπως ο Τζών Μπέρντ κι' οι σύντροφοί του, είχε κι' αυτός άγκατασταθί στο ίδιο μεγάλο ξενοδοχείο της ευρωπαϊκής συνοικίας.

Μόλις έφθασαν, ο Μονγκέντ είχε κοηή. Άλλα ο Ζάν ήταν βεβαίως ότι δεν θα άργούσε να ξεναγήσει, αφού τελείωνε κάποια μυστηριώδη έργασια.

Ο Μπέρντ κι' ο καθηγητής είχαν κλεισθή στα δωμάτια τους και δεν είχαν βγεί πιά καθόλου. Ή Έλλην περίμενε τα γεγονότα, διαβάζοντας τις έφημερίδες στο κώλλα του ξενοδοχείου, για να περάση την ώρα της.

Στο υπόλοιπο ταξίδι, δεν είχαν έλθει σε πολλή έπαση ο Γάλλος κι' οι Άμερικανοί. Κάπου-κάπου μόνον, όταν τύχαινε να συναντηθούν στη γέφυρα του πλοίου, ο Μπέρντ ρωτούσε νευρικάσμενος:

Είσατε πάντα αποφασισμένος να με συνοδεύσετε;

Πάντοτε! άπαντούσε ο Μιστέρ. Κι' ο έκατομμυριούχος άποκαρυνόταν άνασχηκόντας τους ώμιους του.

Το προηγούμενο βράδυ, είχε άπαναλάβει την ίδια έρώτησι. Έπειτα είχε προσθέσει:

Έν τοιαύτη περιπτώσει να είσατε έτοιμος αύριο βράδυ, για να ξεκινήσουμε προς το Βορρά. Δεν έχετε καμμία δουλειά στη Καλκούττα;

Τώρα ο νέος έκανε ένα γύρο στη γραφική συνοικία των Ιθαγενών. Άγόρασε μερικά μικροπράγματα Ινδικής τέχνης.

Προς το μεσημέρι, πλησίασε ο ένα ύ- παιθριο μαγειρείο, όπου άχνιζε ένα τεράστιο καζάνι με το έθνικό φαγητό των Ίνδων: το «κάρρι», στο οποίο βουτούσαν διάφορα χαμινιά τα βρώμια χέρια τους.

Του έδωσαν ένα μεγάλο λαχανόφυλλο, σαν πιάτο, πάνω στο οποίο υπήρχε μία ποσότης ριζιού άνακατεμένου με διάφορα μπαχαρικά.

Ήταν ένα μίνιμα γλοιώδες, άπιδιαστικό μάλλον για ένα Ευρωπαίο, αλλά όρεκτικό για τους Ιθαγενείς, και πρό πάντων για τα χαμινιά, που βούτηξαν άμέσως τα χέρια τους. Ο Ζάν τα κυτάξε, γελώντας. Ή καλή καρδιά του δεν τον άφινε να τους χολάση την ευχαρίστησι.

Σαναπάρε (καρρί), «σακίμψι!» τον συμβούλεψε ένα απ' αυτά, που είχε φάει με ξεχωριστή όρεξι.

Συγχρόνως έσκυβε προς τον «σακίμψι» - όπως ονομάζουν οι Ιθαγενείς τους λευ-

κούς. Έξαφνα άρπαξε ένας Ίνδος άστυνομικός, άρπαξε το παιδί και του έδωσε δυο δυνατά καστούκια.

Τι συμβαίνει; ρώτησε ο Γάλλος με έκπληξι.

Κλέφτης, «σακίμψι!» Κτύπαζε!... Έσύ τοιδίνες να φάν, κι' αυτός σου έσφανε τις τσέπες...

Κι' ο πόλιςμον έθγαλε απ' το βρώμικο ρούχο του μικρού το ρωλόγι του Μιστέρ, και διάφορα άλλα πράγματα κλεμμένα απ' τις τσέπες του. Το παιδί είχε μπείσε στριγνές φωνές.

Αυτός τάκλεψε! ουρλιάζε, δείκνοντάς τον άστυνομικό. Και τώρα σου τα παρουσίασε για να του δώσης ρεγάλο ένα άσπ- μένιο «άννα».

Ο Μιστέρ γελούσε με την καρδιά του. Ήξερε ότι δεν ήταν άπίθανο να τον είχε κλέψει πραγματικά ο πόλιςμον και να έ- παιζε αυτή την κωμωδία...

Ο άστυνομικός προσπάθησε να πάρη μαζί το μικρό, που αντίσπεκόταν, κλω- τούσε, δάγκανε... Ο Μιστέρ έθγαλε απ' την τσέπη του μερικά «άννα» και του τα έδωσε.

Άφιστε αυτό το παιδί, του είπε. Μα είναι κλέφτης! Πρέπει να πάρη φυλάκι!

Σας λέω να τ' άφισετε.

Κι' ο Γάλλος διπλάσιασε τα νομίσματα. Ο πόλιςμον διάτασε, έφερε μερικές άντιρρήσεις άκόμη, με την έλπίδα να πάρη περισσότερα. Όταν είδε ότι δεν υπήρχε τέτοια πιεσνόντης, άφισε έλεύθερο το χαμινί, το οποίο το έδωσε άμέσως στα πόδια.

Άλλα ο Μιστέρ ήταν περιέργος να κου- βεντιάσει με τον μικρό. Τον κυνήγησε και δεν άργησε να τον γτάση.

Ε, που πές; του είπε. Το παιδί είχε γίνει κατακόκκινο.

Οι γονείς σου σ' έμαθαν να κλέβης; ρώτησε ο Ζάν.

Δεν έχω γονείς! δήλωσε ο μικρός. Ζω όλομόνος, πότε μ' ένα καραβάκι και πότε μ' άλλο. Είμαι άντρας!

Ήταν ως 12 έτών, με έξυπνη φυσιογνωμία, με μεγάλα ζωηρά μάτια και με κορμί εύκλινο, άδυνάτο άλλα γεροδεμένο.

Θέλεις νάρης μαζί μου; ρώτησε ο Μιστέρ. Θα πάω στη χώρα των βουνών, θα είσαι υπηρέτης μου, και θα σου δίνω κάθε βδομάδα ένα άσημένιο «άννα».

Θα μου δώσεις κι' ένα καινούργιο ρούχο;

Σύμφωνοι!

Και θα μου δίνης όσα ζαχαρωτά μπο- ρώ να φάω;

Θα σου δίνω και τα ζαχαρωτά σου.

Είσατε ένας παράξενος «σακίμψι!» δήλωσε ο μικρός, κυτάζοντας τον νέο με κάποια δυσπιστία. Οι άλλοι δεν είναι γεννάδιωδροι σαν έσένα... Όπωσδήποτε, θαρ- θω μαζί σου γιατί θέλω να ταξιδεύω με το τρέινο!

Όταν ο Ζάν Μιστέρ γύρισε στο ξενοδο- χείο με τον προστατευμένο του, η Έ- Λλην του άνήγγειλε, χωρίς να προσπεθή να κρύψη τη χαρά της:

Ο πατέρας μου επέτρεψε να τον συνοδεύσω ως τους πρόποδες του βουνού. Τώρα βρίσκεται στο σταθμό, άπασχολημέ- νος με το φόρτωμα των άποσκευών. Ο κα- θηγητής είναι πάνω, στο δωμάτιο του. Φαί- νεται ότι θα φύγουμε σε μία ώρα.

Η κοπέλλα αγάπησε άμέσως τον μικρό που είχε μαζί του ο Μιστέρ. Ο μικρός Ά- λης της άνταπέδωσε την αγάπη της, με κάποια συγκράτωση, γιατί, σαν γνήσιος Άνατολίτης, περιφρόνους τις γυναίκες.

Όταν εύγρισε ο Τζών Μπέρντ, δεν έδω- σε σημασία στο χαμινί, ούτε στον Μι- στέρ.

Η θέσις του νέου ήταν παράξενη. Ή- ταν άνθρωπος ενός ανθρώπου, που δεν είχε ζητήσει ποτέ τη συντροφιά του. Του επέβαλλε την παρουσία του. Αυτό τον διε- σκέδαζε, βέβαια, πρό πάντων όταν ένει- ριάζε ο Μπέρντ. Υπήρχαν όμως στιγμές που έννοιωθε άμυχανία.

Όταν έφτασε το άμυδι, που θα πήγαινε στο σταθμό τους ταξιδιώτες, η Έλλην εκάθησε πρώτη, κι' έπειτα ο πατέρας της κι' ο καθηγητής. Έμεινε μία θέση. Ο Μι- στέρ βρισκόταν στο πεζοδρόμιο. Άνέβη- κε, δίχως να τον προσκαλέσει κανείς, ενώ ο Άλλης έτρεχε δίπλα στα άλογα.

Για να βγάλει το εισιτήριό του ο νέος περίμενε άναγκαστικά να βγάλει η Άμε- ρικανός το δικό του, γιατί άγνοούσε πού ακριβώς θα πήγαιναν.

Τρία εισιτήρια για την Άμπάλλα, εί- πε ο Μπέρντ.

Και ο Μιστέρ έθγαλε άλλα δυο, για τον έαυτό του και για τον Άλλη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια

Μία εξωφρενική οικογένεια

Σύμφωνα με τις τελευταίες ειδήσεις απ' τη Νέα Υόρκη, η νέα και άραία Φλόρ ντε Όρο (Χρυσό Λουλούδι), κόρη του Μολίνα Τρουζί- λο, του δικτάτορος του Αγίου Δουγκλου, πρό- κεται να παντρευτεί για τέμπτη φορά. Ο ύ- ποψήφιος σύζυγος της εινε ο λοχαγός της α- εροπορίας Τσάρλ Στέλιν, Άμερικανικής κατα- γωγής, ο όποιος έγινε διάσημος κατά τον πό- λεμο για τη δράσι του ως πιλότου- συνδέσμου της Ρ.Α.Φ. με τη Γαλλική Άντίστασι, τόσο ώστε οι περιπέτειές του θα άποτελέσουν την ύπόθεσι ενός νέου φίλμ.

Για να γίνει όμως κυρία Στέλιν, η άραία Φλόρ πρέπει πρώτα να πάρη διαζύγιο απ' τον τέταρτο σύζυγό της, τον Βραζιλιάνο βιομη- χον Μέρκιν Βέιγκα. Τώρα ο Βέιγκα έχει φύγει απ' τη Νέα Υόρκη για την πατρίδα του, για πολιτικούς λόγους, κι' έχει άφισε τη σύ- ζυγο του μαζί με τη μητέρα του. Στο διαστή- μα της άπουσίας του, η Φλόρ γνώρισε το Στέ- λιν και τον έρωτεύθηκε κεραυνόβολα. Είδωποι- ησε άμέσως το σύζυγό της ότι θα ζητούσε δια- ζύγιο, κι' έκείνος δεν έφερε αντίρρησι. Έν- τώ μεταξύ ο άεροπόρος δεν εύρισκε διαμώτιο για να εγκατασταθί, με την κρίσι στέγησι που άπόχρησι στη Νέα Υόρκη. Προέκυψε να τον άφισα να κοιμάται στο δρόμο, ή... πονόψυχη Φλόρ περιόρινησε τα λόγια του κόσμου και τον έπηρεσε στο σπίτι του συζύγου της, ως πού να τελειώσουν οι διατυπώσεις του διαζυγίου.

Το περίεργο εινε ότι η πεθερά της δεν έφερε καμμία αντίρρησι. Δέχθηκε μάλιστα να κα- λύψη με την παρουσία της τους δυο έρωτε- μένους απ' τις κακολογίες του κόσμου!... Μό- νο σε μερικά βατρακιά έβγα βρόκει κανείς τέτοιες περίπλοκες καταστάσεις...

Η Φλόρ ντε Όρο εινε πραγματικά εβίος και πολιτεία! Παντρεύτηκε για πρώτη φορά το 1932 με τον νεαρό και συμπαιδικό συμ- πατριώτη της φοιτητή Πορφόριο Ρουμπιρόζο.

Ο πατέρας προσέφερε τότε στο γαμπρό του ένα λαμπρό διπλωματικό σταθμό. Τον διαόρισε δηλαδή πρεσβευτή του Αγίου Δουγκλου στο Παρίσι. Άλλα ο γάμος αυτός είχε συντομω- τάτη διάρκεια. Η Φλόρ άναζήτησε γρήγορα την έλευθερία της, για να βρή δεύτερο σύζυγο, ενώ ο Ρουμπιρόζο διατήρησε το αξίωμά του κι' έμεινε στο Παρίσι, όπου κέρδιζε την καρ- δια της γνωστής ήθοποιου του κινηματογράφου Ντανιέλ Νταριέ.

Όταν ο Δουγκλανός γόνος συνελήφθη, κατά διαταγήν του Γκαμπιέλε, για την ύποπτη δρά- σι του στη γεροαποκρατούμενη Γαλλία, η Ντα- νιέλ έκαμα τα άδύνατα δυνατά για να τον σώ- σι. Έπέτυχε μιά άκράσι από τον πανίσχυρο Γαμπιέλε και μεταγειρίσθηκε δλη τη γοητεία της για να πετύχη μία διαταγή άποφακίσιας της για να πετύχη την άδεια να παντρευτούν.

Ο γάμος όμως εινε στο Βισύ, κατά τις σκο- τεινότερες ήμέρες της κατοχής, με κομπάρσα την σύζυγο του άνεμόφιλου στρατηγού Μάκ Άρθουρ. Έν τώ μεταξύ, οι Γάλλοι πατριώται είχαν γράψει την Νταριέ στο μαυροπίνακ, με την κατηγορία της συνεργασίας με τον έ- γγρο. Μετά την άπελευθέρωσι όμως, η ήθο- ποιός άπορείσε ν' άποδείξει την άωσότητά της και να τακτοποιή τη θέση της άπέναντι των συμπατριωτών της. Τώρα ή ευνυχισμένα με τον Ρουμπιρόζο σ' ένα έξοχικο σπίτιάκι, έξω απ' το Παρίσι.

Άς γυρίσουμε όμως στη Φλόρ. Ο πατέρας της Τρουζίλλο θεωρούσε πάντοτε το διαζύγιο άτίμητο προς τη θρησκεία. Έγινε λοιπόν έξω φρενών με την κόρη του για το δεύτερο γάμο της, κι' άκόμη περισσότερο για τον τρίτο, τόσο ώστε της έκοψε την έπιτομήσι που της έδινε ως τότε. Πρέπει να πούμε έδώ ότι ο Τρουζίλλο, πρεσβυτέρως άπολυταρχικά τη χώρα του επί 15 ολόκληρα χρόνια, έχει άποκτήσει μιά από τις μεγαλειώστες περιουσίες της Άμερικής. Τα έτήσια έισοδήματά του φθάνουν τα έκατομ- μύρια δολάρια. Πιο κάτω θα μιλήσουμε λεπτομερέστερα γι' αυτόν.

Άμφωντάς την πατρική όργη, η Φλόρ παν- τρεύτηκε για δεύτερη φορά μ' έναν άσημαντό Δουγκλανό δικηγόρο. Το Μάρτιο του 1942, έκαμε τον τρίτο γάμο της με τον Νεοδωρικό γιαντρά Μόρις Μπέρκ. Άιγους μήνες άργότερα, ο Μπέρκ έπασε θύμα τραγικού δυστυχήματος: Άποκοιμήθηκε μιά μέρα στο κρεβάτι του κρα- τώντας ένα άσημένιο τσιγάρο. Τα σκεπάσματα πήραν φωτιά κι' ο γιαντράς κέηκε ζωντανός!

Η τραγωδία αυτή συγκίνησε τον πατέρα της Φλόρ και τον έκανε να τη συγχωρήσει και να της δώσει μιά καλή θέση στην πρεσβεία της Ουάσιγκτον. Τον άλλο χρόνο, ο Τρουζίλλο δι- έκοψε και πάλι τις σχέσεις του με την κόρη του, γιατί η Φλόρ είχε παντρευτεί με τον Βρα- ζιλιάνο βιομηχανο Βέιγκα. Άλλα ο τέταρτος γαμπρός του κατάφερε να τον λύη προσωπικά και να τον εξευμενίση.

Τι θα κάνει τώρα ο δεδώμενος δικτάτορ, με την καινούργια περιπέτεια της κόρης του;... Απ' τη φορά δε, εινε άκόμη χειρότερα τα πράγματα, γιατί κι' ο Στέλιν ήταν ζωντανό- τρεμένος απ' το 1942 με την Βιάννι Άλλις Κοσερό, κόρη ενός Γάλλου έργοστασιάρχου.

Μπορούμε να πούμε ότι η Φλόρ εινε η μόνη απ' τους άπαχούς του Τρουζίλλο, που περι- φρονεί το θυμό του. Ο δικτάτορ αυτός συμ- βίχει να επιβάλλι τις θέλησεις του με τέτοιον άναρχικό και σκληρό τρόπο, ώστε έχει έπονο- μασθί απ' τους έχθρους του «Δράκας των Κα- ραϊτών νήσων». Το 1930, με μία ελισητική έπανάστασι, έγινε άπόλυτος κυρίαρχος της Δη- μοκρατίας του Αγίου Δουγκλου, που καταλαμ- βάνει τη μισή ήμισ Άιτή - ή άλλη μισή εινε η Δημοκρατία της Άιτής. Στερώσε την έλευ- σις του με την άλυστη εξόντωσι των αντιπα- λών του. Και έπηρε τον ποιητικό τίτλο: «Ε- ξοχότατος Στρατάρχης δόκτωρ Ραφαήλ Λεο- νίδας Τρουζίλλο Μολίνα, άρχηγος του Κρά- τους, εσερνέτης του Έθνους, πρόεδρος και Κασυνίλλο της Δημοκρατίας του Αγίου Δο- υγκλου».

Οι έφημερίδες και το ραδιόφωνο της χώρας του έξυμνούν διαρκώς τις άρετές του. Το ά- γαλμά του εινε στήμένο στις κεντρικές πλα- τείες όλων των χωριών. Στην πρόσφι του ά- νακτόρου του υπάρχει μιά φωτεινή έπιγραφή: «Δυο δυνάμεις βασίλειούν στη γη, ο Θεός και ο Τρουζίλλο». Η πλάκα με τον άριθμό του αυτοκινήτου του εινε ολόχρυση.

Εινε ο μεγαλειώστες γαιοκτήμων της χώρας του. Κρατεί το μονοπώλιο του άλατιού, του καπνού, των ασφαλιστικών έπιχειρήσεων και της ζυθοποιίας. Ο πατέρας του Έκτωρ, που έχει έπονομασθί «Ελ Νέγκρο» (ο Νέγκρος) για το σκούλακι χρώμα του, έχει γίνει όπου- γός των Στρατιωτικών και των Ναυτικών. Ο άδελφός του Πετάν εινε ιδιοκτήτης του ραδιο- φωνικού σταθμού, άσολείται με την άγλαδο- καλλιέργεια και... εισπράττει σφοδρά ποσά από διάφορους πολίτες για να τους προστα- τεύσι, άκόμη κι' όταν εινε κατηγορούμενος στα δικαστήρια.

Ο μικρότερος άδελφός του Πιπί εινε ο με- γαλειώστες σωματέμπορος. Ο δικτάτορ ένδι- αφέρεται για τις δουλειές του άδελφού του... Άλλα για διαφορετικούς λόγους: γιατί εινε προικισμένος με φλογερή ιδιοσυγκρασία και κυνηγά με μανία τις έρωτικές περιπέτειες.

Κάποτε, μιά πλουσία γρηά κυρία είχε προσ- καλέσει στο σπίτι της τον Τρουζίλλο. Πάνω στην κουβέντα τους του παραπονέθηκε ότι με- ρικοί Χαϊτινοί περνούσαν κρυφά τα σύννορα, έπιαιαν στα κτήματα της κι' έκαθαιναν τα ζώα της. Άμέσως ο δικτάτορ διάταξε τηλεφωνικά το Γενικό Έπιτελείο του να στείλ η ένα πάνο- πλο τάγμα, το όποιο κατόρθωσε και έβασε με- ρικές χιλιάδες άνδρες, γυναίκες και παιδιά της Χαϊτής.

Έκτός απ' αυτή την αίσιοτηρή έπιδρομή κα- τά της Χαϊτής, ο Τρουζίλλο έχει διοργανώσει και άλλες, που έχουν πάντα προκάλεσι τον ά- ποτροπισμό του ξένου κόσμου. Όστόσο ο παμπόνηρος δικτάτορ κατάφερε να γίνει συμ- μωχός στην κυβέρνησι των Νήων. Πολιτείας, με τη χρηματική και διπλωματική ένισχυσι που προσέφερε για την έπιτυχία της τελευταίας Έκθεσως της Νέας Υόρκης. Έπειτα, στο δι- άστημα του πολέμου, φιλοέκνησε στα άπέρα- ντα κτήματα του 100.000 πρόσφυγες απ' τη γεροαποκρατούμενη Ερώπη, κι' έτσι κέρδιζε άκόμη περισσότερα από

ΜΙΚΡΑ ΦΡΙΣΤΟΓΡΗΜΑΤΑ

Ένα μωρό στο θέατρο

Ο Φίλιππος είναι ήσυχος. Νέος με φιλοδοξίες για ένα λαμπρό μέλλον, αλλά χωρίς σημαντική παρτίδα. Εργάζεται ως εφευρέτης εραστής σ' ένα συνεταιριστικό τμήμα τρίτης κατηγορίας σε κάποιο προάστειο του Παρισιού. Πάρνει ένα μικρό μισθό, τόσο μικρό ώστε στο δρόμο κυκλοφορεί με τριπλή παπούτσια για να μη χαλάσει τα μοναδικά καλά που φορεί στη σκηνή. Κατοικεί σε μία σοφίτα και τρώει μία φορά μόνο την ημέρα σ' εστιατόριο. Το βράδυ και το πρωί βουλεύεται με ψυχομυρία και φρούτα.

Είπε ωστόσο αγόης και τα κοριτσάκια που της γειτονίζουν που βρίσκεται το θέατρο της ξετρολλαμένης μαζί του. Ο Φίλιππος όμως έχει ένα και μόνο σκοπό στη ζωή του: να γίνει μεγάλος ήθοιος. Πιστεύει στο ταλέντο του, αλλά γνωρίζει πολύ καλά ότι δε φάνε μόνο το ταλέντο για να επιβληθεί ένας καλλιτέχνης. Καταλαβαίνει ότι χρειάζονται γνώσεις, ή λεστιά. Κι' ο Φίλιππος προσπαθεί να γνωρίσει με προσπάθειες, ή με βιά, να βάλει στο χέρι κάποια πλούσια ύλη, όπως με την προίκα της θάλασσας του δικού του θάλασσας.

Είπαμε ότι ο Φίλιππος ήταν γόνος κι' οι κατακτήσεις δεν τον λείπανε στο Παρίσι και στις επαρχίες όταν πήγαινε τουρνέ. Έτσι σε κάποια κομμάτια τον έρωτεύθηκε μία χωριστοπούλα, αδελφή και φίλη σάν τον κρίνο, η Άλκις. Ο Φίλιππος χωρίς να σκεφθεί τις συνέπειες έκανε μία μέρα δική του την άπονηρήτη εκείνη μικρούλα και την εγκατέλειψε όταν ο θάλασσος τελείωσε τις παραστάσεις του με την υπόσχεση ότι εμάς φτιάξουν οι δολοφονίες που θα της έγραφε και θα την καλούσε στο Παρίσι να παντρευτούν. Φυσικά την Άλκις κι' άλλες μέρα την έγραψε εντελώς όπως είχε ξεχάσει και τόσες άλλες εγκαταλείψεις του.

Όταν στο τέλος της σαζόν γύρισε ο θάλασσος στο Παρίσι, ο Φίλιππος πήρε μία μέρα ένα γραμμά της μικρούλας, της Άλκις, που τον πληροφορούσε ότι θα γινόταν μητέρα κι' ότι έπρεπε να την καλέσει αμέσως κοντά του γιατί ο αυστηρός πατέρας της μόλις μάθαινε την κατάσταση της θα την σκότωνε. Ο Φίλιππος βρέθηκε σε δύσκολη θέση, μη ξεχώντας τι να κάνει και τελικά δεν άπαιχτες καθόλου στην άτυχη Άλκις. Υστερά από δέκα μέρες πήρε δεύτερο γραμμά γι' αυτόν απελπισία και τρόμο. Μά' και πάλι δεν απάντησε. Λυπημένος βέβαια τη χωριστοπούλα, αλλά δεν ήθελε να καταστρέψει την καριέρα του. Σε δύο βδομάδες πήρε τρίτο γραμμά από όπου η μικρούλα τον πληροφορούσε ότι η βέση της στο σπίτι καπνίζανε τραγική, ότι σε λίγο θα έφωδιδετο ή κατάσταση της κι' ότι αποφεύγει να εγκαταλείψει το χωριό της και να πάρει να τον βρει στο Παρίσι. Τρομαγμένος ο Φίλιππος φρόντισε να προσληφθεί σ' ένα θέατρο που θαφύγε σε λίγες μέρες τουρνέ στο Άλγερ.

Έτσι όταν η Άλκις έφτασε στο Παρίσι μ' ένα παιδί στα σπλάχνα, και με λίγα φράγκα στην τσέπη, ο αγαπημένος της ήταν μακριά. Η δυστυχισμένη μικρούλα όταν το πληροφορήθηκε από αποφάσεις να πέσει στο Σηκουάνα. Η σκέψη όμως του παιδιού της που θαφύγεταν σε λίγο στον κόσμο της που θαφύγεταν σε λίγα χρόνια για δουλειά. Κάποιες οικογένειες κι' η νέα κερδίζε με τη ματιά. Μά' η έρσυνας της δεν ήταν κατ' ανάγκη η μικρή Άλκις πολλές νύκτες κοιμήθηκε νηυστική και πολλές χειμωνιάτικες και παγωνιές μέρες τις πέρσε στο φτωχικό δωμάτιό της χωρίς φωτιά.

Με σφιγμένη την ψυχή η μικρή Άλκις συνέχισε τη δουλειά της — όταν είχε — κι' άρχισε συγχρόνως να έτοιμαζε μέρα του Μαρτίου έφερε στον κόσμο ένα στρουμπουλό μωρό, με γαλανό λαμπρό ματάκι, ένα θαυμάσιο ανειλημμένο για τη νεορή, φτωχή μητέρα.

Περσάνανε μερικοί μήνες και μία μέρα η Άλκις πληροφορήθηκε απ' τις βεστρικές στήλες των εφημερίδων ότι ο Φίλιππος έπαιζε τόν συνοικιστικό δεατρικό «Πιτι τεάτρ». Έτρεξε τότε κατασφυ-

κιμένη να τον βρει. Ήταν χωρίς δώμας κι' ο καλλιτέχνης δεν είχε πάει ακόμα στο θέατρο. Κάθισε λοιπόν σε μία καρέκλα και περιέμενε. Ένας συμπαθητικός γεροντάκος, ο μπαρμπα-Ζεράμ, ο φροντιστής του θιάσου της κράτησε συντροφιά. Η Άλκις σιγά-σιγά του διηγήθηκε όλη την ιστορία της κι' ο καλός εκείνος άνθρωπος την άκουσε με πολλή συγκίνηση κι' ενδιαφέρον.

Σε λίγο ήλθε κι' ο Φίλιππος κι' η Άλκις έτρεξε κοντά του. Ο καλλιτέχνης ταράχθηκε μόλις την είδε. Κι' όταν συνήλθε από την ταραχή του, της μίλησε με ειλικρίνεια και της είπε ότι δυστυχώς ήταν πολύ φτωχός και δεν μπορούσε να κάνει τίποτα γι' αυτή.

— Μά' έχουμε κι' ένα παιδί, ψιθύρισε η Άλκις.

— Τό ξέρω, μικρούλα μου, αλλά δεν μπορώ όχι να σε παντρεύω, αλλά ούτε και ν' αναλάβω τη διατροφή του. Είμαι φτωχός, Άλκις. Είμαι και καλλιτέχνης και δημιουργώ τώρα καριέρα... Πρέπει να με καταλάβεις... Δεν μπορώ να κάνω τίποτα... Όταν όμως γίνω διάσημος και πάω κομμάτι μεγάλη θέσι σε κεντρικό θέατρο...

— Και στο μεταξύ;

— Άλκις, έχεις δικίω... άξιζω να με φτύσεις, αλλά δεν μπορώ να κάνω τίποτα για σένα. Πάντως περιμένε και με το την παραστάσις τά λέμε.

Η Άλκις κάθισε σε μία γωνία της πλατείας. Σε λίγο άνοιξε η αυλαία κι' η παραστάσις άρχισε. Στην Άλκις έκανε έντονη μία σκηνή που ένας άντρας (ο Φίλιππος) έβγαζε μία παλιά ερωμένη του που έκλαιγε και τον παρακαλούσε για το παιδί τους.

Η Άλκις έβλεπε τον εαυτό της στη σκηνή εκείνη τη στιγμή.

Στο φινάλε ο σκληρός εραστής (ο Φίλιππος) γύριζε κοντά στη φίλη του γεμάτος συγκίνηση, αντικρίζοντας για πρώτη φορά το μωρό τους, το παιδί του.

Όταν τελείωσε το έργο, ο Φίλιππος έτρεξε στο διαχειριστή του θιάσου κι' η Άλκις τον άκουσε να λογομαχεί μαζί του. Τέλος την πληροφορήσε βιαστικός και της έδωσε ένα εκατόφραγκο.

Κάθε μήνα θα σου δίνω αυτό το ποσό, της είπε... Πιστεύω με ωστόσο μ' αυτό που κάνω δεν θα γίνω να φάω τα πρώινά...

— Κράτησε τα χρήματα, του είπε η Άλκις... Θα φροντίσω μόνη μου για το παιδί μας... Έλα όμως να το δεις... Είναι τόσο όμορφο! Και σου μοιάζει.

— Όχι, Άλκις... δεν θαρρώ, γιατί θα μου κάνει κακό... Θα συγκινηθεί. Άλκις, και είμαι βέβαιος ότι θα καταστρέψει την καριέρα μου...

Η Άλκις σηκώθηκε κι' έφυγε.

Την άλλη μέρα όμως ξαναπήγε στο θέατρο κρυφά, βρήκε τον φροντιστή, τον τράβηξε κατά μέρος και του μίλησε άρκετα ώρα. Υστερά έτρεξε στο σπίτι της και ξαναγύρισε στο θέατρο, με το μωρό στην αγκαλιά της.

Η Άλκις παρακολουθούσε τώρα το φινάλε του έργου. Ο Φίλιππος μόνος στη σκηνή ηγωνιολογείται πάνω-κάτω, όταν για μία στιγμή μπαίνει ο αμφοτέρω των κρατώντας ένα καλάθι στο χέρι. Κάτι του λέει κι' ο ήθοιος που το παίρνει στο χέρι κι' ανοίγει περιέργως το σκεπάσμα του καλαθιού. Βρίσκεται μέσα ένα μωρό, αλβινό όμως μωρό, κι' όχι όπως κάθε βράδυ φευτικό, που κλαίει πραγματικά. Πάνω του είναι κρυφτωμένο ένα χαρτάκι που ο Φίλιππος το διαβάζει με μεγάλη συγκίνηση. Άλκις δεν είχε το συνήθειο να γράφει στο έργο. Είναι άλλο, κι' ο Φίλιππος αναγνωρίζει το γραμμά της Άλκις: «ΕΙΝΕ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΣΟΥ ΦΙΛΙΠΠΕ».

Η Άλκις, παρακολουθεί τη σκηνή βαθεία συγκίνηση. Ο ήθοιος — όπως κάθε βράδυ — παίρνει στα χέρια του το μωρό και το σπρώχνει στην αγκαλιά του. Άλλα δύο φωνικά παίξει άφωγε! Ο κόσμος χειροκροτεί ενθουσιασμένος. Τι όπεροχος ήθοιος! Ένας γνωστός δεατρικός επιτηρητής κεντρικού θιάσου, που παρακολουθούσε τυχαία την παράστασις γυρίζει και λέει στο διπλανό του:

— Νά ένας καλλιτέχνης που μου χρειάζεται! Θα φροντίσω να κλείσω συμβόλαιο μαζί του όσο-όσο!

Η Άλκις που το άκουσε αυτό τρέχει στα παρασκήνια και το λέει στο φίλιππο.

— Τόσο το καλλιτέχνη της άπαντα εκείνος καταχωρούμενος και της σφιγμένης αγκαλιάς του. Τόσο το καλλιτέχνη γιατί είχε πάρει την απόφασις, και με κινδύνιο να καταστρέψει την καριέρα του, να παντρευτεί, όπως ονόμαζε άνατημένη μου Άλκις.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ των θαλασσιών ελεφάντων

Οι περιέργες συνήθειές των

Ανάμεσα στα προβλήματα με τα οποία πρόκειται να ασχοληθούν οι τεχνικοί των διασκέψεων της ερήνης, υπάρχει ένα που ίσως είναι περισσότερο ενδιαφέρον από το νέο καθέστως του Ατζερμαϊτζάν ή τον καθορισμό των πολωνικών συνόρων, αφού απ' αυτό εξαρτάται κατά μέγα μέρος η λύσις του ζητήματος της υποδοχής μας και, προκειμένου για τις γυναίκες, των γυναικικών τα οποία θα στολίσουν τους ώμους των.

Πραγματικά, η ήττα της Ιαπωνίας ξανάφερε στην επιφάνεια το πρόβλημα της αλίσιας των θαλασσιών ελεφάντων.

Οι θαλασσιόι ελεφάντες είναι ένα είδος φώκιας, που διαφέρει από την κοινή φώκια, γιατί το σώμα της είναι σκεπασμένο με μία θαυμασία γούνα, εξαιρετικής αντοχής και σπινθηρόποτης. Γι' αυτό, από πολλά χρόνια, Ρώσοι, Αμερικανοί, Άγγλοι και Ιάπωνες συμφώνησαν να ρυθμίσουν με τέτοιο τρόπο την αλίσια των ζώων αυτών, ώστε να αποφευχθεί η εξαφάνισή των, όπως συνέβη με άλλα θαλασσία είδη.

Οι θαλασσιόι ελεφάντες ζουν αποκλειστικά σκεδόν στις νήσους Πριμιλβάρ, στα ανοικτά της Αλάσκας, που ανήκουν στις Ηνωμένες Πολιτείες, και στις νήσους Κομάντερ, από το αντίθετο μέρος του πορθμού του Μπέρκιν, που ανήκουν στους Ρώσους. Κατά το 1910, μία διεθνής συμφωνία ανεγνώρισε δικαιώματα θήρας των ζώων αυτών μόνον στους Αμερικανούς και τους Ρώσους, με συμμετοχήν στα κέρδη της Άγγλιας και της Ιαπωνίας.

Η συμφωνία αυτή επιτρέπει την αλίσια μόνον των αγάμων ελεφάντων της θαλάσσης, που δεν έχουν συμπληρώσει ακόμη την ηλικία των έξι ετών και απαγορεύει το κυνήγι εκείνων που ζουν κατά ζευγάρια και που οι Αμερικανοί αποκαλούν «ταύρους» και «γελάδες».

Η διακρίσις αυτή έγινε έπειτα από προσεκτική μελέτη της ζωής και των ήθων των ελεφάντων της θαλάσσης, που έγινε από ειδικούς επιστήμονες. Όταν ένας ελέφανς της θαλάσσης ενηλικιωθεί, φθάνει δηλαδή στην ηλικία των έξι ετών, ζητεί αμέσως να βρει συζύγου, γιατί η πολυγαμία αποτελεί θεσμό στα ζώα αυτά.

Ο θηλυκός ελέφανς είναι πολύ πιο αδύνατος από τον αρσενικό, που είναι πάντα βίσιος και βανυστός. Γι' αυτό, όσο τρυφερότερος είναι ο αρσενικός, τόσες περισσότερες είναι οι θηλυκές που συνκέντρωνει γύρω του. Μερικοί αρσενικοί θαλασσιόι ελεφάντες κατορθώνουν να φτιάξουν καρένια από ξύλινα έως εκατό θηλυκούς.

Εκείνοι που είναι εξαιρετικά βανυστοί μόλις κατορθώνουν να βρουν μία ή δυο συζύγους και κάποτε καιμιά. Έτσι, οι τελευταίοι είναι καταδικασμένοι σε αναγκαστική άγαμία, γιατί όλες οι θηλυκές τους αποφεύγουν.

Κάθε θαλασσιός ελέφαντας εγκαθιστά το καρέμι του μακριά από τους άλλους, για το φόβο της... άπιστίας, που αποτελεί άμαρτία για τα ζώα αυτά και τιμωρείται με μεγάλη αυστηρότητα.

Στο καρέμι αυτό ο αρσενικός θαλασσιός ελέφανς βραβεύει σάν απόλυτος κυρίαρχος και οι θηλυκοί είναι πολύ ευχαριστημένοι γιατί βρίσκονται κάτω από την προστασία του.

Κατά το πρώτο δεκαπενθήμερο του Ιουνίου, οι θηλυκές που έχουν γονιμοποιηθεί από άματεια, γεννούν τα μικρά τους, που είναι αρκετά αδύνατα κατά τους τρεις πρώτους μήνες και δεν ξέρουν να κολυμπήσουν.

Κατά το διάστημα αυτό, οι νεογέννητοι ελεφάντες της θαλάσσης μένουν στην ακτή, κάτω από την αυστηρή επίβλεψη του πατέρα τους, που, έως την εποχή που θα μεγαλώσουν τα μικρά του, δεν παίρνει καιμιά απόλυτη τροφή.

Τέλος, όταν πεισθεί ότι είναι αρκετά ισχυρά για να αναζητήσουν μόνα την τροφή τους, φεύγει για ένα μακρινό περίπαιτο.

Ο περίπατος αυτός φέρνει τους ελεφάντες της θαλάσσης πολύ μακριά από το νότο, αφού πολλές φορές συναντώνται στις ακτές του Μεξικού.

Στις νήσους Πριμιλβάρ και Κομάντερ το κυνήγι των θαλασσιών ελεφάντων γίνεται μ' έναν τρόπο πολύ απλό.

Οι αλίσια μπαίνουν μέσα στο νερό και χτυπούν με μεγάλα ζύλα τη θαλάσσα για να τρομάξουν τους θαλασσιούς ελεφάντες και να τους αναγκάσουν να βγούν στην ξηρά.

Γιατί ο θαλασσιός ελέφαντας, που κολυμπάει μ' εξαιρετική ευκίνησις μέσα στη θαλάσσα, όταν βγει στην ξηρά, γίνεται αδέξιος και δυσκολκίνητος.

Οι αλίσια τον πλησιάζουν τότε και τον σκοτώνουν χτυπώντας τον με μεγάλας κοπάνες στο κεφάλι. Το δέρμα του θαλασσιού ελεφάντος είναι στερεώτατο και χρησιμοποιείται για την κατασκευή υποδημάτων. Όχι λιγώτερο πολύτιμη είναι η γούνα με την οποία σκεπάζεται το σώμα του. Γι' αυτό η αλίσια των θαλασσιών ελεφάντων είναι εξαιρετικά προσοδοφόρος.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ, ΤΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΤΟ ΣΗΜΑΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

15ον

Από τον κάμπο δεν έφτανε η νύχτα αυτή κανένας θόρυβος. Κι' αυτό τα τμή-τάμ είχαν σιωπές. Η βροχή είχε αναγκαστικά επαναστατήσει να απομακρυνθούν ίσως και να τρυπώσουν κάπου για να προφυλάγουν.

Θα με ρωτήσετε, κύριοι, και με το δική σας, τι αισθανόμουν την ώρα αυτή την κρίσιμη και τρομερή. Σας απαντώ ειλικρινώς ότι η καρδιά μου σφυγνότανε κι' έρχονταν σιγίγγες που δυνατά ρίγνι με συνταράζανε. Είνα κρύο πράγμα το φονικό, το να περιμένεις για να σκοτώσεις έναν άνθρωπο, έναν όμοιο σου. Και την κρυφά αυτή του θανάτου την ένιωθα ως τα κατάθεσθα του εαυτού μου. Μά' ήταν άργα πια για να υποχωρήσω. Καταλάβαινα επίσης ότι η πράξι μας ήταν αναντίρροπη. Παραμονεύσαμε να δολοφονήσουμε έναν ανύποπτο φουκαριό! Από το άλλο μέρος όμως συλλογιζόμουν ότι ο θησαυρός θαλυνε το πρόβλημα της ζωής μου. Έκασκον τρομερή γοητεία τα πλούτη πάνω στον άνθρωπο.

Έξαφνα, καθώς παραμονεύαμε σιωπηλά μέσα στο σκοτάδι, είδα τη λάμψη ενός κλεφτοφάρου στο απέναντι μέρος της τάφρου. Το φως εκείνο χάθηκε απότομα και πάλι ξαναφάνηκε σε λίγο πιο κοντά.

— Έρχονται! ψιθύρισα.

— Έκωψε κοντά μου τότε ο Άλκις. «Θα φανεί;» «Τις εί;» όπως εινε κοινονικό, σόηλη. Τα άλλα εινε δική μου δουλειά. Θα παραμερίσεις λίγο, θα κινήσ στροβά μάτια και θα μάς αφήσει να ανεργήσουμε έμεις. Θα βοηθήσουμε τον ψευδοέμπορο ν' ανέξει την τάφρο, θα τον συνοδεύουμε ως τους προμαχώνες κι' εκεί θα τον ξειπερόψουμε. Έσύ θα μέινεις εδώ και θα φυλάς την πύλη. Καλού κακού έχε έτοιμο το φανέρι σου, για να βεβαιωθούμε αν εινε ο άνθρωπος που περιμενόμουμε. Όλα πρέπει να τα φοδίστα κανείς σ' αυτό το διακόπτο».

Το φως άντικρυ μας είχε πλησιέσει τώρα πολύ και είχε σταθί στο άλλο μέρος της τάφρου. Διακρίναμε δυο ανθρώπους. Τους άφησα να κατεβούν στην τάφρο, ν' ανεβούν προς το μέρος μας και τότε τους φώναξα, όχι δυνατά βέβαια:

— Τις εί;

— Φύλοι, μοι άποκριθήκαν.

Την ίδια στιγμή έρριξα πάνω τους το φως του φαριού μου. Έμπρός εβάζεε ένας γιγαντόσωμος Σίχκος, με μαύρα γένεια, μακριά ως τη ζώνη του. Τέτοιον γιγαντα δεν είχα ξαναδεί άλλοτα παρά μόνον σε τσίρκα ιπποδρομιών και άκροβασιών. Πίσω από το γιγαντόσωμο Σίχκο εβάζεε ένας κοντός, χοντρός, στρουγγυλός άνθρωπος. Φορούσε στο κεφάλι του ένα κίτρινο φακιόλι και κρατούσε ένα δέμα διπλωμένο μ' ένα σάκι. Ο άνθρωπάκος αυτός φαινόταν εξαιρετικά τρομαγμένος. Έτρεμε σνγκορμώς, σάν να είχε δυνατά ρίγος και κύταζε μ' άνησυχία δεξιά κι' αριστερά. Τα μάτια του λάμπανε παράξενα, σάν του ποντικού που βγαίνει από την τρύπα του.

Βλέποντας σ' αυτό το γάλι τον δυστυχισμένο άνθρωπο, φρικίασα στη σκέψη ότι γυλιώματος που έπρόκειτο να διαπράξω. Μά' η σκέψις του θησαυρού έκανε εύθις άμέσως, την καρδιά μου σκλήρην σάν τόν γρανίτη.

Ο Σίχκος κι' ο ψευδοέμπορος πλησίασαν κι' ήρθαν κοντά μου. Όταν ο φοβισμένος εκείνος άν-

θρώπακος είδε ότι βρισκόταν σ' ένα Εύρωπαϊό άρησε ένα ξερωνήτο άνακουφιστός κι' έτρεξε κοντά μου.

— Προστάταμέ με, σάχημ, μοι είπα τρέμοντας. Προστάταμέ τον δυστυχισμένο έμπορο Άχμέτ. Πέρασα όλη την άπαναστατημένη χόρα για να φτάσω στο φρούριο της Άγγρας. Μ' έλεφαν, με βρίσανε, με χτυπήσανε έπειδή είμαι πιστός φίλος των Άγγλων. Μά' εινε δοδεσμένο το όνομα του Θεού, βρισκομαι πιά σε μέρος άσφαλές ένώ κι' η μικρή μου περιούσια.

— Τι έχεις σ' αυτό το δέμα; τον ρώτησα.

— Ένα σιδερένιο κιβώτιο, σάχημ, στο όποιο φώλαξε μερικά οίκογενειακά κειμήλια. Δεν έχω κανένα άπολόταό αξία για τους κάμλους, αλλά για μένα εινε πολύτιμα. Μή με νομίσετε κανένα ληστή. Είμαι σε θέση να σε άνηταμίσω για την προστασία σου, παιδί μου σάχημ. Ήν βρω εδώ πέρα προστασία και άσφάλεια.

Δεν είχα καρσάγιο να συνεχίσω την κουβέντα μαζί του. Όσο εινε κοντά στο στρουγγυλό τρομαγμένο έμπορο, τόσο περισσότερο άνακατριχίασα στη σκέψη ότι θα σκοτώναμε το φτωχό αυτό διάβολο. Κι' όμως η δουλειά έπρεπε να τελειώσει. Γύρισα λοιπόν στους Σίχχους και τους είπα:

— Πληγανίτε τον στόν κεντρικό σταθμό.

Οι δυο Σίχκοι τον έβαλαν στη μέση. Ο γιγαντόσωμος σύντροφός τους πήγαινε από πίσω του. Σφιχτάς η καρδιά μου, πόνεσα κι' ένοιωσα βαθεία άγωνία καθώς τους κύτανα κι' άπομακρυνόταν και να χωνόταν μέσα στο σκοτάδι. Αφωχέ, κακότυχς άνθρωπε!... ψιθύριξε, άναμέσα μου, πόνεσα κι' ένοιωσα βαθεία άγωνία καθώς τους κύτανα. Ότε σου πέρανέ η σκέψις ότι θα βιάζεσαι προς το θάνατο... Μά' όταν η συνοδεία χάρθηκε μέσα στο σκοτάδι της βροχερής έκλεινς νύχτας ένώ εξακολουθούσα ν' άφουγκράζομαι. Κρατούσα άκμα και την άνασπιή μου κι' άκούσα τα βήματα τους να σβύνουν κοντά με μακρινούς χλακοστρωτους διαδρόμους. Για λίγα δευτερόλεπτα εινε άπόλυτη σιωπή, μά σιπα απή τρομερή άπαίσια. Κι' έξαφνα άκουσα πύγινες πύγιες και το θόρυβο συμπλοκής...

Μάντεψα τί συνέβαινε. Είχαν ριχτεί επάνω στον έμπορο και τον χτυπούσαν. Ανατριχίλασε, το άμολογώ, πάγωσε το αίμα μου. Σε λίγαν βρήματων άπόστασις διεπρότετο ένα άγριο, ένα ένανδρό έγκλημα. Ήταν τρομερό, τρομερό! Για μία στιγμή σκέφθηκα να τρέξω και να σώσω τον φτωχό εκείνο διάβολο απ' τους Σίχχους. Μά' ήταν πιά άργα, είχε δώσει το λόγο μου, είχα άρκειστή να λάβω μέρος στη δολοφονία. Θεέ μου, τί φρικτές στιγμές!

Έξαφνα, ένώ έκανα τις σκέψεις αυτές, γρήγορα τρέξιματα έφτασαν πάλι στ' αότια μου. Απόρησα. Τι συνέβαινε άραγε; Μήπως είχε φανή καιμιά περίπαισι; Σε μία τέτοια περίπτωση θα την είχα με πολύ άσχημα, τίποτε δεν θα μάς γλύτωνε απ' την τιμωρία, τιμωρία θανάτου διά τυφικούμο χωρίς διατυπώσεις.

Έξω από το φάος μου άποδελχόταν άδύνατος. Έρριξα το βλέμμα μου άνησυχώς στο σκοτάδι και είδα τον έμπορο να τρέχει προς το μέρος μου έξαλλος, κοιτανασαίνοντας, κατατρομαγμένος. Το άλλοιωμένο απ' την τρομάρα πρόσωπό του ήταν γεμάτο αίματα. Τα μάτια του πετούσαν φλόγες, σάν μάτια άνθρώπου που άσε έξαφνικά τα λογικά του. Πίσω του έτρεχε σάν λυσσασμένη τίγρις ο γιγαντόσωμος Σίχκος, κρατώντας στο χέρι του ένα μεγάλο μαχαίρι.

Ποτέ στη ζωή μου δεν είδα άνθρωπο να τρέχει τόσο γρήγορα όσο ο δυστυχισμένος εκείνος κοντογύρονος ψευδοέμπορος. Παρ' όλο του το χοντρό σώμα, παρά την παρατάλη και την άγωνία του έτρεχε σάν ζαρκάδι, πετούσε σγεδόν. Ο γιγαντόσωμος Σίχκος, παρ' όλη του τη σβελτάδα και τη μυική δύναμη την υπεράνθρωπη, μάτιας πήδουσε πίσω του, φρενιασμένος απ' το κακό του και το πείσμα του. Το θύμα του θα του έφευγε άσφαλώς, άν πρόφτανε να βγί από την πύλη και να περάσει την τάφρο.

Το κατάλαβα αυτό άμέσως. Συγχρόνως ο τρομοκρατημένος έμπορος κάρφωσε τρέγοντας τα μάτια του επάνω μου και κάτι θέλησε να μοι φωνάξει. Μά' δεν βγήκε από το λαρύγγι του παρά ένα πνιγμένο μουνγκότο...

Τη στιγμή αυτή ένοιωσα οίκτο για το φτωχό Ίνδο. Κινδύνευε να χάσει τη ζωή του, χωρίς να έχη φτιάξει σε τίποτε, μόνον και μόνον γιατί θέλησε να υπηρέτησι πιστά τον κύριο του. Τον λυπήθηκα ένα ναιναβάνω. Μά' αυτό δεν κράτησε παρά για μία και μόνη στιγμή. Η σκέψις του πλούτου, ο πόθος να πάρω το μερίδιό μου από το θησαυρό με τύφλωσε και πάλι και κάθε οίκτος χάθηκε από την ψυχή μου. Πήρα άσπρασιώς την άποφασι μου. Και καθώς ο άτυχος έμπορος περνούσε από μπροστά μου, καθώς πλησίαζε στην πύλη, άρπαξα το τουφέκι μου και του το πέταξα στα πόδια του. Ο κακόμοιρος ο έμπορος υπερδέυτηκε, παραπάτησε και, με τη φόρα που είχε, σωροκυλόπηκε κάτω, σάν λαγός που τρώει τα σκάγια του κυνηγού κατακέφαλα!

Αυτό ήταν όλο. Πριν ο έμπορος προφτάσει να ξανασηκωθεί ο μαγισμένος Σίχκος, πήδησε άπάνω του και βύθισε το μαχαίρι του δυο φορές στο λαϊμό του...

Ότε φωνή έβγαλε, ο δυστυχής, ούτε ένα βουγγήτο. Έμεινε στη θέση που είχε πέσει άκίνητος, νεκρός!...

Βλέπεται, κύριοι, ότι σές μιλώ, όπως σάς το υποχέθηκα, με ειλικρίνεια, χωρίς να κρύβω τίποτε, έστω και αν οι άποκαλύψεις αυτές εινε ελε βάρος μου...

Σταμάτησε πάλι στο σημείο αυτό ο Ιωνάθαν Σμώλλ και κύταξε τους άκράτατος του. Ο γιγαντός Ουάτσον ήταν ταργαμένος.

Ή τρομερή άφήλησις του πακούργου αυτού του είχε κάμει άδαιρετική έντοπωσι.

Μά' κι' αυτός ο Άβελνύ Τζόνς κι' αυτός ο Σέρλοκ Χόλμς που είχαν δει τόσα και τόσα τα μάτια του, ήταν βαθεία συγκινημένοι.

Ο Ιωνάθαν Σμώλλ μάντεψε άμέσως τί συνέβαινε, κατάλαβε τί τρομερή έντοπωσι είχε κάνει η δραματική διήγησι του κι' έσπευσε να δικαιολογή:

— Ήταν τρομερό αυτό που συνέβη, είπα. Το καταλαβαίνα καλά και δικαιολογώ τη συγκίνησις σας. Αυτόσο άναρωτιέμαι και λέω: πόσοι άνθρωποι θα δίσταζαν να κάμουν ότι έκανα ένώ από παρόμοιες συνθήκες; Το έρω και το ξαναλέω: Εινε περισσότερες που ο άνθρωπος χάνει τον έαυτό του, αλλάζει άπότομα χαρακτήρα, γίνεαι θηρίο άνημερο. Και σε μία τέτοια περίπτωση βρέθηκα κι' έγω. Μέσος δρος δεν άπηρεσε άλλωστε, σκεφθήτε το, κύριοι, κι' αυτό. Από το ένα μέρος ο θησαυρός και από το άλλο τα μαχαίρια των Σίχχων, που θα μούκόθαν το λαρόνγυ, χωρίς πολλές διατυπώσεις. Έπρεπε να ύποστ από δεύτερο; Χμ... Αυτό εινε μία κουβέντα έδω που καθόμαστε και τα λέμε ήσυχα-ήσυχα. Έκεί κάτω όμως το πράγμα ήταν πολύ διαφορετικό κι' έπειτα εινε γλαυκία ή ζωή του ανθρώπου, και του πιο δυστυχισμένου, εινε έπιθυμητά τα πλούτη...

Ο Σμώλλ χαμογέλασε σαρκαστικά και συνέχισε:

— Έχω και κάτι άλλο άκόμα να προσθέσω. Άν ο άνθρωπος εκείνος έμνε ζωντανός, άν τη γλώττα, ήμουν χαμένος. Πρώτα γιατί τον άφήσαμε και μπήκε κρυφά στο φρούριο και δεύτερο — το σοδορότερο — γιατί θα πήγαινε να μάς καταγγείλει στο διοικητή χωρίς να διστάσι καθόλου. Θα του έλεγε πως βρήκαμε να τον δολοφονήσουμε για να τον ληστεύουμε και έζήτηε τί θα μάς έκαναν; Το μαντέψετε βέβαια. Θα μάς τουφέκιαν άμε σόδεσ, γιατί στην περίπτωση αυτή τέτοιες μανούβρες τελειώνουν άμέσως με μπουκαρίσιμα. Δεν άπηρεξε, όπως σ' αντιλαμβάνεσθε, καιμιά διάθεσις για έπιείκεια.

— Καλά, Ιωνάθαν, σε καταλαβαίνω, του είπα ξανά ο Χόλμς, συνέχισε τη διήγησι σου.

— Μετά το φόνο, συνέχισε ο Σμώλλ, δεν χάσαμε καθόλου τον καρό μου. Στην πόλη του φρουρίου έμεινε για να φυλάει ο Μαάμβ Σλγκ. Ο άδοτ Άκάρ κι' έγω μεταφέραμε το πτώμα του κακούχου «έμπορου» στο έσωτερικό του φρουρίου. Εκείνο που μοι έκανε έντοπωσι κατά τη μεταφορά ήταν το βάρος του πτώματος. Έχουν δική να λένε ότι οι νεκροί βαραίνουν και γίνονται άσκηκωτοι.

Τοποθετήσαμε το κουφάρι του ψευδοέμπορου σ' ένα μέρος που είχαν έτοιμάσει οι Σίχκος προκαταβολικά. Το μέρος αυτό ήταν

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Τελειοποιήθηκε...

Απ' την ημέρα που ο κ. Κουνούπης άκουσε ότι οι κειροβούγοι κάνουν περιουσίες, άποφάσις κι' αυτός άνα άκολουθήσθαι το επάγγελμά τους. Έπειδή όμως δεν είχε σπουδάσει ποτέ στο Πανεπιστήμιο, πρότιμους να γίνη... μαιευτήρ, γιατί του φάνηκε η πιο εύκολη ειδικότητα. Απ' έπος άμ' έργον. Κρέμασε στην πόρτα του μία άραία πινακίδα: «Γ. Κουνούπης-Μαιευτήρ», και περιέμενε την πελοτεία. Περιέμενε τρεις δολοφονίες μίνες, χωρίς όμως ν' άπεληγίζετα. Έπί τέλους, ένα βράδυ, τον έκάλεσαν στο σπίτι μιας κυρίας έτοιμώδεν. Η γυναίκα του τον βόηθησε να έτοιμασθί βιαστικά και του ευχήθηκε καλή έπιτυχία. Στο γυριμό του, μετά δυο ώρες, η συμβία του τον ρώτησε με λακτάρα:

— Λοιπόν; Πώς τα πήγες;

— Έτσι κι' έτσι... Η μητέρα πέθανε στόν τοκετό. Το παιδί δεν ήθελε να βγί. Καθώς το τροβούσα με τα εργαλεία μου λίγο δυνατά, μου έφευγε, και το έργαλείο χτύπησε τον πατέρα στο κεφάλι. Αύριο θα τους θάψουν και τους τρεις.... Κατά τα άλλα... όλα πήγαν καλά.

Σε δύο βδομάδες, δεύτερη πρόσκλησις για άλλο τοκετό. Η γυναίκα του, άγωνία όσο να τον δή να γυρίξει. Έπί τέλους νάτον φτάνει σπότη του. Το πρόσωπό του λάμπει από ευχαρίστησι.

— Λοιπόν;... Λοιπόν; τον ρωτά η συμβία του.

— Αυτή τη φορά όλα πήγαν καλά, άγάπι μου.

— Άλθθεια;...

— Βεβαίωτατα. Σώθηκε ο πατέρας!

Περιπετειῶδες διήγημα

ἀπ' τὸ
μου δέν
αὐτό;
δέν ξα-

ΠΟΝΤΙΚΟΠΑΓΙΔΕΣ ΚΑΙ ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΙ έναντίον τών... υποδρυχίων

Τα μυστικά δπλα του πολέμου

Η Εκθεσις του Αμερικανικού ναυτικού, που άρχισαν άπο τα τελευταία στο Παρίσι, απεκαλύψε μερικά από τα καινούργια δπλα που χρησιμοποιήσαν κατά τον πόλεμο οι σύμμαχοι, για να εξουδετερώσουν τον κίνδυνό από τα γερμανικά υποδρυχία και να προστατεύσουν τις νηπομπές τους.

Έπειτα από την αλφινδιστική επίθεση των Ισπανών έναντι του Αμερικανικού στόλου στο Πηρά Λάρμπουρ, τα γερμανικά υποδρυχία απειλούσαν να παραλύσουν τελείως τις θαλάσσιες μεταφορές και να καταστρέψουν άδύνατη κάθε άποπειρα άποβάσεως στην Εύρωπη.

Χρησιμοποιήθηκαν τότε καινούργια δπλα, για την άντιμετώπιση του σοβαρωτάτου αυτού κινδύνου, που άποτέλούσε ζήτημα ζωής ή θανάτου για τους συμμαχούς. Τα δπλα αυτά είχαν μελετηθή άπο τους Αμερικανούς τεχνικούς πολύ προτού να κηρυχθή ο πόλεμος και έτσι ή χρησιμοποιήσις των δέν παρούσισε καμιά σοβαρή δυσκολία.

Μεταξύ τών δπλων αυτών ήταν και οι περιφημοί σημαδούρες, που περιείχαν ένα ραδιοφωνικό πομπή και που εξέφενδονίζοντο από άεροπλάνα μέσα στη θάλασσα.

Κάθε σημαδούρα ήταν έφωδισμένη με ένα μικρό άνεζιγνίωτο, που έξησφάλιζε την κανονική πέδιση της στο κατάλληλο μέρος. Τα άεροπλάνα τις έσπερναν κατά διαστήματα στις περιοχές όπου ύπηρχε ύπονοια ότι βρίσκονταν έθνηρικά υποδρυχία.

Όταν ή σημαδούρα έρχόταν σε έπαφή με το νερό, άποχωριζόταν άμέσως σε δύο μέρη. Το καλύτερο μέρος της, χωρίς να πάψει να συνδέεται με το έλλο, βυθιζόταν σε βάθος όκτω μέτρων και, χωρίς στα όργανα, με τα όποια ήταν έφωδισμένη, συνέλεμβανε και τον παραμικρότερο ήχο υποδρυχίου και τον μετέδιδε άμέσως στο μέρος της σημαδούρας, που παρέμενε στην επιφάνεια. Άπο εκεί πάλιν ο ήχος μεταδιδόταν στα άεροπλάνα που πετούσαν πάνω από την περιοχή.

Οι σημαδούρες ήταν ριγμένες με τέτοιο τρόπο, ώστε να σηματοδότην ένα μεγάλο πολύνωτο. Έτσι, το έθνηκό υποδρυχίο δέν μπορούσε να ξεφύγη, γιατί και ή παραμικρότερη κίνησις του παρηκολούθετο και ή πορεία του δέν άποτέλούσε πιά μυστικό.

Τα άεροπλάνα έδοποιούσε τότε τα πολυετικά πλοία, που βρίσκονταν στη γύρω περιοχή ή αν συνέβαινε να μην άπόκρουν, έπερίμενε ύπομνητικά ή στιγμή που το υποδρυχίο θα άνέβαινε στην επιφάνεια για να του έπιτεθή.

Στην πραγματικότητα, το έθνηκό υποδρυχίο ήταν καταδικασμένο από αυτή τη στιγμή, γιατί, χωρίς να το ύποπτεύεται καθόλου, έρισκόταν κλεισμένο μέσα σ' ένα σιδερένιο κλοιό, που όργιγγόταν όλοένα και περισσότερο όλογώρητο του.

Άλλ' έκτός από τις σημαδούρες οι Αμερικανοί τεχνικοί είχαν άνακαλύψει έπίσης και νέα καταστρεπτικά δπλα έναντι των έθνηκών υποδρυχίων. Τα σημαντικότερα απ' αυτά ήταν οι σκαντζόχοιροι, με τα όποια ήταν έφωδισμένα και αυτά έκόμην τα έθνηρικά υποδρυχία.

Και τα δύο αυτά δπλα ήταν έγκατεστημένα στην πρύρα του πλοίου, ενώ τα μηχανήματα έκσφενδονίζοντες τών άνθυποδρυχικών βουδών βρίσκόντουσαν στην πρύμνη.

Η έκσφενδόνισις των βλημάτων της σπαντικοπαγίδας, που έχουν μια τρομακτική έκρηκτική δύναμη, γίνεται με ένα είδος ρουκέτας.

Άκόμα πιο άποτελεσματικό δπλο είναι ο σκαντζόχοιρος. Φαντασθήτε είκοσι τέσσερα βαρύτατα βλήματα που έκινούνται ταυτόχρονα, προς τη διεύθυνσι που θα τους δώσωμε. Το υποδρυχίο που θα βρεθή μέσα στην άκτινα της δράσεώς των είναι κυριολεκτικά χαμένο. Γιατί καθένα απ' αυτά τα βλήματα έχει ή δύναμη να διαπεράση το θώρακά του και να το άναγκάση ν' άνεβή στην επιφάνεια ή να το στείλη στο βυθό.

Η σπαντικοπαγίδα έχει μια καταπληκτική όμοιότητα με το γνωστό δόκανο που χρησιμοποιείται έναντι των ποικτών. Σ' αυτό όφειλε, άλλωστε, ή όνομασία της.

Το ίδιο συμβαίνει και με τον «σκαντζόχοιρο», που είναι ένα κανόνι χωρίς σωλήνα. Στη βάση του είκοσι τέσσερες θήκες περιμένουν τα είκοσι τέσσερα βλήματα, που άναφνώνονται μέσα σ' αυτό και κάνουν τότε το δπλο αυτό να μοιάζει με σκαντζόχοιρο. Η όμοιότητα είναι μεγαλύτερη, όταν το μηχανήμα περιστρέφεται προς διάφορες

Από το τελευταίο φύλλο του γαλλικού περιοδικού «Λιντέρ» περνουμε το παρακάτω άρθρο του Γάλλου στρατιώτη Ροζέ Μπαί. Ο Γάλλος αυτός φαντάρος, που βρίσκεται σήμερα στη Γερμανία, περιγράφει παραστατικά τη ζωή σ' ένα όρεινο γερμανικό χωριό, στο Μέλανα Δρυμό, και τους κληρούς άγώνες των Γάλλων στρατιωτών έναντι των Γερμανών άνταρτών, των λυσσοσμένων «Λυκανθρώπων».

Η Γερτρούδη σκαλίζει τη φωτιά στο τζάκι και γεμίζει τα ποτήρια με μύρα. Ξέρει λίγες λέξεις γαλλικές: «Σ' αγαπώ... Εύχαριστώ... Ντέ Γκώλ... Χίτλερ κακός...». Της φτάνουν για να συνεννοηθή με τους Γάλλους στρατιώτες, που έπισκεπτόνται κάθε βράδυ το σπίτι του γερο-Μύλλερ, του πατέρα της, στο χωριό αυτό της Γερμανίας. Φαίνεται χαριση, «Όσοο άσθρηπάει κάπου-κάπου, όταν αντίκρισε τα ποστράτα των δύο άδελφών της, που έχουν μείνει κάτω απ' τα χιόνια της Ρωσίας...»

Ο Μύλλερ είναι λιγλόγος. Βεβαιώνει ότι δέν είχε καμιά σκέσι με τους ναζήδες. Κι όμως βρήκε στη σοφίτα μια χρωματιστή εικόνα του ύφρερι!

Ο Λοχίας μας κυττάζει για έκατοστή φορά την ώρα στο παλνό έκκρεμες. Περιέργο! Μουρμουρίζει, άνήσυχος. Έπρεπε να έχουν γυρίσει προ δύο ώρών... Στην κουζίνα, ή Γερτρούδη τραγουδάει χορούμενα...

Το χωριό βρίσκεται στο Μέλανα Δρυμό, 20 χιλιόμετρα μακριά απ' το όριμπουργκ. Ένα άποσπασμα ούσσάρων έχει έγκαταστηθή εδώ. Έκαμε έπιτάσεις οπιτών. Μάζεψε όλα τα ραδιόφωνα... Μερικοί στρατιώτες, που ήθελαν να στείλουν «δώρα» στην πατρίδα τους, έφτιαξαν οι ίδιοι δελτία έπιτάξεως, σφραγίζοντάς τα... μ' ένα μελανωμένο όφραγκο!

Στις 10, σωματίζει ή κυκλοφορία. Οι καπέλλες γυρίζουν φρόνιμα στα όπια τους. Τα βράδια όμως της κυριακής, που έπιτρέπεται ο χορός, ζητούν... Μα οι στρατιώτες δέν τολμούν πια να τις άγγιξουν... Όσες βρέθηκαν άρρωστες, έχουν στολμή στο όριμπουργκ, άπ' όπου δέν φεύγουν πριν γυατρευνούν. Άλλά κι όσες έμειναν, χωρίς φανέρα συμπτώματα...

Οι άντρες όλοι έχουν σκούθη, κάπου μακριά. Κι έτσι οι έβνοι είναι περιζήτητοι... Δέν έχουμε τώρα πια το δικαίωμα να ψωνίζουμε στα καταστήματα. Κάνουμε όμως άνταλ-

κατευθύνσεις. Χάρης στις σπαντικοπαγίδες και το σκαντζόχοιρο και τα μικρότερα άκομη πλοία μιας συνόδεας άποτελούσαν μίαν τρομακτική άπειλή για τα υποδρυχία που θα τολμούσαν να τα πλησιάσουν.

Οι Γερμανοί έφηνσαν πολύ άπο να μαντέψουν τα νέα δπλα των συμμαχών και ή έλες τις προσπάθειές των δέν βρήκαν κανένα μέσον για να τα εξουδετερώσουν. Άπο τη στιγμή αυτή είχαν χάσει όοισιακά τον πόλεμο. Γιατί οι έλλασσες παρέμεναν έλεύθερες για τους συμμαχούς, που, στην κατάλληλη στιγμή, κατόρθωσαν να πραγματοποιήσουν ή μεγαλύτερη άπόβασι από όσες άναφέρει ή ιστορία και να μεταφέρουν τον πόλεμο μέσα στην καρδιά της Γερμανίας.

ΑΝΤΡΕ ΑΓΚΑΣΕΚ

Πιανίστες σ' ένα χρόνο

Χάρης στη μέθοδο «Λυκανθρώπων» έφύρεται το «Όλλανδός Κόρνελις. Πότ, θα μπορούσε αυτό έξης να παίξουν πιάνο, χωρίς να χρειάζεται να σπουδάσουν μουσική επί όλόκληρα χρόνια. Κατά τον έφευρέτη, ένα έτος είναι ύπερ-αρκετό για την εκμάθηση της νέας μεθόδου. Οι νότες και τα άλλα μουσικά συμβόλα έχουν αντί-καταστήθ με μούρα και άσπρα σημεία, διαδίδονται δέ από πάνω προς τα κάτω. Ο κ. Πότ έχει ήδη 10.000 μεθόδους κι έχει ίδρύσει έναν έκδοτικό οίκο για την έκτύπωση μουσικών κομμάτιων με τη μέθοδο του.

Η πρώτη φορά που γίνεται μια τόσο σοβαρή προσπάθεια διαπιστώσεως της αξίας της μουσικής ως θεραπευτικού παράγοντος. Όσοο ή μουσικοθεραπεία δέν είναι καινούργια μέθοδος. Ο Ρού Αντερ-βουντ, διευθυντής του Μουσικού Τμήματος του Κολλεγίου του Μίτσιγκαν, βεβαιώνει ότι οι έπιστημονικές παρατηρήσεις για την επίδρασι της μουσικής στον άνθρωπο άρχισαν άπο το 1890. Είκοσι έτών δοκιμές απέδειξαν ότι ή μουσική αύξάνει το «μεταβολισμό» του σώματος, ή μυική ένέργεια, την πίεσι του αίματος, την έγκεφαλική κυκλοφορία, ότι έπηρεάζει την άναπνοή και τις έσωτερικές έκκρίσεις, ότι όύνει την άκοή, την άφή, την όσφρησι και τη γεύσι.

Σ' αυτές τις παρατηρήσεις βασίσθηκε ή χρησιμοποίησις της μουσικής για διαφόρους πρακτικούς σκοπούς: για την αύξηση της παραγωγικής ικανότητας των έργαζομένων στα έργοστάσια, για την διευκόλυνσι της χωνόσεως στα βρετάρια, για την μόρφωση των παιδιών καθυστερημένης άντιλήψεως, κλπ.

Τώρα ή έπιστροφή των πληγωμένων απ' τα πολεμικά μέτωπα έδωσε καινούργια ώθηση στη μουσικοθεραπεία. Η κ. Χάρριετ Σέιμους, ιδρύτρια του «Έθνικού Μουσικο-θεραπευτικού Ινστιτούτου», πιστεύει άκράδαντα ότι ή καλή μουσική, με τον κατάλληλο τόνο και χρόνο, θα έπιτύχουν σπμαντικά την άνάφρσι πολλών τραυματιών.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΣΘΕΝΕΙΩΝ

Μία νέα θεραπευτική μέθοδος

Ήταν γνωστό ήδη, απ' τον άρχαιο μύθο του Όρφέως, ότι ή μουσική έξημερώνει τα θηρία. Τώρα όμως δοκιμάζεται ή έπιτυχία μια άλλη πρωτότυπη έφαρμογή της, στη θεραπεία σωματικών και ψυχικών άσθενειών. Ο δόκτωρ Σάμουελ Ήπενς, καθηγητής της Μουσικής Άγωγής στο Πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης, άνηγγειλε ότι γίνονται σχετικά πειράματα άπο μια μικρή έπιτροπή γιατρών και μουσικών. Η έπιτροπή αυτή θα γυρίση το νοσοκομείο, για να έφαρμόση τη «μουσικοθεραπεία» ιδιως σε τραυματίες του πολέμου.

Είναι ή πρώτη φορά που γίνεται μια τόσο σοβαρή προσπάθεια διαπιστώσεως της αξίας της μουσικής ως θεραπευτικού παράγοντος. Όσοο ή μουσικοθεραπεία δέν είναι καινούργια μέθοδος. Ο Ρού Αντερ-βουντ, διευθυντής του Μουσικού Τμήματος του Κολλεγίου του Μίτσιγκαν, βεβαιώνει ότι οι έπιστημονικές παρατηρήσεις για την επίδρασι της μουσικής στον άνθρωπο άρχισαν άπο το 1890. Είκοσι έτών δοκιμές απέδειξαν ότι ή μουσική αύξάνει το «μεταβολισμό» του σώματος, ή μυική ένέργεια, την πίεσι του αίματος, την έγκεφαλική κυκλοφορία, ότι έπηρεάζει την άναπνοή και τις έσωτερικές έκκρίσεις, ότι όύνει την άκοή, την άφή, την όσφρησι και τη γεύσι.

Σ' αυτές τις παρατηρήσεις βασίσθηκε ή χρησιμοποίησις της μουσικής για διαφόρους πρακτικούς σκοπούς: για την αύξηση της παραγωγικής ικανότητας των έργαζομένων στα έργοστάσια, για την διευκόλυνσι της χωνόσεως στα βρετάρια, για την μόρφωση των παιδιών καθυστερημένης άντιλήψεως, κλπ.

Τώρα ή έπιστροφή των πληγωμένων απ' τα πολεμικά μέτωπα έδωσε καινούργια ώθηση στη μουσικοθεραπεία. Η κ. Χάρριετ Σέιμους, ιδρύτρια του «Έθνικού Μουσικο-θεραπευτικού Ινστιτούτου», πιστεύει άκράδαντα ότι ή καλή μουσική, με τον κατάλληλο τόνο και χρόνο, θα έπιτύχουν σπμαντικά την άνάφρσι πολλών τραυματιών.

Η πρώτη φορά που γίνεται μια τόσο σοβαρή προσπάθεια διαπιστώσεως της αξίας της μουσικής ως θεραπευτικού παράγοντος. Όσοο ή μουσικοθεραπεία δέν είναι καινούργια μέθοδος. Ο Ρού Αντερ-βουντ, διευθυντής του Μουσικού Τμήματος του Κολλεγίου του Μίτσιγκαν, βεβαιώνει ότι οι έπιστημονικές παρατηρήσεις για την επίδρασι της μουσικής στον άνθρωπο άρχισαν άπο το 1890. Είκοσι έτών δοκιμές απέδειξαν ότι ή μουσική αύξάνει το «μεταβολισμό» του σώματος, ή μυική ένέργεια, την πίεσι του αίματος, την έγκεφαλική κυκλοφορία, ότι έπηρεάζει την άναπνοή και τις έσωτερικές έκκρίσεις, ότι όύνει την άκοή, την άφή, την όσφρησι και τη γεύσι.

Τώρα ή έπιστροφή των πληγωμένων απ' τα πολεμικά μέτωπα έδωσε καινούργια ώθηση στη μουσικοθεραπεία. Η κ. Χάρριετ Σέιμους, ιδρύτρια του «Έθνικού Μουσικο-θεραπευτικού Ινστιτούτου», πιστεύει άκράδαντα ότι ή καλή μουσική, με τον κατάλληλο τόνο και χρόνο, θα έπιτύχουν σπμαντικά την άνάφρσι πολλών τραυματιών.

Κυνηγώντας τους «λυκανθρώπους»

Η ύπουλη αντίδρασις των Γερμανών

λαγή με τους Γερμανούς, με ταίγαρα.

Οι πονηρότεροι καταφέρνουν να παραβάνουν την άπαγορεύσι. Με 40 μάρκα - το μάρκο άξίζει 5 φράγκα - παίρνουν ένα ζευγάρι παπούτσια, με 3 μάρκα ένα ζευγάρι μεταξωτές κάλτσες, με 50 μάρκα ένα κοστούμι, με 10 μάρκα μια ώραία κομπινάζον για την άδελφή ή την άρρεθωνιαστική τους. Τα τρόφιμα δέν είναι κι αυτά άκριθα στο χωριό: Οι πατάτες έχουν 8 μάρκα τα 100 κιλά, τα αυγά 1 μάρκο ή τούτζινα, το γάλα μισό μάρκο το κιλό, το κρασί 1 μάρκο. Οι έργάτες πληρώνονται 150 μάρκο το μήνα.

Δέν υπάρχουν ναζήδες... Όσοο, στον τελευταίο έλεγχο, που οι άνδρες όλοι είχαν συγκεντρωθή στην πλατεία του χωριού, βρέθηκε ένας που είχε ράβει μέσα απ' το μανίκι του ποικαμίσου του έναν άγκυλωτό σταυρό, κι άλλος που είχε στυγματομένο τον ώμο του με το ίδιο σήμα. Δέν υπάρχουν πια ναζήδες... Όσοο, το ταίγαρα που προέρχονται από γερμανικό έργοστάσιο, περιέχουν συχνά έκρηκτικές ύοιες, ικανές να παραμορφώσουν τον καπνιστή... Τη νύχτα, έγνωρίζονται με κόκκινη μπόγια ή με κατράμυ άγκυλωτο σταυρό στις πόρτες των σπιτιών... Συλλαμβάνονται κάπου-κάπου παιδιά 15-16 έτών, που κρατούν ρεβόλβερ... Οι Γάλλοι στρατιώτες δέν άπομακρύνονται απ' το χωριό μόνοι, όταν βραδυάση... Κι ή περίπολος που περιμένει άποψε ο Λοχίας, δέν θα γυρίση ποτέ...

Μέσα στο δάσος, βρέθηκε το πτώμα ενός Γάλλου, μισοθαμένο απ' το χιόνι. Τον είχαν κυττήσει με πολυβόλο οι «Λυκανθρώποι», οι Γερμανοί άντάρτες. Δέκα συνάδελφοι του προσφέρθηκαν να σκηματίσουν μια περίπολο, για να κυνηγήσουν τους Γερμανούς. Κανείς όμως δέν τους ένασείδε πιά...

Το άλλο πρωί, ξεκίνησαν άλλοι δέκα, για να έκδικηθούν για το καμύ των συντρόφων τους. Μέσα στο δάσος συναντούν τη Γερτρούδη. Κρατάει κάτω απ' τη μασχάλη της ένα μεγάλο άδεισινό πανέρι. Άπο πού έρχεται; Έφωδισε τους «Λυκανθρώπους»; Ίσως... Δέν δίνει πάντως καμιά έξήγησι... Όστε με την πονηρία καταφέρνουν να της άποσπάσουν καμιά πληρωφόρα. Όταν την κυττάζουν, χαμογελάει... Συλλαογίζεται τον έρωτα, τους συμπατριώτες της που άγωνίζονται άκόμα έναντι των νικητών, ή τους δέκα Γάλλους που δέν θα ξαναγυρίσουν ποτέ...

ΡΟΖΕ ΜΑΙ

Το γραπτό του κυρ' Γιάννη

Σ' ένα χαμηλό σπιτάκι εκεί κοντά στη συνοικία... Άπ Νικόλα το Ραγκκάδ, ή κυρά Δημήτρα, μια από τις έκακουμένες μάγισσες της Άθήνας, έκανε χρυσές δουλειές με τους κουτούς και τις κουτές της συνοικίας.

Σιγά-σιγά τ' όνομα της άκούσθηκε σ' όλα τα κοινωνικά στρώματα. Μικροί, μεγάλοι, άντρες, γυναίκες, όταχοι, πλούσιοι, άριστοκράτες, μπουρζουάδες, πολιτικοί, στρατιωτικοί, έπιστήμονες, παπάδες, πασιδάς, διάκοι έτρεχαν στο σπυτικό της να τους ήη την τύχη τους. Όλοι είχαν μείνει κατενθουσιασμένοι με τις προφητείες της και πια πολύ άπ' αυτούς ήταν εύχαριστήμενη ή ίδια, που είχε βρή... την τύχη της! Μονάχα ό φαρμακοπώτες της γειτονιάς, ο κυρ Γιάννης δέν ήθελε ούτε το όνομα της ν' άκούση. Όταν τον συναντούσαν στα μπαλκόνια του Φαλήρου οι φίλοι του, γιατί ο κυρ Γιάννης ήταν τελλός με τη θάλασσα, τον παραινούνταν να πάη κι αυτός, έστω κι άπο περιέργεια, στην κυρά Δημήτρα.

Μά ο κυρ Γιάννης τους έλεγε: - Σάν δέν ντρεπόσατε να καθόσαστε ν' άκούτε τις παλάρδες της παλιόγρης!... Καί καλά οι γυναίκες, άμ' έσείς κοτάρη άντρες!... - Μά τί να ντρεπόσατε που δ,τι μάς είπε, μάς βγήκε αλήθινό! - Τα μυαλά σας και μια λίρα!

Και οι μέρες περνούσαν κι' ο κυρ Γιάννης στο τέλος είχε άπαγορεύσει στους φίλους του να του κάνουν κουθέντα για την κυρά Δημήτρα. Την άπόφασι αυτή την ήπρε, όταν έιαθε, ότι ή μάγισσα είχε στο σπιτιονοικύρη του τον Κοιμωτήρη ν' άγοράση ένα λαχείο, που το άθροισμα του άριθμού του να είναι 23.

Άκούς εκεί καμώματα; Έλεγε. Ό ντενέκος ό κοιμωτάρ μου έκανε τον κόσμο άνω-κάτω να βρή το λαχείο, που του είπε ή προκομμένη. - Κι' αν του πείρη θα το πιστέψης; τούλεσαν οι φίλοι του.

Μά γιατί είσαστε τόσο κουτοί; Άν ήξερα, βρά ήλθισι, ή μάγισσα ποιάς άφίμης θα κερδίση, θα τον άγόραζε για λογαριασμό της... Κουτή ήταν να τον ήη σ' έλλον; -

Κατά διαβολική σύμπτωση την ημέρα που κληρώθηκαν οι άριθμοι του λαχείου, έτυχε ο πρώτος να έχη τον άριθμό 435218, το όποιο να άθροισμα ήταν 23. Άπλάση δ,τι είχε ήη ή κυρά Δημήτρα να τον Κοιμωτήρη.

Μόλις τόμασαν οι φίλοι του κυρ Γιάννη έτρεξαν να τον βρουν. - Τα βλέπεις; Ό κοιμωτάρ σου κέρδισε τον πρώτο άριθμό κι' ύστερα μάς λές να μην πιστεύουμε ή μάγισσα. Ο κυρ Γιάννης κυττάζοντας τους φίλους του κατάρματα τους έλεγε: - Δέν βαρύνεται Σύμπτωση και τίποτε παραπάνω!

Καλή τί σύμπτωση; Καιρός είναι να πάς κι' έσύ στην κυρά Δημήτρα. - Όταν παλαδίσω κι' έγώ σάν έσες, τότε θα πάω. Προς το παρόν είμαι πολύ καλά στην ύγεια μου!...

Δέκα μέρες πέρασαν από την κλήρωσι του λαχείου κι' ο κυρ Γιάννης ότε στο φαρμακείο του φανήταν, ότε και στα μπαλκόνια του Φαλήρου. Ένα άπόγευμα τον άντιμύσαν οι φίλοι του σ' ένα καφεενάκι της γειτονιάς τους σκεπτικό και μελαγχολικό. - Καλή κυρ Γιάννη, χάθηκες από τον κόσμο. Τι έγινες τόσες μέρες; Πώς δέ σε έναειδανε στα μπαλκόνια;

- Όστε θα με ζαναίβητε! - Μπα! Και γιατί; - Γιατί... Έγώ τό έξω. - Μά τί σου συμβαίνει;... για πές μας... Σοδ τα άπαγορεύσαν οι γιατροί! - Όχι!... αλλά... είπα και σταμάτησε τη φράσι του με ένα βαθύ άναστεναγμό.

- Μά τέλος πάντων, θα μάς ήης τί έχεις; - Τι έχω; Τι έχω;... Με πήρατε στο λαμό σας!... Μ' έπηρεατε στο λαμό σας! - Έμεις; - Έσείς. Μ' άναγκάσατε με τα λόγια σας να πάω στη μάγισσα!...

- Άμ! μίλα μας έτσι, άδερφέ! έπαν οι φίλοι του κι' άρχισαν τα γέλια. - Γελάτε; α; γελάτε; Άπ' το Θεό να τό βρήτε! - Μά γιατί; Τι σοδεί; - Τι μου είπα; Μοδ είπα να φυλάγουμε απ' τη θάλασσα, γιατί αυτή θα με φάη!

- Αί, και ήταν αυτός λόγος να με λαγχολήσης; Άφσδ σοδ είπα να φυλάγεται... να φυλάγεται! -

Άπο τότες ο κυρ Γιάννης θάλασσα άκούγε και τον έπαινε τεταρτάτος πυρετός! Έόλεσε το Φάληρο από μακριά και τον έπαινε σπασμός! Σάν διάβαζε καμιά φορά στην έφημερίδα για ναυάγια των έκοσε κρός Ιβρώτας. Σά μια στιγμή μάλιστα του πέρασε από το μυαλό ή σκέψις να πουλήση το φαρμακείο του και να μετακομίση σ' άλλο μεσόγειο μέρος, γιατί εύρισκε ότι ή Άθήνα ήταν πολύ κοντά στη θάλασσα.

Ένα βράδυ έσπασε το γυιό του στο έξω, όταν τον άκουσε να διαβάζει το μάθημα του δυνατά. Διάβαζε την «Κόνη Ανάδασις και χωρίς να δειη τότε ίδιαίτερως τη φράσι: «Θάλασσα, θάλασσα!»

Ένα άλλο βράδυ ζαλιμένος καθώς ήταν απ' τη δουλειά της ημέρας, αντί να δόση σ' ένα πελάτη τρεις όυνκιές καθάριστο, του έδωσε πενήντα δράμα άκουσα-φόρτε!

Άχ! κυρ Γιάννη, είπε ο πελάτης σάν άντελήφθηκε το λάθος, πάλι θάλασσα μου τάκανες! - Θάλασσα, έλεπες! Θάλασσα!... Γκραμίσου από δά, παλιάνθρωπε, που θα μου ήης πές σοδ τάκανα θάλασσα... έξω γρήγορα!

Έτσι περνούσε ή ζωή του δυστυχισμένου φαρμακοπώτου. -

Ένα άπογευματινό δυδ-τρείς φίλοι του κυρ Γιάννη κατέβησαν στο Φάληρο από τη λεωφόρο Συγγρού. Έκει κοίταζαν στο έργοστάσιο ΦΙΕ άναγκαστήκαν να σωματίζον, γιατί ήταν τόσο πολλός κόσμος, που το αότικοίνο δέν μπορούσε να προχωρήση.

Μά τί συμβαίνει; ρώτησαν κάποιον. Καμώματα της όδλης!... Δέν βλέπετε που κοντεύουμε να πνιγούμε; τους είπε κι' έδειξε μια λίμνη γεμάτη νερό που δσο πνίγανε μεγάλωνα. - Έσπασε πάλι κανένας σωλήνας; - Ό κεντρικός με το θαλασσόνερο για το κατάδρυμα! Σωστή έκρηξις! Τα νερά πνίγανταν με τόση δύναμη, που παρόρασαν δυδ δυστυχισμένους που καθόντουσαν έδω άπ' έξω. Ό ένας μάλιστα έπεσε σ' ένα χαντάκι νερό και πνίγηκε... Νά τον κιάλας... κι' έδειξε τον πνιγμένο που τον άνέσκαζαν οι άστυφώλκους σ' ένα αότικοίνο, για να τον μεταφέρουν στο νεκροτομείο.

Πούς να είναι, ό καμμένος! ρώτησαν. - Τον έξω... είναι ο κυρ Γιάννης, ό φαρμακοπώτης πούγε το φαρμακείο του στο Άπ Νικόλα το Ραγκκάδ. - Ό κυρ... ό! το δυστυχισμένο!... Κι' ύστερα λέει, μην πιστεύεις τις μάγισσες! Όρστε! Άπέφυγε ο κακομοιρασμένος τη θάλασσα, όπως ό διάβολος το λιβάνι και ξεκίνησε ή θάλασσα απ' το Φάληρο κι' ήρε να τον πνίξη στην Άθήνα!...

Ν. Ι. ΛΑΣΚΑΡΗΣ

Άμερικανικοί νεωτερισμοί

Ένα νέο είδος άμερικανικής τσίγκλας έχει έπωνυμώση «Εδύχια της νοικοκυράς», γιατί δέν κολλεί στο πάτωμα, όστε στα έπιπλα. Κι' ένα καινούργιο κραγιόν για το χείλη έχει την ιδιότητα να μην αλλάξη άπόφρσι στο ηλεκτρικό φώς.

Μία νύχτα άποκρηάς

Μπροστά στον πανύψηλο καθρέφτη της κάμαρης της άντικρύζει ή Κική τον έαυτό της. Φοράει ένα μαύρο ντόμινο, και τα μαλλιά της είναι άναστατημένα. Μοιάζει με μια γυναίκα που ή άτακτη ζωή την έχει παροστρίσει από τον ίσιο όρμον. Κι' όμως το άμάρτημά της δέν είναι τόσο μεγάλο. Η καρδιά της είναι ραγισμένη.

Νιώθει το κορμί της κουρασμένο να βεραίνη πάνω στα πόδια της και πέφτει βρεσιά πάνω στην πολυθρόνα, που βρίσκεται δίπλα στο κρεβάτι της. Κι' αυτό το φώς του ηλεκτρικού την ένοχλεί και το όύνει.

Βγάζει τώρα έναν άναστεναγμό άνακουφίσεως. Όστε ό καθρέφτης, όστε το φώς την πειράζουν πιά. Ναι, δέν της θυμίζουν πια τη γυναίκα που πόθησε την άγάπη με δέν την γνώρισε όπως τη φαντάστηκε, όπως την έόθηκε δυδ χρόνια τώρα. Δυδ χρόνια άγαπούσε κρυφά τον άνδρα πούκανε έσφηνικά την καρδιά της να χτυπήση γλυκά-γλυκά. Δυδ χρόνια ύπόφερε σκληρά, με τη σκέψι ότι δέν έχει το δικαίωμα να χαρή την άγάπη, γιατί ήταν παντρεμένη, άντικε σ' έναν άλλο άνδρα.

Και ό σκέψις αυτές την πλημμύριζαν με μια πικρή άπογοήτευσι. Πόσες και πόσες νύχτες δέ μούσκαφε το προσκεφάλι της με τα δάκρυα της άπεληψίας. Ήταν παντρεμένη!

Δέν μπορούσε να σπρώξει τον έρωτα της πέρα από τις άλυσιδες του γάμου που τη δέσμευαν, πέρα από τις ύποχρεώσεις που της είχε σπείσει γύρω της σάν τέρας ο γάμος. Και ύπόφερε. Ύπόφερε γιατί άγαπούσε κάποιον άλλο, που δέν ήταν ο άνδρας της. Όλες οι έλπίδες ενός ώριμου μελλόντος έσθωναν στην καρδιά της. Όχι δέν θα χαίρονταν ποτέ την άγάπη που τόσο είχε πόθησι. Ποτέ... ποτέ!...

Ήταν ή πρώτη βδομάδα της Άποκρηάς. Είχαν καλέσει αυτή και τον άνδρα της σε κάποιο σπίτι. Όλα ήταν έτοιμα, τα ρούχα, οι μάσκες που θα φορούσαν, μα το ίδιο εκείνο πρωί ο άνδρας της έφυγε έσφηνικά μακριά από την Άθήνα για κάποια δουλειά του. Κι' πρθε το βράδυ. Τα φώτα πλημμύρισαν τους δρόμους.

Η Κική άνοιζε το παράθυρό της και κυττάζοντας έξω άρχισε να θυμάται και να νοσταλγεί μέσα στη μοναξιά της, κάποιες μακρινές τέτοιες ημέρες, κάποιες άλυσσόμενες άποκρηάτικες χαρές...

Και έσφηνικά μια έπιθυμία της φλόγιζε την καρδιά: Να πάη μόνη στη φιλική άποκρηάτικη γιορτή. Είχε τα ρούχα, είχε τη μάσκα. Θάπαινε και θα θύνανε άγνώριστη. Θάπαινε τη ζεστότητα του γλεντιού και θα έσφηνε εύχαριστήμενη. Κανείς δέν θα την καταλάβαινε.

Κι' έπνιγε. Μέσα από τις δυδ τρύπες της μάσκας αντίκρισε τη χαρά, τη ζωή. Αντίκρυσε και τον άνδρα που δυδ χρόνια τώρα άγαπούσε. Ήταν εκεί κι' αυτός, ντυμένος πιερόττος.

Έξαφνις μια άλλόκοτη, μια άκατανόητη έπιθυμία την έπιασε. Νά ζήσει μερικές στιγμές κοντά στον άγνωμένο της, άγνωστη κάτω από τη μάσκη της μάσκα. Τον πλησίασε... Και χόρεψε πολύ/μαζί του. Ήπρε άρκετά ποτήρια σαμπάνιας, ένώρισε μια γλυκεία ζάλη και τον άφισε να τη σφίξη στην άγκαλιά του.

Τι ύπεροχο όνειρο!... Τι γλυκές στιγμές!... Χίλιες φορές της ήρε ή έπιθυμία να φανερωθή, να βγάλη τη μάσκα της και να του φωνάξη: - Δέν μ' εγνώρισε; Έγώ είμαι, άγνωσμένος μου. Σ' αγαπώ, σε ποθώ... Ή μοίρα μάς ένωσε άπόψε. Άς χαρούμε αυτή την εύκαιρία!...

Τοιμαζόταν να τα πη όλα αυτά και την τελευταία στιγμή δίστασε. Σκεφτόταν τις συνέπειες. Όχι, όχι έπρεπε να μη φανερωθή... Όσοο τον ποθούσε τρελλά, τρελλά χτυπούσε ή καρδιά της. Άν παρσούρεταν μαζί του σε μια περιπέτεια μένοντας γι' αυτόν ή «τρελλή άγνωστη»; Ναι, το προτιμούσε αυτό.

Η πόρτα ήταν άνοιχτή, κόσμος έμπαινε κι' έβγαине. Ούγαν οι δύο τους. άγνωστοι, χωρίς να μαντεύουν έκείνος ποιά σπριζίζονταν στο μπράσο του, έζαυμένοι από τον πόθο. Το θεακτικό μυστήριο της μάσκας που φορούσε την έκανε πειό έπιθυμητή. Τρεις ώρες έμειναν μαζί, άδιάφορο που, τρελλά έρωτευμένοι!...

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΕΞΟΙΚΕΙΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΑΜΑΡΤΩΛΗ ΤΗΣ ΛΟΝΓΙΑ

Ποιά ήταν η γυναίκα εκείνη, που είχε γονατίσει δίπλα στον Άντρε, μέσα στη σχεδόν άδειαν εκκλησία της Λόνγιας; Ο νέος δεν μπορούσε να διακρίνει το πρόσωπό της, γιατί το σκέπαζε η κεντημένη λευκή μαντίλα που φορούσε στο κεφάλι της. Καθώς άκουμπσε πάνω του, ένιωθε ότι το κορμί της ήταν γυμνό, κάτω απ' το φόρεμά της.

Ο Άντρε ήταν περαστικός απ' τη Λόνγια. Είχε μπει στη μικροσκοπική εκκλησία, για να βρή λίγη ησυχία και να δνειροπολήσει. Είχε καθίσει σ' ένα σκαμνί. Ξαφνικά, είχε άνασκηρτίσει. Μια γυναίκα είχε πλησιάσει, δίχως να την αντιληφθεί. Είχε γονατίσει κοντά του στις κρύες πλακές, κι' άκουμπουσε πάνω του προκλητικά, μ' ένα τρόπο που του φαίνονταν ανήθικος σε τέτοιο μέρος. Ωστόσο προσευχόταν μ' ευλάβεια, και ανατριχίλαζε κάθε τόσο από φόβο άραγε η από τούτσιες;

Ο νέος είχε θελήσει στην άρχη ν' αποτραπεί, να διακόψει με μια εύγενική και ένστικτική κίνηση την έπαση εκείνη που τον ετόραζε. Άλλα η άγνωστη του είχε φιθύρει, σιγά κι' επιτακτικά:

—Μή φύγεις!... Κι' εκείνος είχε υπακούσει... Όσο μάντευε ότι ήταν άμορφη η αμαρτωλή, που πληγώνε τα γόνατά της στις πλακές, τόσο περισσότερο τον άναστατωνε το άγνωστο του κεφαλιού της στα γόνατά του. Συγχρόνως ένιωθε γελοία τη θέση του... Έπει τέλους, η άγνωστη σηκώθηκε, κάθισε στο διπλανό σκαμνί και του είπε:

—Έλατε, λοιπόν, πού κοντά... Μήπως με φοβάστε;... Πρέπει να μείνουμε εδώ ως τη νύχτα.

Ο ήλιος βασιλεύει. Γύρω τους προεχόντουσαν μερικοί πιστοί, άνδρες και γυναίκες. —Όποιοι, όμως, διακρίνονταν, έτοιμα κοινά, κατά, θα μάς περάσουν για έρωτες, έλεπε ο Άντρε.

—Αυτό θέλω κι' εγώ. —Είπε λοιπόν συνήθως στη Μαγνύρια και δίχως ραντεβού στις εκκλησίες;

—Η άγνωστη δεν άπάντησε. —Έπειτα από άρετη ώρα, πρόφερε επιτακτικά:

—Έλατε, πάμε να φύγουμε. Σκοτεινίσαμε πιά.

Στηρίχθηκε στο μπράτσο του, σαν να ήταν άντρας της. Προχώρησαν μαζί στους μικρούς και σκοτεινούς δρόμους. Ο Άντρε έσκυβε κάθε τόσο και προσπαθούσε μάταια να διακρίνει τη φυσιογνωμία της άγνωστης. Έπιχειρούσε να τη σταματήσει. —Εκείνη, που ξέφυγε, γελώντας. —Επ' τέλους, στάθηκε εμπρός σε μια πόρτα.

—Καληνύχτα σας, έλεπε στο νέο.

—Α, όχι, δεν θα μου ξεφύγετε! Έτσι διαμαρτυρήθηκε εκείνος. Θέλω να δω το πρόσωπό σας και να μάθω τ' όνομά σας.

—Αν είστε αληθινός «καμπαλλέρ», πρέπει να φύγετε, αφού σάς το ζητώ!

Ο Άντρε θέλησε να την άγκαλιάσει, να τη φιλήσει. Άλλα εκείνη τον έσπρωξε μακριά και χάθηκε τρέχοντας μέσα στο σκοτάδι.

Ποιά ήταν; Τι σήμαινε αυτό το παιγνίδι της;... Μήπως

τόν είχε χρησιμοποιήσει για κάποιο σχέδιο μακιαβελλικής ζήλειας; Είχε διαβάσει ο Άντρε τόσα παράξενα πράγματα για τις Σπανιόλες!...

Τις επόμενες μέρες, ξαναπήγε στην εκκλησία, άναστήθηκε παντού την άγνωστη, μάταια όμως. Δεν ήξερε άλλωστε τίποτε γι' αυτήν. Μόνο, καθώς είχε επιχειρήσει να την άγκαλιάσει, είχε αισθανθεί άναμέσα στα δάχτυλά του μια πλατεία μεταλλική πλάκα ενός κολλιέ. Πώς μπορούσε όμως, με μια τόσο άοριστη ένδειξη να βρή μια γυναίκα άγνωστη, μέσα σε ολόκληρη πόλη!...

Πέρασε μια βδομάδα. Η άναστήτη εκείνη του έφερε ένα είδος πυρετού.

Ένας βράδυ, κουρασμένος κι' απογοητευμένος, μπήκε σ' ένα καμπαρέ. Μια γυναίκα μισόγυμνη, με προκλητική ύωρφια, χόρευε πάνω στη σκηνή. Ένα κολλιέ με μια παράξενη πλάκα, κρεμασμένο στο λαιμό της, άναστήδουσε με το χονρό της. Ο Άντρε ρώτησε ένα γκαρσόν κι' έμαθε ότι την έλεγαν Κλαδέλτα. Έιμαθε άκόμη ότι, μετά τα σνούμερά της, έφευγε από μια πισινή πόρτα.

Κάτι τοβλεπε ότι ήταν αυτή η αμαρτωλή της έκκλησιασής! Η σιλουέττα της, οι κινήσεις της που φαίνονταν γαργάρες... Ήθελε όμως να την ιδεί από κοντά, για να πείσει. Την περιμενε μια ολόκληρη ώρα, κοντά στην πίσω πόρτα. —Επ' τέλους την είδε να βγαίνει, αφού κούταζε γύρω της με προφύλαξη. Η καρδιά του χοροπήδησε. Δεν άμφέβαλε πιά καθόλου ότι ήταν η άγνωστη της έκκλησιασής! Την παρακολούθησε για λίγο, καθώς άπομακρυνόταν βιαστικά. Ήταν έτοιμος να την πλησιάσει, όταν είδε έξωφανα δυο ανθρώπους, να της κόβουν το δρόμο! Εκείνη τους ξεγλύστρησε και χάθηκε μέσα σε μια στενή παρόδο. Οι δυο άνδρες άκολουθήσαν διάφορες διευθύνσεις, με το σκοπό προφανώς να κάμουν μια κυκλοτική κίνηση για να την πιάσουν. Δίχως να διαίσταση περισσότερο, ο Άντρε έτρεξε και πρόλαβε τον ένα απ' τους δυο.

—Τι θέλετε απ' αυτή τη γυναίκα; του έλεπε ξερά. —Νά κυττάζεις τη δουλειά σου, εσύ! μουνγκρίσε εκείνος. Και θέλησε να τον χτυπήσει. Άλλα ο Άντρε τον πρόλαβε και τον έσώριασε κάτω, με μια γροθιά στο πρόσωπο.

—Κλαδέλτα! φώναξε. —Η νέα γυναίκα ξεσπάδαλε απ' το σκοτάδι και ζήτησε καταφύγιο στην άγκαλιά του. —Είπε η δεύτερη φορά που με σώσετε! μουρμούρισε λαχανιασμένα. Καί, καθώς ο Άντρε θέλησε να τη φιλήσει, πρόσθεσε βιαστικά:

—Όχι εδώ! Έλατε μαζί μου... Μπορεί να φτάσει ο Καρνιτάρο!...

Τον ώθησαν απ' το χέρι, από διάφορους στενούς δρόμους, άνοιξε μια πόρτα, τον έτράβηξε μέσα και σφύρασε καλά.

—Είμαστε στο σπίτι μου, του έλεπε μέσα στο σκοτάδι. Ο Άντρε την άγκαλιάσε κι' άναστήθηκε τα χείλη της. Ξαφνικά άναψε το φως, και μια φωνή πρόφερε σαρκαστικά:

—Είπατε στο σπίτι μου, του έλεπε μέσα στο σκοτάδι. Ο Άντρε την άγκαλιάσε κι' άναστήθηκε τα χείλη της. Ξαφνικά άναψε το φως, και μια φωνή πρόφερε σαρκαστικά:

—Είπατε στο σπίτι μου, του έλεπε μέσα στο σκοτάδι. Ο Άντρε την άγκαλιάσε κι' άναστήθηκε τα χείλη της. Ξαφνικά άναψε το φως, και μια φωνή πρόφερε σαρκαστικά:

—Είπατε στο σπίτι μου, του έλεπε μέσα στο σκοτάδι. Ο Άντρε την άγκαλιάσε κι' άναστήθηκε τα χείλη της. Ξαφνικά άναψε το φως, και μια φωνή πρόφερε σαρκαστικά:

—Είπατε στο σπίτι μου, του έλεπε μέσα στο σκοτάδι. Ο Άντρε την άγκαλιάσε κι' άναστήθηκε τα χείλη της. Ξαφνικά άναψε το φως, και μια φωνή πρόφερε σαρκαστικά:

—Είπατε στο σπίτι μου, του έλεπε μέσα στο σκοτάδι. Ο Άντρε την άγκαλιάσε κι' άναστήθηκε τα χείλη της. Ξαφνικά άναψε το φως, και μια φωνή πρόφερε σαρκαστικά:

—Είπατε στο σπίτι μου, του έλεπε μέσα στο σκοτάδι. Ο Άντρε την άγκαλιάσε κι' άναστήθηκε τα χείλη της. Ξαφνικά άναψε το φως, και μια φωνή πρόφερε σαρκαστικά:

—Είπατε στο σπίτι μου, του έλεπε μέσα στο σκοτάδι. Ο Άντρε την άγκαλιάσε κι' άναστήθηκε τα χείλη της. Ξαφνικά άναψε το φως, και μια φωνή πρόφερε σαρκαστικά:

—Μην ένοχλείσθε, κύριό μου! —Καρνιτάρο! φώναζε με τρόμο η χορεύτρια. Σέ περιμενα. Μόλις όμως πώς θαρχόσουν μόνη. Τώρα πρέπει να ξεφορτωθούμε τον κύριο!

Ο Ίσπανός χύμισε πάνω στον Άντρε. Ήταν δυνατότερος. Τον πέταξε κάτω, τον έσφιξε με τα σιδερένια του δάχτυλα, παρ' όλες τις απειλημένες προσπάθειές του για ν' άπελευθερώσει.

—Άφισέ τον! φώναζε η Κλαδέλτα.

Πήρε από ένα συρτάρι ένα μικρό ρεβόλβερ. Βλέποντας τον Ίσπανό να σηκώνει ένα μαχαίρι, για να χτυπήσει τον Άντρε, πείσε τη σκανδάλη.

Ο Καρνιτάρο σφαιράσθηκε κάτω, σαν άμυχας όγκος!

—Τι κάνατε; τραύλισε ο Άντρε, ενώ σηκωνόταν.

—Θα σάς σκοτώνω. Τον ξέρω καλά, είπε θηρίο! Από ένα μήνα τώρα, δεν έζοδα πιά, απ' την άγνοια μου μήπως τον βρω εμπρός μου... Με συγγράφετε που σάς άνακάτεψα σ' αυτές τις βρωμιοδουλίες!

Κάθισε σε μια πολυθρόνα, γιατί τα γόνατά της λυγίζουν, και πρόσθεσε:

—Ο Πάκο, ο άδελφός μου, είχε παρασυρθεί, είχε πάρει τον άρχιμο δρόμο, είχε μπλέξει μ' αυτούς τους πάλανθρώπους. Μια μέρα, ο καραμπινιέρος σκότασαν ένα συνένοχο του, τον Παναγιώτη. Αυτός ξέφυγε... Πιστεύω πως βρίσκεται τώρα στην Άργεντινή...

—Άλλα ο άλλος τον κατηγορούσαν πως είχε προδώσει τον Παναγιώτη, και θέλησαν να εκδικιθούν άπάνω μου. Με είχαν καταδικάσει σε θάνατο... Εκείνη την ημέρα, μπήκα στην εκκλησία για να τους ξεφύγω... και με βοηθήσατε σ' αυτό. —Απόψε με σώσατε πάλι... Δεν θα γλυτώσω όμως, ως το τέλος!

Ο Άντρε την άγκάλιασε. —Αυρία τα έημερώματα, σαλπάρει ένα πλοίο, της έλεπε. Μπορούμε να υποκαρπούμε από τώρα... Θάρρητε μαζί μου! Θα γίνετε γυναίκα μου! Θα σάς κάνει ευτυχισμένη...

—Με θέλετε λοιπόν... μ' έλεγε άναμέσα. —Δεν θα γλυτώσω όμως, ως το τέλος!

—Τά περασμένα δεν υπάρχουν πιά! Έλατε να φύγουμε... Η άστυνομία που θα βρή σκοταμένο αυτόν τον κακούργο, θα πιστέψει ότι τον ξεμπερδέψαν κάποιοι δμοιοί του, που είχαν λογαριασμούς μαζί του... Σε δυο μέρες, θα βρισκόμαστε στο Παρίσι, εύτυχισμένοι κι' άσφαλισμένοι!

Τα χείλη τους ένώθησαν παράφορα. —Έπειτα άνοιξαν την πόρτα και χάθηκαν κι' οι δυο, μέσα στη νύχτα.

ΖΑΝ ΚΩΜΠΕ

Τόν άπαρνούται οι δικιοι του

Η άδελφή του στρατηγού Φράνκο, μολοντί έχει τεραστικά περιουσία, διατηρεί ένα μικρό μονάδειο στο Πλο. Ια-νέρος της Βραζιλίας. «Δεν είδα δίδυλο τόν άδελφό μου απ' το 1912» δήλωσε σ' ένα ρε-πόρτερ που πήγε να της πάρη συνέντευξη. Η κόρη της, πιο διωλιτική, πρόσθεσε: «Έχωμε βοή το υπελά μας με τη φήμη του θείου μου, μολοντί δεν διατηρούμε καμιά σχέση μαζί του. Θά έβιναν ό,τιδήποτε για να μη μάς ξανακάνουν πιά λόγο γι' αυτή τη συγγένεια!».

ΕΚΑΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

Ο έργοστασιάρχης Παναγιώτης Κόκκορης και η δεσποινίς Εύαγγελία Καρακούση έτέλεσαν τους γάμους των. Τους εύχεται τόν βίον άνθό-σπαρον.

Ανατολικό Χότζα

Τό... σκυλί του Χότζα

Έκείνος ο άκρείος ο γείτονάς του, ο Μεχμέτ Άλχς τον είχε στο στομάχι τόν καυμένο Ναστράδιν Χότζα και κύταζε με κάθε τρόπο, να του βγάλει το μάτι.

Τι του είχε κάνει ο Χότζας; Ο ίδιος άπολύτως τίποτε. Έκείνος πούφταιγε ήταν ο γαϊδάρος του.

Μια μέρα ο γαϊδάρος του Ναστράδιν πεινούσε φοβερά. Κι' έπειδή μάταια περιμενε τόν άφεντι του να του ριξή άχυρο, βγήκε από το σταύλο, ξεπορτίσε απ' την αύλη, έφτασε αντίκρου, βόηκε την πόρτα του περιβολιού του Μεχμέτ Άλχ άνοιχτή κι' έριξε μέσα τη λαίμαργη ματιά του.

Άλλάχι!... Άλλάχι!... Τι όρεκτικά λαχανικά που βρισκότουσαν εκεί μέσα, τι τρυφερά βλαστάρια, τι τροφαντή πρασινάδα!...

Ο γαϊδάρος του Χότζα δεν κρατήθηκε. Μπήκε μέσα κι' άρχισε να γεμίζει την παραδομένη του. Άπάνω στο φαγι τόν πρόφτασε ο Μεχμέτ Άλχς και του μέτρησε τα πλευρά με το ραβδί του. Συγχρόνως πιάστηκαν μαλλιά με μαλλιά με το χότζα.

Ο Μεχμέτ Άλχς ζητούσε άποζημιώ-ση. Ο Χότζας όμως δεν έννοούσε να δώσει ούτε έναν παρά.

—Και τι σταίλω εγώ, τζάνουμ, του εί-πε, για τις βρωμιοδουλίες που κάνεις ο γαϊδάρος μου; Για ρώτησε τόν, τόν όρμηνεψα εγώ να μπει στο περιβόλι σου; Κι' έξ άλλου τί σουφανε; Τρία μουρούλια, Σπουδαία τα λάχανα δηλαδή.

Ο Μεχμέτ Άλχς πήγε στόν κορφή για να βρή το δικό του. Μα ο Χότζας άπολογήθηκε με τόσο τέχνη που γλύτωσε το πρόδοιμο.

—Υοτάρ από αυτό ο Μεχμέτ Άλχς έ-γινε θηρίο. Και σε λίγες μέρες κατά-γειλε πάλι το Χότζα πως άφισε λυτό το σκυλί του και τόν δάγκωσε. Ο Χότζας δεν άννοούσε. Την ημέρα τις δικίες παρουσιάστηκε στόν κορφή, κι' όταν ήρθε η ώρα ν' άπολογηθεί άρχισε να λήξει:

—Θα σου άποδείξω άμέσως άφεντι κορφή, πως ο Μεχμέτ Άλχς είναι ένας άρχιφύτης. Με κατηγορεί ότι άφισα λυτό το σκύλο μου και τόν δάγκωσε. Αυτό είναι άδύνατον. Και είναι άδύνα-τον, άφεντι κορφή, γιατί το σκυλί είναι τυφλό, και δεν μπορεί να ριχτεί σ' ένα διασάθι. Δεύτερον, κι' αν ήθελε να ριχτεί στο Μεχμέτ δεν θα μπορούσε, γιατί ήταν γερά δεμένο. Τρίτον, κι' αν λυνόταν, δεν θα μπορούσε να κυνηγή τον μυντη, γιατί είναι παρλόυτο, κι' απ' τα τέσσερα πόδια. Τέταρτον, κι' αν άκόμη εύρισκε την άπαιτουμένη δύναμη, δεν θα μπορούσε να τόν δαγ-κάσει, γιατί έχει χάσει όλα του τα δόν-τια από μια άρρώστεια. Πέμπτον και τε-λευταίον, δεν μπορούσε να σκυβή-τίποτε απ' όλα αυτά που ταμπουνάει ο Μεχμέτ Άλχς... γιατί δεν έχω σκυλί! Κόκκαλο ο μυντησί!...

●●

Ήταν έν τάξει

—Ο γιατρός μου είπε να πίνω ένα μόνο ποτήρι κρασί την ημέρα. —Ε, τότε γιατί πίνεις τόσο πολύ; —Μα το πίνω... τη νύχτα.

Ζητείται προφήτης

Η μικρούλα στόν άστφυλάκα: —Κύριε πόλιμαν, εδώ είναι σάς πα-ρακαλώ ο τρίτος δρόμος άριότερα που μου είπαν;...

Συμπέρασμα

Σε μια διάλεξι κατά του άλκοολι-σμού:

—Μάλιστα, κύριοι! το άλκοολ είνε φοβερό δηλητήριο! Είδη κάποτε με τα μάτια μου ένα γιατρό να κάνει μια έ-νεσι λίγων γραμμαρίων άλκοολ σ' ένα μεγάλο και γερό σκυλί. Έ λοιπόν, το δυστυχισμένο ζώο πέθανε σε δυο ώ-ρες, με φριχτή άγωνία!

Και μια φωνή απ' το άκροατήριό δια-κόπτει:

—Αυτό άποδεικνύει ότι το άλκοολ δεν είναι φτιαγμένο για τα σκυλιά!

46τυνομικό Διήγημα

Μια άκριβοπληρωμένη έπιτυχία

Η άποστολή που είχε άναθέσει στόν άπερωρητή Μπρυνό ο διευθυντής της άστυνομίας, ήταν λεπτή κι' έπικίνδυνη. Τόν τελευταίο καιρό, κυκλοφορούσαν πολλά πλαστά χιλιόφραγκα, τέλεια πα-ραποιημένα. Κάποιος Βικτόρ Βαλέν, πληροφοριοδότης της άστυνομίας, είχε προσφερθεί να χρησιμεύσει ως μεσίτης. Θα συνιστούσε στη συμμορία τόν Μπρυνό, ως πελάτη. Εκείνος θ' αγοράζε 500 χιλιόφραγκα και θα τα πλήρωνε στη μισή τιμή. Έπειτα θα προσπαθούσε να κερδίσει την έμπιστοσύνη τους και ν' άντικαλύψει τόν βρισκόταν το πιστόριο τών χαρτονομισμάτων.

Πραγματικά, το έλλο πρωί, ο Βαλέν παρουσιάστηκε στο σπίτι του έπιθεωρη-τού. Ήταν ένας όμορφος τύπος, ντυμέ-νος με άπερβολική κομψότητα.

—Με συγχωρείτε, είπε, αλλά πρέπει να συνηθίσουμε να μιλάμε μεταξύ μας στόν ένικό, για να φαίνμαστε στενοί φίλοι. Λοιπόν, άς κάνουμε μια άνακε-φαλαίωσι. Θα πής ότι έρχεσαι απ' την Ίσπανία, όπου κέρδισες πολλά λεοτά με μια καλή δουλειά, και τώρα θέλεις να τα σπονηδίστηρας. Γι' αυτό μου ζή-τησες να σε γνωρίσω με τόν Κοστάλ... Πιστεύω ότι αυτός διευθύνει όλη την έπιτηδεύρα. Άφου σε φέρω σ' έπαση μαζί του, κάμε πιά καλά μόνος σου! Έγώ θέλω τελειώσει την άποστολή μου και θα πάω την άποική σου μολι τάξει ο κ. διευθυντής της άστυνομίας.

—Μα δεν φοβάσαι μήπως σ' εκδι-κ-θούν οι άλλοι, όταν θα μάθουν πόλες είμαι;

—Μηδ, όλα θα πάνε καλά! Ο κ. διευθυντής μου άποσέφθηκε ότι δεν θα κάμει σεις ο έδικος τις συλλήψεις. Δεν θα ζέσουν λοιπόν από ποδ τους ήρθε η κεραμίδα! Άλλωστε, θα βολικωνται πιά όλοι στη φυλακή... κι' έπ' πλέον ο κ. διευθυντής μου έχει άποσέφσει να διαβάσει την για να το έλατάρω.

—Άρα! Πάμε λοιπόν... Νά θυμά-σαι ότι λέγονται Άγρο Τελκούρο. Αυτό το όνομα γράφουν τα χαρτιά μου. Άλγο άρνότερα, σ' ένα μικρό μπρό, συνάντησαν τόν Κοστάλ. Ήταν ένας άντρας κοντός και παχύς. Ο Βαλέν τόν συνάστησε τόν απελάτη. Εκείνος τόν έκέυτταζε έρευνητικά, απ' το κεφάλι ως τα πόδια και σάιναται πως έμεινε ίκανοποιημένος απ' την έπίδεια αυτή εξέτασι. Γιατί πρώτεις σε λίνω!

—Πάμε να φάμε μαζί κάπου. Έχω έξω το άποκτικό μου.

Ο Βαλέν θέλησε να φύγη, με κά-ποια πρόσαι. Άλλα ο Κοστάλ δεν τόν άφισε.

—Άδύνατον! του είπε έγκάρδια. Δεν μπορείς να μάς σταθήσεις τη συντροφιά σου!

Το ρεστωράν όπου έδρασαν, ήταν κρυ-φό, γιατί πρόσθεσε στους έμμε-μηνιένους πελάτες του όλα τα έλε-κτά κι' άπηνουρεμένα φαγητά της μαύρης άγοράς. Στεναίονταν στη με-γάλη τραπέζαρία μιας κομψής έξοχικής βίλλας.

Κατά τις 3, όταν είχαν μείνει πιά μόνοι στην αίθουσα, ο Κοστάλ είπε στο Μπρυνό:

—Μπορούμε ν' άνεθούμε στο γραφείο του Πιέρ;

—Γιατί όχι; Πιστεύω ότι είνε όλομό-καχος.

—Έλατε, κύριοι... είπε ο Κοστάλ στους προσκεκλημένους του.

Γιά ν' άνεθουν στο έπάνω πάτωμα, πέρασαν έξω απ' την κουζίνα. Ο Μπρυνό νόμιζε πως άκουσε μια φωνή πινιμέ-νη. Κούταξε, αλλά είδε μόνο μια γυναίκα που έβλεπε τα πιάτα, κουβεντιά-ζοντας με το μάγειρο.

Όλα πήγαιναν καλά: Η βίλλα έ-κείνη ήταν προφανώς το άντρον της συμμορίας. Ο έπιθεωρητής που βρισκό-ταν στο γραφείο, τηλεφωνούσε τη στυν-μύ που μπήκαν. Τους δέχθηκε φιλοσο-φηνικά: «Έλκεις άμέσως τη συμμορία με τόν έπιθεωρητή και τόν παρόνομο 500 χιλιόφραγκα, τα όποια έβγαλε από ένα χρηματοκιβώτιο γεμάτο χαρτονομι-σμάτα.

—Καλή έπιτυχία! δήλωσε ο Μπρυνό, έξιστάοντάς τα. Θα μπορούσε όμως κανείς να τα κυκλοφορήσει πιό εύκολα, αν δεν ήταν όλα τόσο και-κούργια.

—Έτοιμάζουμε τώρα ένα σύστημα, που θα τα κάνει να φαίνονται σαν πα-λιά, άπάντησε ο Πιέρ. Θα σάς το δεί-ξω, γιατί πιστεύω πως θα γίνετε καλός πελάτης μας.

—Ωδήγησε τούς τρεις άντρες στο ό-πάνω. Άνοιξε μια γερή μεταλλική πόρτα, με χοντρούς σύρτες. Μπήκαν ό-λοι σ' ένα δωμάτιο γεμάτο μηχανή-ματα.

—Έχετε, βλέπω, άγκαταστάσεις πρώτης τάξεως, παρατήρησε ο Βαλέν.

—Γι' αυτό μάς φέρνεις τόσο ένδια-φέροντες πελάτες; πρόσθεσε σαρκαστικά ο Πιέρ.

Σημάδισε τώρα τούς δυο ξένους μ' ένα ρεβόλβερ.

—Ξέρεις πόλες εν' αυτός ο άνθρ-ωπος; είπε στο σαστισμένο Κοστάλ. Ο άστυνομικός έπιθεωρητής Μπρυνό!

—Α, θα μου το πληροφορή άκριά αυτό, ο Βαλέν! ούρλιασε εκείνος.

—Το πιστεύω... Όσο για σάς, ά-γαπητέ μου έπιθεωρητά, λυπούμαι κα-τάφορα, αλλά έχετε πάρα πολλά πράγματα! Θα κάμειτε λοιπόν ένα ά-ναγκαστικό μπάνιο στο ποτάμι, με μια πέτρα στο λαιμό... Ξέρετε, ποτέ δεν θα σάς άνεκάλωτα, αν μια φίλη μας, που δουλεύει στην κουζίνα, δεν σάς ή-ξερε καλά από κάτι προηγμένους δο-σοληψίες που είχε μάει σας πρό έτών! Με έβρισπαντε λοιπόν με το τηλέφωνο, πριν άνεβήτε στο γραφείο μου...

Ένώ κρατούσε το χέρι του ψηλά, ο Μπρυνό κούταζε συγχρόνως γύρω του, για να βρή κάποιο τρόπο συτη-ρίας. Συνειδητοποίησε μια ματιά με το Βαλέν και πήδησαν έξω από την πόρ-τα. Ένα χτύπημα στα πόδια πέταξε χάρη τόν Πιέρ. Πήλιν πέση όμως, πυ-ροδότησε και πλήγωσε βαρύνοντα το Βαλέν. Άμέσως κατόπιν, ο Πιέρ ένα-σκηδθηκε και χύμισε πάνω στόν άτυ-νομικό, μαζί με τόν Κοστάλ. Ο Μπρυνό βρόθηκε μ' ένα πίδαμα στην πόρτα. Βγήκε έξω και την προσπάηε προς το μέρος του, για να φυλακίσει στο ύπο-μνη τους δυο συμμορητές. Με την όρ-μη που είχε, ο Κοστάλ έπεσε πάνω στην πόρτα και την έκλεισε άπότομα, έτσι που έπιασε το δάχτυλο του άτυ-νομικού, σαν σε παγίδα. Απ' το ούρ-λασμά πόνου του Μπρυνό, κατάλαβε τι συνέβαινε, κι' έσπιασε άκόμη πιό πο-λύ την πόρτα.

—Κάποτε φρόνιμα... άλλωστε θα σπρώξω δυνατότερα! φώναξε.

Ο άστυνομικός άκουσε όδουδο στο Ι-σάνγιο. Οι άλλοι άνθρωποι της συμμο-ρίας είχαν άκουσει τον πυροβολισμό και τις φωνές κι' έρχόντουσαν για βοήθεια. Σε μια στιγμή μόνο, ο Μπρυνό, πήρε την άποφασή του. Έπιασε με το έκαέ-θερο χέρι του το χερούλι της πόρτας και την έτράβηξε δυνατά, σφίγγοντας τα δόντια του για να μην ούρλιαζε απ' τόν πόνο. Το δάχτυλό του κόπηκε, έπεσε... και βρόθηκε έξωδερσι! Σπύ-ρτωσε καλά την πόρτα, άνέβηκε τη σκά-λα και βρήκε μπρός του δυο άντρες και τη γυναίκα της κουζίνας. Σημδευνόντάς τους με το ρεβόλβερ του, δίεταξε τη γυναίκα να φορήσει στους άλλους δυο ζεύγη χειροπέδες, που έβγαλε απ' την τσέπη του. Αφού όμως πρώτα πέρασαν τα χέρια τους γύρω απ' το κόνκελλο της σκάλας, έτσι ώστε να μη μπορούν να φύγουν. Άνάγκασε έπειτα τη γυναι-κα ν' άνεβή μαζί του στο γραφείο. Τη λεφώνησε στην άστυνομία.

Εκείνος όστόσο ότι ο δύναμεις του τόν έγκατέλειπε, απ' τόν πόνο και τη δυνατή αιμορραγία. Πριν χάσει τις αισθήσεις του, έσπιασε κάτω τη γυ-ναίκα, άναστήτη, μ' ένα χτύπημα της λαβής του περιστρόφου του στο κεφάλι.

Όταν έβρισαν ο άστυνομικό, τόν βρήκαν λιπόθυμο σε μια πολυθρόνα. Εί-νε όμως τελειώσει μια χαρα τή άπο-στολή του.

Π. ΠΤΕΡΑΜΠ

Βιάζεται η Μπριγιοντίνη;

Έξαρτάται απ' την καλή, ά όχι ποιότητα του καλλυντικού. Γι' αυτό όσοι μεταχειρίζεσθε διάφορες λοσιόν, μπριγιοντινες και φικατέρ, να μη ταινωμενευστε και ν' αγορά-ζετε τις καλύτερες μάρκες. Πάν-τως ένα είνε θετικό και πρέπει να τόχετε υπ' όψιν σας: Η μεγάλη κατάχρησις δημιουργεί την άσθη-πιταρία.

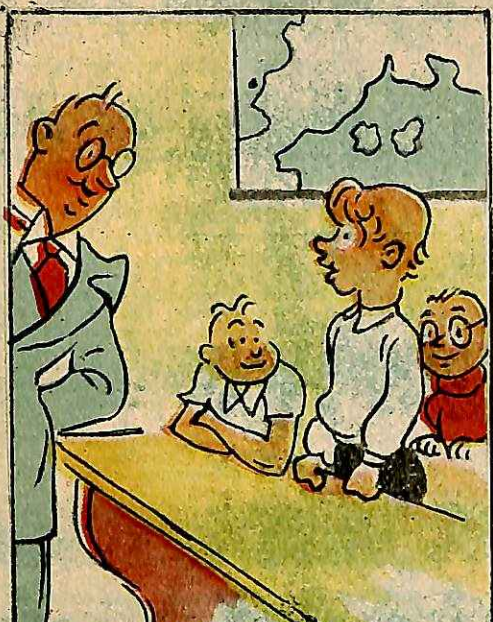
ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Η πενικιλίνη

Συνεχίζουμε σήμερα για την Πενικιλίνη. Πάς είναι η Πενικιλίνη; Είνε μια όποκτρινή σκόνη, μέσα σ' ένα μικρό φαλδίο με βούλωμα από καουτσούκ. Το κάθε φαλδίο περιέχει 100.000 μονά-δες πενικιλίνης. Όταν πρόκειται να την χρησιμοποιή-σμε ρίχνουμε με μια σύριγγα μέσα στο φαλδίο της πενικιλίνης, ήτις είναι πολύ εύδιάλυτος, 10-20 κυβ. εκ. ψυχρού άποστερωμένου ουσιολογικού άπορο ή διωλισμένου ύδατος, άναλόγως της πυκνότητας του διαλύματος που μάς χρειάζεται, το όποιον πρέπει να είναι το άριόστον για την βαρυντητα της νόσου που πρέπει να θεραπεύσω-με. Η καθημερινή και έλική δόσις, εξαρτάται εκ του είδους της λομώξεως και άπό το έντοπισμό αυτής. Ού-τω π. χ. 100.000 — 200.000 μον. πενικιλίνης ήλλ. ένα έως δυο φαλδία, έπιφέρουν την ίαση έντός είκοσιτε-τραώρου, εις 98% τών περιπτώσεων νοσηρότητας. Ο αί-μολογικός στρεπτοκοκκός έχει μεγαλύτερη άντοχή, προς καταπολέμησι του δέ, χρειάζονται 100.000 — 200.000 μονάδες καθημερινώς επί 1 — 3 έβδομάδες. Κατά της στρεπτοκοκκικής ένδοκαρδιδιτιδος απαιτούνται τουλάχιστον 300.000 μονάδες — ήλλ. 3 φαλδία — καθ' έκάστην επί 15 — 20 ημ. κά.

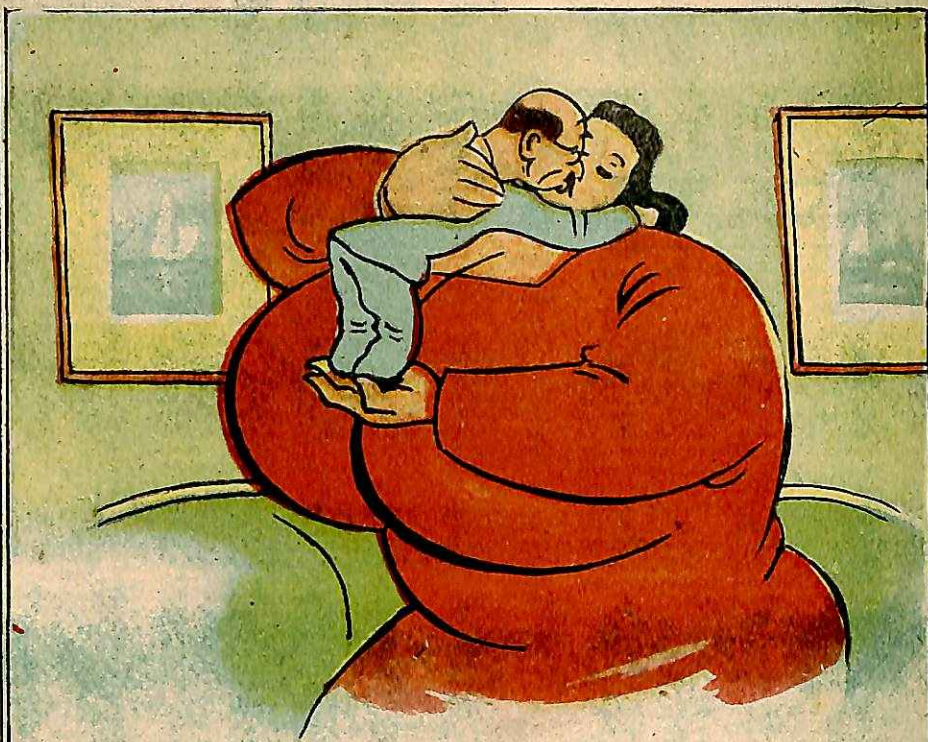
Συντήρησης του φαρμάκου. Η πε-νικιλίνη είναι πολύ εύπαθη στην ύψηλη θερμοκρασία, άκόμη και στη συντηρημένη θερμοκρασία του δωματίου πα-θαίνει άλλοίωσι και χάνει την άνεργεία της. Για να μην άλλοιούται και συνεπώς για να μην χάνει την ίαση της, πρέπει να συντηρηται σε χαμηλή και ήπια θερμοκρασία, περί το 0ο, ούδέποτε δέ σε θερμοκρασία άνω τών 10ο Κελσίου. Καί ταύτα άφορούν στην σκόνη. Όταν όμως γίν-η διάλυμα διά της άραιώσεως, όπως είπαμε παραπάνω με όρρο, τότε το διάλυμα αυτό πρέπει να χρησιμοποιηθή μέσα στ 24 ώρες, άλλως άλλοιούται και η θεραπεία ά-στοχεύ.

Ο δόσις χρήσεως της Πενικιλίνης. Αι όδοι χρησιμοποίησης της Πενικιλίνης είναι: η ένδομυική, η ένδοφάρυγγη και η τοπική επί τραυμάτων, έγκαυμάτων κλπ. από μορφή άλοιφής. Η συνήθης όδός χρησιμοποίησής της και η πλέον άκίνυνος, είναι η έν-δομυική εις τούς γλουτούς. Η πενικιλίνη μετά την ένε-σιν διαχέεται ταχέως στόν οργανισμό άλλα και την ένε-σιν ταχέως φεύγει διά τών νεφρών (ούρα) και με τη της χολής. Λόγω λοιπόν της ταχείας αυτής άπεκκρίσεως της και για να είναι άραστή η θεραπευτική της άνε

ΠΑΙΔΙΚΗ ΑΦΕΛΕΙΑ

— Κύριε, μαν φαίνεται
ένα αδελφό
που το βρεθεί;
Πάντα αρρώστος ή μαζί με άλλα
μια αδελφή φέτος είχε αρρώστος ο
μπαμπάς.

ΕΥΖΥΓΙΚΑΙ ΤΡΥΦΕΡΟΤΗΤΕΣ

— Εκεί κάτω είναι τα ραπανάκια μας...
— Τι χαριτωμένα!

Ο ΡΑΒΔΟΣΚΟΠΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

— Μουσκέυτηκε πάλι το μωρό!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΓΛΕΝΤΣ

— Σας παρακαλώ, γιατρέ, ακτινογραφήστε μου αυτό το παν-
ταλόνι, γιατί μου φαίνεται ότι ο άνδρας μου έχει κάποια κρυφή
ταλπη...

ΑΤΥΧΙΑ

— Η θέσις είναι πιασμένη;
— Δυστυχώς... Θάρρη σε λίγο ή γυναίκα μου.